

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

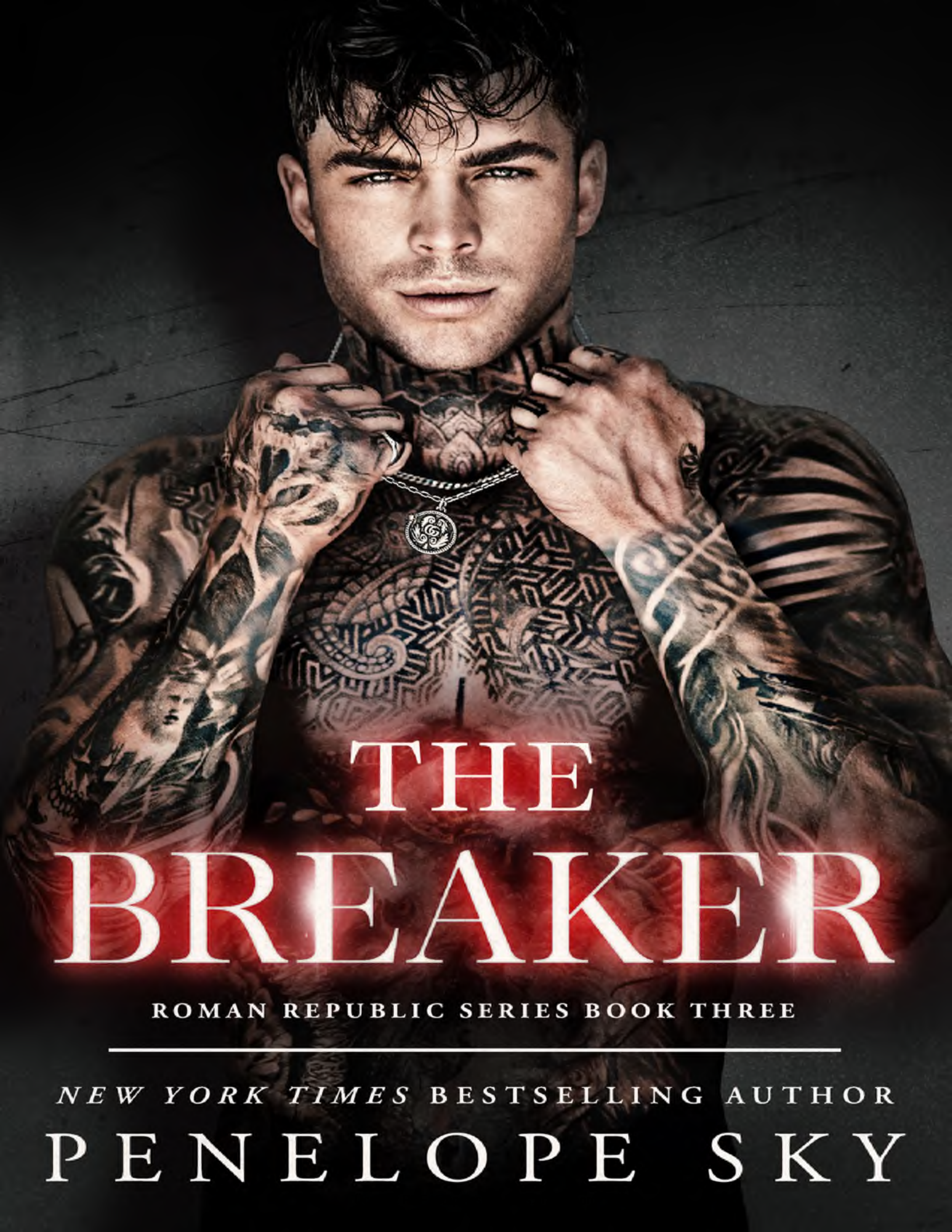
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BREAKER

ROMAN REPUBLIC SERIES BOOK THREE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE SKY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

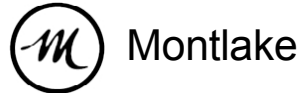
THE BREAKER

THE BREAKER

ROMA CUMHURİYETİ SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

PENELOPE SKY

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Penelope Sky Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır_
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662539275 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662539268 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson Kapak
görseli: © Michelle Lancaster PTY LTD

Kocama, benim Roma İmparatorluğuma.

İçindekiler

<u>Bölüm 1:</u>	<u>KONSTANTİN</u>
<u>Bölüm 2:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 3:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 4:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 5:</u>	<u>KONSTANTİN</u>
<u>Bölüm 6:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 7:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 8:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 9:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 10:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 11:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 12:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 13:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 14:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 15:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 16:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 17:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 18:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 19:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 20:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 21:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 22:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 23:</u>	<u>CONSTANTINE</u>
<u>Bölüm 24:</u>	<u>AURELIA</u>
<u>Bölüm 25:</u>	<u>CONSTANTINE</u>

[Bölüm 26: AURELIA](#)

[Bölüm 27: CONSTANTINE](#)

[Bölüm 28: AURELIA](#)

[Bölüm 29: CONSTANTINE](#)

[Bölüm 30: CONSTANTINE](#)

[Epilog: CONSTANTINE](#)

[PENELOPE SKY'IN DİĞER ESERLERİ](#)

[PENELOPE SKY, PENELOPE BARSETTİ ADIYLA YAZAN](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bölüm 1

CONSTANTINE

“Bunun için teşekkürler, Santino.” Medusa’nın ölçülerine göre yaptığı aleti hayranlıkla inceledim; bu yürüteç, Medusa’nın üç bacağının serbestçe hareket etmesini sağlarken, dördüncü bacağını bir tekerlek ile destekliyordu. Okulda birlikte okumuştuk ve o bir müteahhit olmuştu; neredeyse her şeyi yapabiliyordu.

“Demek bir süreliğine şehirde kalacaksın?” Kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra ön bürosunun tezgahına yaslandı. Resepsiyonisti arka odada mola vermişti.

“Bir süreden fazla,” dedim. “Daha çok kalıcı olarak.”

“Öyle mi?” dedi, kaşlarını kaldırarak. “Annen çok sevinmiş olmalı.”

“Henüz ona söylemedim, ama evet, çok sevinecek.” Çılgılığı muhtemelen kulak zarlarımı patlatırdı.

Kalçalarını kullanarak tezgahtan itildi. “Ayarlamaya ihtiyaç olursa haber ver. Seve seve uğrarım.”

“Teşekkürler dostum.”

Koltukları Range Rover’ımın arkasına koydum, yürüteçleri içine yerleştirdim ve sonra Taormina’ya, köyün üzerindeki dağa, villamın uçurumun kenarında yer aldığı yere doğru yola çıktım. Hâlâ üç kata yayılmış dokuz bin fit karelik olağanüstü bir mülktü, ama saray buna kıyasla bir şehir gibi gelmişti. Bazen Darius’un tuvaletime sığıtığını ve fahişeleriyle yatağında seviştiğini bilmek canımı sıkıyordu... ama asıl önemli olan şey bendeydi.

Eve döndüğümde, yürüteçleri girişten geçirdim ve uzaktaki denizi gösteren yirmi fit yüksekliğinde tavandan tabana pencereleri olan ana salonu geçtim. Ana katta iki farklı oturma odası, bir ofis ve resmi bir yemek odası vardı; yatak odaları ise üst katta bulunuyordu.

Aurelia, kanepelerden birine sırtını dayamış, köpek yatağının yanında, yerde halının üzerinde oturuyordu ve Medusa'nın rahatlamasına yardımcı olmak için yanağına yumuşak, sevgi dolu okşamalar yapıyordu. Masada bir fincan kahve duruyordu ve sanki yeni yapılmış gibi hâlâ buhar çıkıyordu. Yürüteçleri önlerine koyduğumda ona baktı. "Vay canına, hepsi bu mu?"

Medusa gözlerinden birini açıp bana baktı, ama her zamanki gibi kalkıp beni karşılamadı. İlaçlara rağmen hala acı çekiyordu, bu yüzden tam olarak kendinde değildi.

Onu öyle görmek beni çok üzüyordu, ama sabırlı olmam gerektiğini ve yakında onu tekrar koşuştururken göreceğimi biliyordum. "Evet, artık kendi başına dolaşabilecek. Köpek olmayı özlediğini biliyorum."

Medusa'ya baktı ve yanağını okşadı. "Evet."

Çoğu kadın köpekleri severdi, ama tek kolla taşıyabileceğiniz ya da çantanıza sığdırabileceğiniz küçük olanları severlerdi. Medusa ise yetmiş kiloluk, yetişkin bir Alman çoban köpeğiydi. Köpekten çok kurda benziyordu. Ama Aurelia'nın da benim kadar Medusa'yı sevdiğini biliyordum. Onu sanki yavruyken beri besliyormuş gibi ilgilenişinden bunu anlayabiliyordum. O kadar gerçekçiydi ki, taklit edilemezdi. "Küçük kız, hadi bunu bir deneyelim." Medusa'nın kalkması için uyluklarımı okşadım.

Orada uzanmış, burun deliklerinden nefes veriyordu. "Belki sonra," dedi

Aurelia. "Bugün zor bir gün geçiriyor."

Medusa'yı eve getirdiğimde, sadece evde bir köpek olsun istemiştım. Onu bu kadar seveceğimi, sanki vücudumun dışında kalbimin bir parçasıymış gibi hissedeceğimi hiç beklemiyordum. Elimden gelse, kırık bacağını düzeltmek için bir kurşun daha yerdım.

Medusa'nın diğer tarafına geçtim, kolumu kanepenin minderlerine dayadım ki Aurelia'nın ensesine dokunabileyim, ve birlikte köpeğimizin yanında oturduk.

Aurelia, bana bakarken tüylerini okşamaya devam ediyordu. Üzerinde sadece benim tişörtümden biri vardı, makyajı yoktu ve uyandığından beri Medusa'ya bakmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Önümüzdeki pencerelerden gelen ışıkla gözleri muhteşem bir şekilde parlıyordu ve gerçekten çok güzeldi. "Kolun nasıl?"

"Ne demek istiyorsun?"

Eli bir an Medusa'nın tüylerinde durdu. "Vurulmuştun, hatırladın mı?"

"Ah, o mu," dedim sırtarak. "Evet, çoktan unutmuştum."

Gözleri, sanki çılgınca bir şey söylemişim gibi, çılgınca bir şekilde bir o yana bir bu yana kaydı. "Vurulmak acı verici değil mi?"

"Hiç de değil. Aşır olmak... işte o en kötüsü." "Ciddi misin?"

"Ne zaman vurulmuşsam, ortalık tam bir kaosu ortasında idi. Adrenalin yüksek ve ben birini öldürmeye odaklanmış durumdayım, bu yüzden bir şey hissetmek imkansız. Sadece merminin hızından dolayı vücudunun geriye doğru sarsıldığını hissediyorsun, hepsi bu. Ama doktorun muayenehanesinde iğne olman gerektiğinde, orada oturup kocaman bir iğneyi derine batırmalarını beklemek zorundasın. En kötüsü bu."

"En kötüsü mü?" diye tekrarladı sanki deliymişim gibi. "Bir iğne seni öldüremez ki."

"Şey, birçok kez vuruldum ve bu beni hiç öldürmedi."

"Henüz."

"O günler geride kaldı, yani bu muhtemelen sonuncusuydu." Kaçırmak istemeyeceğim bir şey. Bazen ticari uçakla uçtuğumda, çıkaramadığım mermiler metal dedektörlerini tetikliyordu. Bu, havaalanı güvenliğine anlatabileceğim bir silah hikayesiydi.

"En azından kendini iyi hissediyorsun."

"Farkında bile değilim." Medusa'ya baktım, birbirimizle hiç konuşmamış olsak da sevdiğim bir köpek. Ben onu korudum, o da beni. O kurşunu yemedim mi, o öldü. O anda hiç tereddüt etmedim ve yine aynısını yapardım.

"Kaç kez vuruldun?" "Bu yıl mı... yoksa...?"

O içini çekti ve başını salladı. "Tanrım..."

Gülümsedim. "Sadece dalga geçiyorum tatlım. Muhtemelen dört kez vuruldum... Belki beş?"

"Belki mi? Emin bile değil misin?"

"Şey, çok kez bıçaklandım da, bir süre sonra kafam karışıyor."

"Aman Tanrım."

"Evet," dedim gülerek. "Güzel günlerdi." "Annen tüm bunları biliyor mu?"

"Tanrım, hayır," dedim hemen. "Annem kalp krizi geçirir." "O zaman burada olmamız en iyisi belki de."

Kalbime acı verici bir suçluluk bombası düştü ve Medusa'ya tekrar baktım, acımı ondan... ve kendimden saklamak için elimden geleni yaptım. "Evet. Belki de öyledir."

Ertesi gün Medusa çok daha neşeliydi, bu yüzden ona yürüteçten binmesine yardım ettim ve yerine sabitledim. Nasıl çalıştığını anlaması bir saniye sürdü, ama akıllı bir köpekti, bu yüzden birkaç dakika sonra anladı. Yaralı bacağına yük bindirmeden evin içinde dolaşabildi ve anında kuyruğu tekrar sallanmaya başladı.

Çocuğuna bisiklet sürmeyi öğretmiş gururlu bir baba gibi gülümsedim. "Aferin kızım." Kocaman arka kapılardan birini açtım ve o, keşfetmek için hemen verandaya çıktı; gittiği her yerde tekerleğinin sesi duyuluyordu.

"Ah, bayılıyor." Aurelia yanımdan geçip terasa çıktı; uyluk kısmında uzun bir yırtmaç bulunan ve tonlu bacaklarından birini ortaya çıkaran bir yazlık elbise giymişti. Saçları sırtına dökülen gevşek bukleler halindeydi ve sanki kendi eviymiş gibi Taormina'ya çoktan alışmıştı. Kanepeye oturdu ve Medusa'nın bahçelere doğru ilerlemesini izledi.

Yanına oturdum, kolumu omuzlarına doladım ve birlikte gölgede oturup köpeğimizin yeniden mutlu olmasını izledik.

Eli otomatik olarak eşofmanımın içindeki uyluğuma kaydı.

Buraya geldiğimizden beri sevişmemiştik. Bu, yaşadığımız en uzun sekssizlik dönemi idi. Ben hiçbir şey başlatmamıştım çünkü duygusal olarak çok yorgundum ve havamda değildim. O da hiçbir şey denemedi — belki de Medusa'nın iyiliği ile o kadar meşguldü ki bunu düşünmeye vakti yoktu. Ama yakınlık eksikliğine rağmen, ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim, ruhumun bir başkasının ruhuyla bu kadar uyumlu olduğunu hiç hissetmemiştim.

Ertesi sabah köye gittim.

Annemin her gün yaptığı ilk şey, mezarlıkta kardeşimi ziyaret etmektir. Aslında, mezar taşını ziyaret etmektir. Çünkü mezar boştu ve tabut muhtemelen yıllar önce parçalanmıştı.

Ve onu öldüren adam benim evimde yaşıyordu.

Bunu fark ettiğimde göğsümde keskin bir acı hissettim, sanki bir hap yerine bir taş yutmuş gibiydim.

Annem sonraki durağı Rosticceria Da Cristina'ydı. Orada ofiste çalışıyordu çünkü muhasebe, malzeme siparişleri veya personel çizelgesini başka kimseye emanet edemiyordu. Ön kapıya vardığımda, kapıyı itip açmak istedim ama kilitli olduğunu fark ettim.

Çünkü o, benim aksime, içeri girdikten sonra kapıyı her zaman kilitlerdi.

Hala anahtarım vardı, bu yüzden kilidi açıp içeri girdim. "Anne, benim!" Kapının sesine korkmasın diye bağırdım.

"Con!" Annemin telaşlı sesi koridorun sonundan geldi. "Evet, geldim."

Hızlı ayak seslerini duydum ve bir an sonra, neredeyse koşar adımlarla ortaya çıktı. "Oh, çok mutluyum." Hızla ellerini çırpı, sonra gözleri benimkilere takılınca heyecanla çığlık attı. Koyu renk kot pantolon ve bluz giymiş, boynunda altın bir haç asılı olan annem, kollarını açarak bana doğru geldi ve tüm gücüyle bana çarptı.

Gülerek onu yakaladım, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

O da beni sıkıca sarıldı, sonra yüzümü avuçladı ve her iki yanağıma da birer öpücük kondurdu, muhtemelen orada ruj izleri bırakarak. "Oğlum." Yanaklarımı okşadı. "Aurelia seninle mi?" diye umutla sordu.

"Evet, evde. Medusa şu anda yaralı, bu yüzden birinin sürekli onun yanında olması gerekiyor."

Aurelia'dan bahsedince mutlu görünüyordu, ama köpeğimle ilgili haberler ruh halini değiştirdi. "Neden yaralandı?"

"Bacağı kırıldı."

"Ah, zavallı bebek. Ama onu neden buraya getirdin?"

Ondan bir adım geri çekildim. O kadar yakındım ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. “Bu da beni bugün buraya gelme nedenime getiriyor... Taormina’ya geri taşınmaya karar verdik.”

Yüzü adeta bir havai fişek gösterisi gibiydi, gözlerinde patlamalar ve havai fişekler patlıyordu. Ellerini ağzına götürdü ve şimdiye kadar aldığı en harika haberi sindirmeye çalışırken bir adım geri attı. Gözleri bile yaşarmaya başladı çünkü benim yanımda olmam onun hayaliydi, bana asla zorla dayatmadığı bir hayaldi. Orada durdu ve sanki gerçekten ruhunu parçalayan hıçkırıklara boğulacakmış gibi nefes alışını gittikçe hızlandı. “Ah, Con, en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.”

Şimdi iki farklı nedenden dolayı suçluluk duyuyordum. Birincisi, Taormina’ya geri dönmek istediğim için dönmemiştim. İkincisi, Roma’yı terk edip Skull King’in orayı oyun alanına çevirmesine izin verdiğim için hâlâ kendimi berbat hissediyordum. O şehre ve halkına ne kadar korkunç şeyler olursa olsun... hepsi benim üstüme kalacaktı çünkü orayı savunmak için orada değildim.

“Ciddi misin?” Ellerini indirdi ve gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kırptı. “Burada kalacak mısınız?”

Bunu yapmak bana acı veriyordu ama başımı salladım.

Sonra, o kadar zorlukla bastırıldığı gözyaşları, intikam alırcasına geri döndü. “Ah, Con.” Bana doğru yaklaştı ve beni sıkıca kucakladı, sanki savaştan yeni dönmüşüm gibi kucakladı. Yüzünü göğsüme gömdü ve kendini toparlamadan önce bir süre daha ağladı. “Bütün çocuklarım... bir arada.”

Ama hepimiz değildik.

Edric muhtemelen o anda eski evimdeydi, çünkü Darius onu oraya taşıyacak kadar adi bir adamdı, söz verdiği gibi onu her gece uyuduğum odada bir komodinin haline getirecek kadar.

Kararımı vermiştim ve geri dönmeyecektim, ama lanet olsun, bununla yaşamak zor bir karardı.

Annem geri çekildi. “İş ne oldu? Bir şey mi oldu?”

İkimizin arasında, işim hakkında konuşmayacağımıza dair açıkça belirtilmemiş bir anlaşma vardı. Onun kafasını kuma gömmesine izin verecektim, çünkü başa çıkabilmesinin tek yolu buydu. Bir oğlunu

, diğeri de kaybederse nefes alamazdı. Bu yüzden ayrıntıları paylaşmadım, ona mümkün olduğunca az bilgi verdim. "Artık hayatıma devam etmenin zamanı geldi."

Bölüm 2

AURELIA

Constantine'in personeli görevlerine döndükten sonra, evden dışarı çıkarken Medusa'ya bakması için birini tuttuk, böylece yalnız kalmasın diye. Artık çok daha iyiydi ve yürüteç yardımıyla morali çok daha yüksekti. Görünüşe göre depresyonunun kaynağı ağrı değil, hareketsizlikti.

Taksiden inip köye adım attık ve buraya son gelişimden bu yana sadece birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, her şey farklı geliyordu. Büyülü, özel ve evim gibi hissettim. Buraya son geldiğimden beri farklı bir insandım, bu yüzden her şeyi ilk kez yaşıyormuşum gibi hissettim.

Constantine elimi tuttu ve ana cadde olan Corso Umberto'ya doğru yürüdük; sağ tarafta Duomo'yu ve at heykellerinin bulunduğu çeşmeyi geçtik. Burası, beni köye götürüp Bam Bar ve La Focaccia ile tanıştırmadan önce, ilk resmi randevumuzda tanıştığımız yerd.

O zamanlar bunun sadece geçici bir ilişki olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bir gün onun kocam olmasını umuyordum. Yüksek sezon henüz başlamadığı için cadde Mayıs ayındakinden daha kalabalıktı, ama artık Haziran sonu olduğundan, vitrinlere bakan, dondurma sipariş eden, butik dükkanlardaki tabak ve çömlekleri inceleyen çok daha fazla insan vardı.

"Nereye gidiyoruz?" Açık mavi bir yazlık elbise ve platform sandalet giymiştim. Ayrılırken sadece gerekli eşyaları almıştım, bu yüzden tam gardırobum yoktu, sadece yazlık eşyalarım vardı. Geri kalanı geride kalmıştı ve Darius'un birine hepsini attırdığını hayal ettim. Ama hatıra eşyaları, fotoğraflar ve anneme ait eşyalar gibi önemli şeyleri getirmişt.

"Daiquiri. Çocuklar bizimle buluşacak."

"Oh."

“Sorun mu?” diye sordu bana bakarak.

“Eğer arkadaşlarınla takılmak istiyorsan, ben geri dönebilirim. Rahatsız etmek istemem...”

“Rahatsız etmek mi?” Durdu ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. “Sen benim kadını, yani sen de çocuklardan birisin.” Yine yürümeye başladı, beni de yanında sürükleyerek. “Hadi, seni gördüklerine çok sevinecekler.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Seni plajda tanıştıkları günden beri seviyorlar. Ve eğer seni sevmeselerdi, fikirlerini değiştirene kadar suratlarına yumruk atardım.” Sanki bu bir şaka gibi... ya da belki de değilmiş gibi, bana o yakışıklı sırıtışını attı.

Sola döndük ve merdivenlerden aşağı indik, üzerinde siyah harflerle DAIQUIRI yazan beyaz tabela görünüyordu. Oraya daha önce gitmiştik, parlak mavi ve sarı sandalyeler, dekoratif yastıklar, hoparlörlerden gelen müzik, renkli pipetler ve kenarlarına asılı şemsiyelerle büyük kokteyllerini yudumlarken tatillerinin tadını çıkaran insanlarla dolu şirin bir taş avluları vardı.

Köşede oturan arkadaşlarını buldu ve hepsi Constantine'i gördüklerinde hep bir ağızdan bağırdılar. Hepsi ayağa kalkıp onu selamladı ve birbirlerine sarılıp el çırpıldılar. Kuzeni Antonio'yu ve Aldo, Francesco ve Gianni gibi plajdan tanıdığım arkadaşlarını tanıdım. Hepsi beni de aynı sıcaklıkla karşıladı, hepimiz birbirimize sarıldık.

Yerlerimize oturduk ve Constantine, arkadaşlarından gözünü ayırmadan, her zamanki sahiplenici tavrıyla devasa elini dizimin hemen altına kaydırды; ön kolu uyluklarım kadar uzundu. “Şehre dönmek güzel. Siz çocuklar neler yapıyorsunuz?”

İş hakkında konuştular. Aldo hariç hepsi hizmet sektöründe, aile işletmesi restoranlarda çalışıyor gibi görünüyordu. Aldo ise daha lüks otellerden birinde müdür yardımcısıydı. Kasabadaki insanlar hakkında dedikodular paylaştılar; yakın zamanda ayrılmış bir çift, son zamanlarda restoranlarına gelen ünlüler gibi şeyler.

“Duyduğuma göre kasabaya temelli yerleşmişsin?” diye sordu Antonio.

"Evet, ben de öyle duydum," dedi Francesco.

"Vay be, haberler çabuk yayılıyor," dedi Constantine hafifçe gülerek.

"Annen benimkine söyledi," dedi Antonio. "Ve o da hemen telefonumu mesajlarla doldurdu."

"Peki, doğru mu?" diye sordu Aldo.

Constantine'in gözlerinde bir parıltı belirdi, mutluluğunda anlık bir kesinti, bakışlarında bir acı. Ama geldiği kadar çabuk geçti. "Doğru."

"Dostum, bu harika," dedi Francesco. "Artık her zaman takılabiliriz. Her cumartesi plaj kulübüne gideriz."

"Bir süredir pazar gecesi yemeklerine gelmedin," dedi Antonio. "İnanır mısın, daha da büyüdüler."

"Kesinlikle inanabilirim," dedi Constantine gülerek.

"Peki, ne değişti?" diye sordu Antonio. "Sormamın sakıncası yoksa."

Ben. Sevdiği her şeyden vazgeçmek zorunda kalmıştı... benim için. Ve bu beni her gün berbat hissettiriyordu. Taormina'da ailesinin yanında sakin bir hayat sürmek ve her akşam güzel bir gün batımı izlemek istiyordum, ama Constantine'in daha büyük bir kaderi olduğunu biliyordum. Damarlarında imparatorların kanı akıyordu ve Roma'da ülkesine ve halkına hizmet etmeliydi—kardeşini öldüren psikopat tarafından yok edilmesine izin vermemeliydi.

Constantine, sanki onlara gerçeği söylemeyi gerçekten düşünüyormuş gibi, ağır bir an için durakladı. Ama bunun yerine, doğru ama aynı zamanda boş bir cevap verdi. "Artık yoluma devam etmenin zamanı gelmişti." Bana nazikçe bir okşama vermeden önce, uyluklarımın üzerindeki eline bir göz attı. "Hayatta işten daha önemli şeyler var."

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Sokakta yürüdük ve hafifçe sağa döndük, kasabanın içlerine doğru ilerlerken yokuş yukarı çıktık. "Buraya geldiğimizden beri her gün bu granitayı düşündüm. Roma'da bunun olmamasına inanamıyorum."

O sıırıttı. "Bu kadar çok istediğini bilseydim, şefimden yapmasını isterdim."

"Evet, ama aynı olmazdı." "O Sicilyalı, eminim aynı olurdu." "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun...?"

Eli kıcıma kaydı ve şakacı bir şekilde tokatladı. "Artık her sabah buraya gelip kaybını telafi edebiliriz."

"Bana uyar. Medusa'yı da yanımızda getirebileceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyorum." "Burayı çok sevecek."

Restorana doğru yürüdük ve tabelanın altında sıraya girdik. Tıpkı buraya son geldiğimizde olduğu gibi, garson Constantine'i tanıdı ve bize dışarıda bir masa ayarladı. Aile hakkında biraz sohbet ettiler ve Constantine, öngörülebilir bir gelecekte şehre geri döndüğünü söyledi. Garson, ne istediğimize karar vermemiz için menüleri bıraktı.

"Tanrım, çok gerginim." Menüdeki lezzetlere baktım, sonra mutfağın yanındaki tabelada yazanları gördüm.

"Granita mı?" Constantine sırtarak sordu.

"Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, ne yapacağımı bilmiyorum."

O günün lezzetlerinin neler olduğunu görmek için döndü. "Günün spesiyali dut. Ben olsam ondan iki kaşık alırdım. Oldukça lezzetli ve sık sık yapmıyorlar. Muhtemelen mevsimi olduğu için."

"Öyle mi?"

Gülümsemeye devam etti. "Sanki takım elbiseli adamlarla anlaşma yapıyormuş gibi davranıyorsun."

"Aynen öyle hissediyorum."

Garson geri geldiğinde, Constantine ikimiz için sipariş verdi. Benimle aynı şeyi sipariş etti ve menüleri bana uzattı.

Ortamı gözlemledim; volkanik kayadan yapılmış, güzelce boyanmış masaları, logolarının ortasındaki parlak güneşi, hediyelik eşya torbalarıyla ya da yağlı kağıda sarılmış sandviçleriyle restoranın önünden geçen insanları.

Constantine beni izledi. "Burayı seviyorsun."

Onun bakışlarına karşılık vermek için döndüm. "Evet. Burası sana aşık olduğum yer." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O kadar çabuk mu?"

"Oh, yüzde yüz," dedim gülerek, tüm bu büyük duyguları içimden atabildiğim için rahatlamıştım. Hayatımın geri kalanında istediğim adamın o olmadığını

hayatımın geri kalanında istediğim adam olmadığını

"Çünkü gerçekten çok zorlu oynadın," diye alay etti.

"Bir ilişkiden diğerine atlamak istemedim. Doğru olanı yapmak istedim, çünkü senin gerçek aşk olduğunu biliyordum. Ve sanırım o zamanlar bunun bir yere varacağını hiç düşünmemiştim çünkü, bilirsin, sen lanet olası güneşten daha ateşlisin ve ben özel biri değilim."

"Özel bir şey yok mu..." Sırı devam etti. "Tatlım, seni ilk gördüğümde kafamın içinde olsaydın keşke. Seni otelin barında tekrar gördüğümde şansına inanamadım. Piyango kazanmış gibi hissettim."

Hadi oradan, piç kurusu piyangoyu kazanan bendim. "Çok tatlısın."

Garson, granita dolu cam kaselerimizle ve içinde iki brioche çörek bulunan sepetle geldi. Paylaşmamız için bir şişe su ve iki bardak koyduktan sonra diğer masalara yardım etmek için uzaklaştı.

"Hadi başlayalım." Constantine ilk lokmayı alabilmem için bana bir kaşık uzattı.

Granitayı kaşıkla aldım, brioche'nin üzerine sürdüm ve ağzıma attım. "Aman Tanrım." Ekmeğin üzerine biraz daha granita ekledim ve parça parça yemeye başladım, her lokmada tadı daha da güzelleşiyordu. "Bu çok ama çok güzel."

Constantine beni izlemeye devam etti. "Yalan söylemeyeceğim, bu beni biraz tahrik ediyor."

"Senin aletinden granita yemeye can atarım."

Bu, normalde sırtacağı türden bir andı, ama sert bakışını sürdürdü, hatta biraz daha keskinleştirdi. "Anlaştık tatlım."

Medusa'nın hala yaralı olması ve ilaçlarına ihtiyaç duyması dışında, o hafta tatil gibi geçti. Constantine beni sürekli dışarı çıkardı, ilk geldiğimizde görmediğimiz yerleri gösterdi. O gece, akşam yemeği için hazırlanıp, tanıştığımız otele geri döndük ve Michelin yıldızlı restoranları Principe Cerami'de akşam yemeği yedik. Denizin engelsiz manzarasına sahip terasta bir masa verildi. Oturduğumuzda güneş

çoktan batmıştı, bu yüzden deniz kaybolmadan önce on dakikadan fazla sürebiliştik. Ardından sahil şeridindeki şehir ışıkları manzaramız oldu.

Constantine her şeyi deneyebilmek için altı servislik menüyü sipariş etti, ama ben alakart menüden ayrılmadım ve domatesli ve tuzlu ricotta peynirli el yapımı spagetti'yi sipariş ettim. Constantine menüye bakmaya gerek duymadan şarabı seçti.

Seçeneklere bakmadan tadım menüsünü sipariş ettiğini fark ettim. "Gelmeden önce menüyü inceledin mi?"

"Hayır. Ama ben her şeyi yerim." Şarap kadehinden bir yudum aldı.

"Bunu, senin için yemek pişirerek test etmeliyiz."

Hafifçe güldü ve sesi çok çekici geldi. Onu pek sık güldürmezdim, bu yüzden güldüğünde bu benim için özel bir an oluyordu. "Senin pişirdiğin her şeyi yerim tatlım. Ama benim için yemek pişirmene gerek yok. Senin için yemek pişiren biri olması benim işim."

"Hayır, değil," dedim dürüstçe. "Mikroalg ve küçük bir ocak olan tek yatak odalı bir dairede de aynı derecede mutlu olurum."

"Ben olmazdım. Yirmili yaşlarımda başında öyle yaşamıştım ve bir daha dönmek istemem."

"Sadece beni her zaman şımartmana gerek yok diyorum."

"Evet, yapmam gerek." Şarabından bir yudum daha aldı ve karanlık denize baktı.

Sessizliğe büründük ve o, benim görebildiğim kadarıyla hiçbir şeye odaklanmadan bakmaya devam etti. Aklı başka yerde gibiydi.

Ve ben, zihninin tam olarak nereye gittiğini bildiğimi sanıyordum.

Mutlu olduğu zamanlar olmuştu; güneşten bile daha parlak gülümsediği, benimle dalga geçtiği ve popoma şaplak attığı zamanlar... O zamanlar birlikteyken her şey mükemmeldi. Ama bu anlar tekrar tekrar geri geliyordu ve sanırım hep böyle olacaktı.

Onun bakışlarını takip ederek denize baktım ve su yüzeyinde bir dizi küçük tekne ve onların rengarenk ışıklarını gördüm. Mavi, kırmızı, yeşil ve sarı. Ne işe yaradıklarını hiç bilmiyordum. "Orada ne yaptıklarını biliyor musun?"

Gözleri, baktığı rastgele noktadan kaydı ve teknelere odaklandı. "Ahtapot avlıyorlar. Ahtapotlar gececil hayvanlardır ve

ışıklara çekilirler.”

“Oh, ilginç. Hiç ahtapot avladın mı?” Başını salladı. “Ahtapot yemem.”

“Az önce her şeyi yediğini söylemiştin.”

O sırtıttı. “Şey, bu tek istisna.” “Nedenini sorabilir miyim?”

“Çünkü onlara saygı duyuyorum. Gezegenimizdeki en zeki canlılardan biri, yemek olmak için fazla akıllı. Daha önce dalış yaparken onları görmüştüm. Balıklar ve diğer deniz ürünlerinden farklılar.”

“Bu gerçekten çok tatlı.” Ve yasalarını çiğneyenleri yakalayıp öldüren bir polis için gerçekten şefkatli bir davranış.

“Benim önümde yiyebilirsin. Benim yüzümden diyetini değiştirme. Beni rahatsız etmez. Annem her pazar yapar, yani sorun değil. Sadece kişisel bir karar.”

Onu rahatsız etmemek için yüksek sesle söylemedim, ama o ahtapot yemiyorsa, ben de yemeyecektim. Neye inanırsa inansın, onun yanında olacaktım. Durum tersine dönseydi, onun da aynısını yapacağını biliyordum.

Hala içe dönük bir ruh hali içinde, tekrar okyanusa bakıyordu. Roma’dan ayrıldığıımızdan beri, telefonunun gece boyunca hiç çalmadığını ve sürekli mesaj göndermediğini fark ettim. Artık telefonuna neredeyse hiç bakmıyordu. Telefonu her birkaç saniyede bir masada yanıp sönmeseydi, böyle altı servislik bir akşam yemeğini oturup bitirmemiz imkansız olurdu.

Sessizlik hoştu, ama bu sükunet suçluluk duygusuyla doluydu. Darius'un beni evde köşeye sıkıştırmasının benim suçum olmadığını biliyordum, ama yine de Constantine'in tutkusunu kaybetmesinden kendimi sorumlu hissediyordum. Beni, tereddüt etmeden her şeyi feda edecek kadar seviyordu.

“Tüm müşterilerim Roma’da olduğu için, şimdi zamanımı nasıl geçireceğimi düşünüyordum.” Tüm çekimlerimi iptal etmiş ve artık bu işi yapmadığımı söylemişim. Herkese paralarını iade etmişim ve bazı kötü e-postalar almışım, ama Constantine’e bunlardan hiç bahsetmedim çünkü onun benden çok daha fazlasını kaybettiğini biliyordum.

“Sana otellerde iş ayarlayabilirim. Orada her zaman düğünler ve etkinlikler olur.”

Ah, onun bitmek bilmeyen bağlantılarını hiç düşünmemiştim. “Aslında, fotoğrafçılığa bir ara vermeyi düşünüyordum.”

Garson gelip Constantine’e ilk yemek olan çorbayı getirdi.

Constantine doğrudan bana döndü. “Öyle mi?”

“Evet. Sonlara doğru yorulmaya başladım. Fotoğraf çekmeyi seviyorum, ama saatlerce bilgisayar başında oturup onları düzenlemek beni yoruyor. Ayrıca günün her saati, geceleri ve hafta sonları çalışmak da sıkıcı olmaya başladı.”

Beni tüm dikkatiyle dinledi; kolları ve omuzları, orada şişkinleşen kaslar yüzünden gergin duran siyah, düğmeli yakalı bir gömlek giyyordu. Evinde özel bir spor salonu vardı ve yaşadığı tüm kargaşaya rağmen, sabahları ve öğleden sonraları antrenman yapmaya devam ediyor, sanki hâlâ bir dövüşe hazırmış gibi kas kütlesini koruyordu. “O zaman çalışma. Olan biten her şeye rağmen para sorun değil, o yüzden bu konuda endişelenme.”

Mali durumunun ne olduğunu bilmiyordum ama asla sormazdım. Sarayın kendisine verildiğini, satın almadığını söylemişti, yani tüm varlıkları başka yerlerde olmalıydı. Zaten Taormina’da bir evi vardı ve bu ev en az yirmi milyon euro değerindeydi. “Mesele para değil. Mesele amaç.”

Gözünü kırpmadan o sert bakışını sürdürdü, bu bakışı başka kimseye atmadığını fark etmişim. Arkadaşlarıyla konuşurken neşeli ve tepkisel davranıyordu, benimle olduğu gibi sessiz ve gergin değildi. Rocco’ya karşı da öyle değildi. Ailesine karşı da. Kimseye karşı. “Bunu anlayabiliyorum. Aklında bir fikir var mı?”

“Aslında, restoranda yardımcı olabilir miyim diye sormak istedim.”

Gözlerini kırptı, sonra kaşlarını çattı. “Rosticceria Da Cristina’da mı?”

“Evet, eğlenceli olabilir diye düşündüm. Mutfakta yardım edebilirim. Ana restoranda garsonluk yapabilirim. Annenle daha fazla zaman geçirebilirim. Sadece bir fikir. Eğer aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorsan, duygularımı incitmezsin...”

“Aptalca bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu.”

“Bana para ödemesi de gerekmez. Onun için bedava iş gücü olur.”

“Bedava işgücü alacak biri varsa, o da ben olmalıyım.” Gözleri ciddiye, sonra yakışıklı yüzünde şakacı bir gülümseme belirdi.

“İki işi birden yapabilirim.”

“Hıslısın.” Gülümsemesi genişledi. “Hoşuma gitti. Ona ne düşündüğünü soracağım.”

“Eğer hoşuna gitmezse, anlarım.”

“Eminim hoşuna gidecektir.”

“Restoran konusunda hiç tecrübem yok.”

“Evet, ama o aile işletmesini yürütmeye çok önem veriyor. Bu yüzden kuzenlerim ve kız kardeşim orada çalışıyor.”

“Ama ben aile üyesi değilim.”

Kaşlarını çatı. “Sen benim karım olacaksın, yani evet, ailedensin.”

Bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık. Birbirimizi sevdiğimizi söylemeye daha yeni başlamıştık. Ama sanki bana güzel bir elmas yüzük verip o anda evlenme teklif etmiş gibi kalbim hızla çarpmaya başladı. Roma İmparatoru Konstantin olsa da... ya da bu Konstantin olsa da, hayatımı onunla geçirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Bana yoğun bir şekilde bakmaya devam etti. “Seni gördüğüm anda anladım.”

Bölüm 3

AURELIA

Güne hazırlandım ve Konstantin'le birlikte annesini ziyaret etmek için Osteria Rita'ya gitmeye hazırlandım.

Ayakkabılarını giymeden önce üzerine bir tişört ve kot pantolon giydi. Sıcaklığa rağmen şort giymedi. Onunla tanıştığımdan beri onu hiç şortla görmemiştim. Ana oturma odasına girdiğimizde, Medusa yürüteçiyile ona doğru koştu ve her zamanki mutlu haliyle kuyruğunu salladı.

Constantine diz çöktü, onu okşadı ve kafasına bir öpücük kondurdu. "Sheila birkaç dakika içinde burada olacak, kızım." Tekrar ayağa kalktı ve bana baktı. "Hazır mısın, tatlım?"

"Evet." İkimizin de birbirimize taktığımız takma adları sevmiştim. Köpeğe bu kadar ilgi göstermesine kıskanmak yerine, bu durum onu daha da çok sevmeme neden oluyordu. "Aslında, hayır. Şey..."

Bana tüm dikkatini vermek için bana döndü. "Ne oldu?"

"Bunu garip bir duruma düşürmek istemiyorum... ve bunu gündeme getirdiğim için bile kendimi kötü hissediyorum..."

"Bunu yapma."

"Neyi?"

"Oyalanma, beni kötü haberlere hazırlama, konuyu uzatma. Sadece bana bilgiyi ver. Ne söyleyecek olursan ol, başa çıkabileceğime söz veriyorum." Az önce sözümü kesip beni acele ettirmiş olmasına rağmen, bunu tamamen sakın bir şekilde söyledi.

"Seni kızdıracağımdan korkuyorum."

"Beni kızdıracak tek şey, başka biriyle yatmış olman, ama bunun olmadığını biliyorum, o yüzden söyle gitsin."

"Şey, tamam," dedim. "Isabella burada yaşadığını biliyor mu? Onu konuya dahil etmek istemem ama restoranda çalışmanın onu üzebileceğinden endişeleniyorum. Bazen ona rastlayacağımız hissine kapılıyorum ve... belki de ona önceden haber vermelisin."

Dediği gibi, ondan bahsedilince sinirlenmedi. “Ben seninle bir ilişkim var, onunla değil, o yüzden onun duyguları beni ilgilendirmez. Dürüst olmak gerekirse, buraya geldiğimizden beri onu bir kez bile düşünmedim. Sen, Medusa ve az önce olan tüm o saçmalıklarla çok meşguldüm. Ama bu küçük köyde haberler çabuk yayılır ve eminim ki o da şimdiye kadar haberleri duymuştur. Onun annesi ile benim annem hâlâ en iyi arkadaşlar.”

Teras'ta yaşadıkları o tartışmayı hatırladım. Sevdiğim adamı istediği için ona kızmam gerekirdi, ama ona karşı hiç kin duymuyordum. Ve biz buradayken hala onun peşinden giderse, buna bile kızabileceğimi sanmıyordum. Belki de bunun nedeni Constantine'in bana o kadar güvende hissettirmesiydi. Tanıştığımız günden beri bana öyle hissettirmişti, Enzo'nun hiç yapamadığı bir şeydi bu. Ya da belki de ona gerçekten acıyordum. “Peki, sence bu iyi bir fikir mi...”

“Hayatımızı onun duygularına göre şekillendirmiyoruz. *Nokta.*” Benden yüzünü çevirdi. “Hadi, gidelim. Annem her zaman on beş dakika erken gelir, o yüzden tam zamanında gitseniz bile geç kalmış oluruz.”

Osteria Rita'ya vardığımızda, kapının önünde bir kuyruk vardı, ama Constantine, annesinin içeride çoktan oturmuş olduğunu biliyormuş gibi herkesin yanından geçip merdivenleri çıktı. Sonra kenara çekilip benim yanına gelmemi bekledi, sonra elimi tuttu ve beni köşeyi dönüp restoranın diğer tarafına götürdü. Bir garson yanlarından geçerken Constantine'e gülümsedi ve koluna şakacı bir şekilde dokundu.

Annesi, üzerinde restoranın logosu bulunan bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymiş bir adamla birlikte çoktan masaya oturmuştu. Adam garson ya da mutfaktaki aşçılardan biri gibi görünmüyordu, bu yüzden müdür ya da sahibi olabilirdi. Ve sanki çok iyi tanışıyormuş gibi sohbet ediyorlardı.

Annesinin gözleri bize kaydı ve Noel sabahı gibi parladı. “Con geldi.”

"Dario." Constantine gülümsedi ve erkeklerin yaptığı gibi eliyle adamı kucakladı. "Uzun zaman oldu. İşler iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Fazla iyi," dedi gülerek. "Ömrüm boyunca hiç izin günüm olmayacak gibi görünüyor."

"Dario." Constantine beni tanıttı. "Bu benim sevgilim, Aurelia."

"*Kız arkadaşım*" demediğini fark ettim. Onun gençlerin söylediği türden sözler sarf ettiğini hayal edemiyordum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dario." Elini sıktım.

Constantine benim için bir sandalye çekti ve beni oturtmadan önce dört kişilik masadaki son boş sandalyeye oturdu.

Dario ve Constantine'in annesi konuşmalarını bitirdiler, sonra o mutfağa geri döndü.

Annesi tüm dikkatini bana verdi. "Ah tatlım, seni görmek ne güzel." Benim ona gitmem gerekirken, sandalyesinden kalkıp bana sarılmak için buraya kadar gelen oydu. Beni kucakladı ve bir çocuk gibi boğazımı sıktı, sonra geri çekilip bana baktı. "Çok güzelsin. Seni her gördüğümde, daha da güzelleşiyorsun."

"Ah, teşekkür ederim." Bana karşı çok nazikti.

Yerine geri döndü, oğluna gülümsedi ve masada elini tuttu. "Bu çok güzel. İkinizin de burada olması. Yemin ederim, bu günlerde Taormina'da güneş daha parlak parlıyor. En azından bana öyle geliyor."

Constantine gülümsedi, ama bu gülümseme ölçülüydü, gözlerine ulaşmayan türden bir gülümsemeydi.

Bunu fark ettim ve acaba o da oğlunu yeterince iyi tanıyor mu diye merak ettim.

"Medusa nasıl?" diye sordu.

"Çok daha iyi," dedi Constantine. "Ona bir yürüteç aldık, böylece tekrar evin içinde dolaşabiliyor. Bu, ruh halini gerçekten iyileştirdi."

"Evet," dedim. "Bir süre oldukça üzgündü."

"Bağımsızlığını kaybetmekten daha kötü bir şey yoktur," dedi. "Özellikle de tüm amacı başkalarına hizmet etmek olan Medusa gibi biri için. İyileşmesi ne kadar sürer?"

"En az dört hafta," dedi Constantine. "Yani ayağına basabilmesi için iki haftadan biraz fazla zamanımız var."

Sofia oğlunun elini okşadı. "Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı, Con."

O, onun için kurşun yemiş olmasına rağmen, bu övgüyü hak etmiyormuş gibi gözlerini kaçırıldı.

Başka hiçbir erkek aynı şeyi yapmazdı.

"Tamam, hadi yiyelim." Elini çekip ellerini çırpı. "Mutfakta olmayan kişi olmak ne güzel."

Garson geldi ve Sofia, bizim ne istediğimizi sormadan masaya bir şişe şarap sipariş etti; bu, Constantine'in kendisi yapacağı bir şeydi. Ayrıca, olgun domates ve kıyılmış fesleğen yapraklı bruschetta gibi bir meze de sipariş etti.

Sofia dikkatini tekrar bize çevirdi. "Peki, Taormina'ya dönmek nasıl geldi?"

"Harika," dedi Constantine. "Çocuklarla çok vakit geçiriyorum. En sevdiğim yerlerde yemek yemeyi seviyorum. Aurelia neredeyse her sabah Bam Bar'da." Bakışlarını bana çevirdi ve şakacı bir gülümseme attı.

"Suçluyum," dedim omuz silkerek.

"Ben de orayı seviyorum," dedi Sofia. "Sürekli çalışmasaydım oraya daha sık giderdim."

"İşten bahsetmişken..." dedi Constantine. "Aurelia, Roma'dan ayrıldığımızda tüm müşterilerini kaybetti. Ona, yakındaki otellerden müşteri bulmasına yardım edeceğimi söyledim ama o, bir ara vermek istediğini söyledi."

"İyi," dedi Sofia. "Benim gibi çok fazla çalışma." Masanın karşısından bana gülümsedi; Constantine'den o kadar farklı görünüyordu ki, onun daha çok babasına benzediğini varsaymak zorunda kaldım. Ama kesinlikle annesinin saçlarına sahipti; kalın, gür ve koyu. Gözlerinde doğuştan gelen bir ışıltı vardı, güzel, dolgun İtalyan dudakları vardı. Benim yaşımdayken tam bir bomba gibi olduğunu söyleyebilirdim. Bu kadar güzel çocuklara sahip olmasına şaşmamalı. "Oğlum sana bakabilecekken çalışmana gerek yok."

Başka herhangi bir anne, karısı bile olmadığım halde oğlunun servetinden faydalanıp tembellik ettiğimi düşünür ve endişelenirdi, ama o öyle değildi. Herkesi olduğu gibi kabul ediyordu. Tanıdığım en iyi kalpli insandı.

“Aslında Aurelia, restoranlardan birinde yardıma ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedi,” dedi Constantine.

“Gerçekten mi?” diye patladı. “Neden?” Cevap için bana baktı.

“Sadece seninle ve Constantine’in ailesinin geri kalanıyla vakit geçirmek ve bir amacım olması hoş olur diye düşündüm. Sonlara doğru fotoğrafçılık işinde kendimi çok yordum. Saatlerce masada oturup fotoğrafları düzenledim ve sadece bir mola istiyorum. Beni ayakta tutacak bir şey.” Çoğunlukla kıcımların üstünde

...ya da sırt üstü yatıyordum. “Bana para ödemenize gerek yok.”

Hâlâ bu istek karşısında şaşırılmış görünüyordu. “Kimsenin bedavaya çalışmak istediğini duymamıştım.” Sessizce kıkırdadı. “Ama tabii ki yardım etmen hoş olur. Restoran tecrüben var mı?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Oh, sorun değil,” dedi elini sallayarak. “Garsonluk basit bir iş ve eminim mutfakta da çabucak öğrenirsin.”

“Anne, eğer bu senin için uygun değilse, lütfen bize yardımcı olmak zorunda hissetme,” dedi Constantine. “En son istediğimiz şey sana rahatsızlık vermek.”

“Rahatsızlık falan yok,” dedi hemen. “Aurelia işin inceliklerini öğrenmek istiyorsa, ona seve seve gösteririm. Ayrıca, güzel bir garson her zaman daha fazla müşteri çeker, o yüzden...”

Ertesi gün, Rosticceria Da Cristina’ya tek başıma gittim ve Constantine’in kuzeni Antonio tarafından karşılandım. “Selam, Aurelia.” O da kuzeni gibi sıcakkanlıydı, bana kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ve aynı odada olduğumuzda kendimi hoş karşılanmış hissettirdi. Muhtemelen Constantine’e olan sadakatinden dolayı, beni sorgusuz sualsiz kabul etti.

“Merhaba Antonio. Bana işin inceliklerini öğretecek olan sen misin?”

“Evet, eğer hazırsan. Pizza ve arancini yapmak stresli bir iş olabilir.” Şaka yaptığını belirtmek için gülümsedi, sonra başını sallayarak mutfığa gelmemi işaret etti. “Bugün sadece beni izle, yarın ise elini taşın altına koyacaksın.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Sofia teyze, sabah hazırlıklara yardım edebileceğini, sonra da yan dükkanda öğle vardiyasında çalışabileceğini söyledi.”

“Bana uyar.” Gün boyunca onu takip ettim, karanlık kilerde mayalanması için ilk iş olarak pizza hamurunu hazırlamasını izledim. Sonra domatesleri ve arancini sosu için malzemeleri hazırladı. Arkada başka mutfaklar da vardı, bu yüzden başka insanlar da çalışıyordu, muhtemelen farklı işler üzerinde. “Ne zamandır burada çalışıyorsun?”

“Hayatım boyunca,” dedi eldivenli elleriyle pirinç toplarını şekillendirirken. “Annem gündüzleri çalışırken beni buraya getirirdi, ben de okuldan sonra Con’a yardım ederdim. Yemek hayattır, hayat da yemektir.”

“Hayata rehberlik edecek güzel sözler.” Constantine’in hayatta kendi ilgi alanlarının peşinden gitmesini ama köklerini asla unutmamasını çok sevdim. Ailesine ve restorana karşı büyük bir sevgi besliyordu. Bundan, bu konudan bahsederkenki tavırlarından anlaşıyordu. Zengin bir adamdı ama ayakları yere basıyordu ve bu onu daha da mükemmel kılıyordu.

“Neden burada çalışmak istiyorsun?” diye sordu, çalışmaya devam ederken.

“Fotoğrafçılıktan biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Sadece farklı bir şey yapmak istedim.”

“Bedavaya çalıştığını söylediler.”

“Evet, Constantine’in annesinden para almayacağım,” dedim. “Mesele para değil. Bu, hepinizle daha fazla zaman geçirmek için harika bir yol olur diye düşünmüştüm. Ayrıca Constantine’in kendine ait zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.” Kısa bir süre birlikte yaşamıştık, ama o Cumhuriyet için çalışıyordu ve ben fotoğrafçılığa odaklanmıştım, bu yüzden günün her anını birlikte geçirmiyorduk. Onun kendi alanına ihtiyacı olduğunu ve benim çok fazla etrafında olmamın aramızdaki ilişkiyi zorlayacağından endişeleniyordum. Ayrıca Roma’da olanları sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordum ve sürekli birinin yanında olmak bu ağırlığı sindirmeyi imkansız hale getiriyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu gülerek. “Çünkü sanki sana doyamıyor gibi geliyor.”

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı, ardından kollarımda bir karıncalanma hissettim. Dünyanın en şanslı kadınıydım ve bunu asla unutmadım. Constantine gözlerimin içine bakarak bir gün onun karısı olacağımı söyledi; sanki gerçekleşecek bir kehanetmiş gibi. “Evet, o çok tatlı.”

Vardiyam ikiden biraz sonra bitti, ben de ardından Bam Bar’a gittim. Güneşin ortasında durduğu güzel yuvarlak masalardan birine tek başıma oturdum ve kendime bir granita sipariş ettim, çift dutlu ve bir top krema ile. Lanet olası bir gladyatör gibi bir adamla birlikte olduğum için figürüme dikkat etmem gerekiyordu, ama Rosticceria Da Cristina’da geçen uzun bir günün ardından bu mükemmel ikramı reddetmek zordu. Atmosferi çok beğendim ve çabucak alışacağımı düşündüm, ama sekiz saat boyunca sürekli ayakta durmak benim için alışılmadık bir şeydi.

Granitamı beklerken, geçen insanları izledim ve kendime bunun gerçek olduğunu, cennete geri döndüğümü hatırlatmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldım. Roma’da doğup büyümüştüm, ama burası bana evim gibi geliyordu. O sevinci her hissettiğimde, Constantine’in aynı şekilde hissetmediğini bildiğim için suçluluk duygusuyla doluyordum.

Gözlerim kalabalığın içindeki birine takıldı; Constantine’e tıpatıp benzeyen, 1,95 metre boyunda, koyu saçlı, yakışıklı bir adamdı. Onun aslında orada olmayan bir çöl vahası gibi olduğunu düşünerek birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kaldım, ama o oradaydı.

Sonra gülümsedi.

Oh, o Constantine’di.

"Merhaba, tatlım." Masaya geldi ve beni öpmek için eğildi.

"Merhaba. Burada ne işin var?"

Yanımdaki koltuğa oturdu ve kolunu sandalyemin arkasına dayadı.

"Vardiyandan sonra burada olduğunu gördüm, ben de uğrayayım dedim."

Belki de benden sıkılmamıştı. Belki de kendi alanına ihtiyacı yoktu.

"Şehrin içlerine doğru gittiğini görünce, nereye gittiğini anladım." Geniş bir gülümsemeyle, son derece yakışıklı bir şekilde gülümsedi.

"Beni gördün mü?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Konumunu," diye açıkladı.

Uzun zaman önce birbirimize konumlarımızı paylaştığımızı unutmuştum.

"Ah, evet."

"Sorun olur mu?"

"Evet," dedim hemen. "Sadece unutmuşum."

Garson, geçen sefer sipariş ettiğimizle aynı lezzetteki granitamı getirdi.

"Lezzetli, değil mi?" dedi Constantine. "Ee, ilk günün nasıldı?"

Brioche'den bir parça kopardım ve ağzıma atmadan önce kristalize meyveleri kenarına kaşıkla koydum. "Fena değildi. Antonio oradaydı ve o her zaman naziktir, bu yüzden çok zorlanmadım."

"İyi bir adam." "Evet, onu seviyorum."

"Eğer oradan nefret edersen, kalmak zorunda değilsin, tamam mı?"

"Neden nefret edeyim ki?" diye sordum, yemeye devam ederken.

"Şey, ben bir süre sonra nefret etmeye başladım," dedi gülerek. "Duş aldıktan sonra bile her zaman yemek kokuyordum."

"Daha kötü şeyler de var." O

yine kıkırdadı. Ve içim eridi.

"Eminim kadınlar pizza kokan bir adamla yatmayı çok severler."

"Ben kesinlikle severdim."

Bana tekrar baktı ve gözlerinde sanki beni dünyanın en sevimli varlığınıymışım gibi bir gülümseme vardı. Sevgisi derindi, bedensel olanın ötesindeydi, sanki içimdeki beni seviyormuş gibi. "O kıyafetle çok sevimli görünüyorsun."

Siyah bir Rosticceria Da Cristina tişörtü ve siyah kot pantolon giymiştim. Saçlarımı geriye tarayıp gevşek bir topuz yapmışım, ki bu normalde saçımı yaptığım şekilde değildi. Saçlarımı açık, uzun ve çoğunlukla kıvrıkcık tutardım. "Öyle mi?"

Elini sandalyemin ayağına uzattı ve beni hiç zorlanmadan kendine doğru çekti, sonra o el masanın altından uyluklarıma gitti ve bana sahiplenici bir tutuş sergiledi, bunu çok kolay bir şekilde yaptı.

Granitamı kendime doğru çektim ve yemeye devam ettim. Yakındaki bir masada dört güzel kız ona dikkatle bakıyordu ama o beni izlemekle o kadar meşguldü ki farkında bile değildi. "Günün nasıl geçti?"

"İyi. Medusa'yı yürüyüşe çıkardım, sonra birlikte maçı izledik."

"Nasıl gitti?"

"İyi. Kısa tuttum. Onu çok zorlamak istemedim."

"İyileşip onu da yanımızda gezilere götürebileceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyorum." "Evet, onu Etna Dağı'na yürüyüşe götüreceğim."

"O... aktif yanardağ mı?"

O sıırttı. "Orada bir patlama sırasında bulunmuştum. Önemli bir şey değil."

"*Önemli bir şey değil mi?*" diye sordum.

"Patlamalar küçük. Olmasalar bile, ister yukarıda ister aşağıda olalım, her halükarda başımız belada."

"Vurulmanın *büyük bir mesele olmadığını* düşündüğün için seni ciddiye almakta zorlanıyorum."

Kıkırdadı ve uyluğumu sıktı. "Sadece güzel görün ve granitayı ye, tatlım."

Yatakta yüzüne oturduğumda kocaman kolları uyluklarımı destekledi ve beni akşam yemeği niyetine yedi. Tüm kıvrımlarımı ağzına aldı ve sonra güçlü diliyle sertçe yaladı, sert parmaklar kadar baskı uyguladı. Tüm faydayı benim almama rağmen, sanki benim değil de kendi zevki için yapıyormuş gibi beni işledi.

Ellerinden biri yukarı uzanıp göğüslerimden birini kavradı ve beni tamamen yutmaya devam ederken onu sertçe sıktı.

Saçlarını avuçladım ve yüzüne doğru sallandım, ağzının tahtındaki bir imparatoriçe gibi kıvranıp sürüklendim, sınırın ötesine itildim ve bir ecstasy havuzuna daldım. Kalçalarımı salladım ve zevk gözyaşları dökerken bir çığlık attım.

Elini boynuma kaydırıldı ve beni kendinden uzaklaştırmadan önce boğazımı kavradı. Beni sırt üstü yatırdı, sonra bacaklarımın arasına girdi ve beni sanki bir parça insan şekeriymişim gibi büküp katladı.

Her zaman esnek bir kızdım ve beni bir fahişeye gibi sikmeyi seven bu 1,95 metrelik devasa adamla tanışana kadar bu beceriye ne kadar ihtiyacım olacağını fark etmemiştim.

Bana hiç nazik davranmadan içine girdi, sanki vücudum onun sarayıymış gibi kendini evindeymiş gibi hissetti ve sonra Etna Dağı'ndaki bir patlama bile onu durduramayacakmış gibi beni sertçe sikti. "Siktir, bu am tadı kadar iyi hissettiriyor."

Yüzüne boşalmıştım zaten, o yüzden bir boşalmaya daha ihtiyacım yoktu ve sanki bir gün değil de haftalardır kadın görmemiş gibi beni sikmesini izlemek çok azdırıcıydı. Bana o kadar derine giriyordu ki her itişte acıyordu, ama yirmi dakika boyunca ağzıyla amıma sevişmişti, o yüzden dayanabiliyordum.

Son birkaç kez pompaladıktan sonra bir homurtu çıkardı ve amımı, tartıda bile görünecek kadar ağır bir sperm yığınıyla doldurdu, sonra da tüm karın kasları gerildi ve gevşedi.

Bitirdikten sonra üzerimden kalktı ve başını yastığa koyarak sırt üstü yattı.

Bacaklarımı nazikçe yerine koydum, o pozisyonda o kadar uzun süre kaldığım için eklemlerimdeki tüm sertliği hissettim. Sonra orada, tamamen tatmin olmuş ve tamamen bitkin bir halde uzandım.

Constantine gözlerini kapattı ve hemen uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Ben de gözlerimi kapattım, işteki yorgunluğumdan ve az önce beni ayaklarımın üstünden yere deviren zevk dalgasından bitkin düşmüştüm.

Sonra aşağıdan Medusa'nın sessizce sızlandığını duydum. Constantine'in gözleri, yeni doğmuş bir bebeği olan bir anne gibi birden açıldı. "Anne-baba zamanının bittiğini biliyor."

Kıkırdandım. "Kendi başına merdivenleri çıkabilmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Yataktan kalkıp tuvalete gittikten sonra boxerını giydi ve merdivenlerden aşağı indi. Bir süre sonra Medusa'yı kollarında taşıyarak geri döndü ve onu yatağının yanındaki yerde duran köpek yatağına yatırdı. Kafasını okşadıktan sonra kafasına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, kızım."

Yatağa geri döndü, telefonunu Rahatsız Etmeyin moduna aldı ve sonra yanına dönüp bana baktı. "Ne var?"

Yüzümdeki ifade yüzünden olmalıydı, kontrol edemediğim o ifade. "Onu sevme şeklin çok hoşuma gidiyor."

Beni bir süre izledi, çarşaf lar beline kadar inmişti.

"Bir gün baba olursan, bence bu konuda çok başarılı olursun." "Sadece bir kızım olursa. Bir oğlum olursa... O kadar emin değilim."

Yüzümde şaşkınlık belirliyordu, çünkü ondan böyle bir şey duymayı beklemiyordum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Oğullar karmaşıktır. Onları pislik olmadan nasıl güçlü yetiştirebilirsin? Nasıl iddialı ama gereksiz yere çatışmacı olmadan davranabilirsin? Erkekler şiddet eğilimli, zehirli, tecavüzcü ve seri katillerdir. Bu ince bir çizgidir ve ben bu çizgide nasıl yürüyeceğimi bilmiyorum."

"Peki bir kızı yetiştirmek ne kadar farklı olurdu?"

"Çünkü onu güçlü, kendinden emin ve istediği kadar çatışmacı olacak şekilde yetiştirirdim. Zehirli pisliklerle nasıl başa çıkacağını ve onların burunlarını ve aletlerini nasıl kıracağını öğreterdim. Ben de neredeyse tek başına bir kadın tarafından yetiştirildim. Kadınları anlıyorum. Onlar aynı anda hem güçlü hem de nazik olabilirler. Ama erkekler... erkekler sadece değersizdir."

"Bunu düşünürsek böyle hissetmene şaşırdım... bilirsin." "Ne?" diye sordu.

"Senin, tanıdığım en harika erkek olduğunu düşünürsek."

Bana uzun uzun baktı, sanki bu iltifatın samimi olup olmadığını... ya da bunu hak edip etmediğini anlamamış gibi.

"Hayatını masum insanları, özellikle de kadınları korumak için harcadığını, bana nasıl davrandığını düşünürsek..."

"El kesip insanları öldürdüğümü unutmamalım."

"Bunu hak eden adamları. Kimsenin almak istemediği zor kararları sen alıyorsun. Suçla suçla savaşıyorsun. Bu ince bir çizgi ve sen bunu mükemmel bir şekilde yapıyorsun."

"Bunu mükemmel bir şekilde *yaptım*. Ama artık bitti."

"Yaptığın her şeyi silmez bu. Roma Cumhuriyeti'ne nasıl hizmet ettiğini."

Sırt üstü yattı ve yüksek tavana baktı. "Bu konuyu kapatıyorum, tatlım."

Darbeyi hafifletmek için takma adımı kullandığını fark ettim, ama yine de reddedilmesi canımı yaktı. Sanki biri ölmüş gibi, kaybettiği kişi

kaybettiği kişi için yas tutuyordu — kendisi için. Yaptığı işten o kadar gurur duyuyordu ki, hiçbir şey için bunu feda etmeyeceğini söylüyordu çünkü hizmetinden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Ama sonra bana aşık oldu... ve her şey değişti.

Bölüm 4

AURELIA

Ertesi sabah Rosticceria Da Cristina'ya gittim. Taormina'nın küçük köyünde araba kullanmak imkansızdı ve park etmek de çok zordu, bu yüzden Constantine sabah egzersizini yapmak için eve dönmeden önce beni kasabanın kenarına bıraktı. Dün geceden sonra pek kendinde değildi, ama bana karşı da mesafeli görünmüyordu.

Sadece kafası karışmıştı.

Sabahın bu erken saatlerinde köy bomboştu, bu yüzden restorana tek başıma yürüdüm. Oraya vardığımda kapı kilitli değildi, ben de içeri girdim. Ön mutfakta kimse yoktu, ben de "Kimse var mı?" diye seslendim.

Arka taraftan bir kadın sesi geldi. "Buradayım."

Restoranın arkasına, ikinci mutfığa doğru ilerledim. Köşeyi döndüğümde, saçları toplanmış ve siyah önlüğünün önü unla kaplı Beatrice'i gördüm. Beni görene kadar gözleri canlıydı, ama sonra sönükleşti.

Rol bile yapamıyordu.

Başka bir durumda, başka biriyle olsaydım, muhtemelen konuyu doğrudan ele alırdım. Saçmalamayı bırakır, bandajı yırtıp atar, sorunu konuşurdum. Ama bir gün onun kardeşiyle evlenmek istiyordum, bu yüzden onun kurallarına göre oynamak zorundaydım. Bana ısınması için ona zaman tanımalıydım, benim şartlarımı kabul etmeye zorlamak yerine, kendi şartlarına göre benden hoşlanmasını sağlamalıydım. "Günaydın." Zorla gülümsedim ve iş yerine biraz daha içeri girdim, sanki oraya aitmişim gibi davranmaya çalışıyordum, oysa açıkça onun alanına tecavüz ediyordum.

Hafifçe gülümsedi, sonra kasedeki hamura odaklandı ve eldivenli eliyle unla karıştırmaya başladı. Sanki ben orada değilmişim gibi davranarak gözlerini eline dikti.

Kaltak, hoşuna gitse de gitmese de arkadaş olacağız. "Yardım ister misin?"

"Hayır."

Lavaboya yürüdüm ve birikmiş kirli bulaşıklara baktım. Ona yardım etmek için bulaşıkları yıkamaya başladım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi arkamdan.

"Sorun değil. Antonio'yu beklerken bir şeyler yapmayı tercih ederim." Constantine'in yanına taşındığımdan beri haftalardır bulaşık yıkamamıştım. O, bizim için her şeyi yapacak birini tuttuğu için ev işleriyle hiç uğraşmıyordum.

O hamurla uğraşmaya devam etti. Konuşmaya çalışmadı. Sadece gerginliğin tırmanmasına izin verdi.

"İki oğlun mu var?" diye sordum.

"Evet." Başka bir şey söylemedi. Bana konuşabileceğim hiçbir şey vermedi.

"İsimleri ne?"

"Amerigo ve Edoardo."

Tanrım, bu sanki bir sorguya çekiliyormuşum gibi hissettiriyordu.

Antonio içeri girip beline önlüğünü bağladığında günü kurtardı. "Selam, Beatrice."

"Selam." Beatrice, Antonio'nun gelmesiyle birden neşelendi. "Dün gece nasıl gitti?" "Oldukça iyi," dedi Antonio. "Cumartesi günü yine çıkacağız."

"Ooh, güzel."

Antonio'ya dönmeden önce ellerimi yıkayıp havluyla kuruladım.

Diğer mutfağa doğru başını salladı. "Burada çalışalım."

Ne büyük zevk.

Dışarı çıktım, Beatrice'e karşılık görmeyen bir gülümseme attım ve sonra diğer mutfakta ona katıldım. "Tanrım, bu çok acımasızdı."

Ne demek istediğimi tam olarak anlıyormuş gibi sırtıttı. "Aklını başına al. Constantine, başkalarının ne düşündüğünü umursayan bir adam değildir."

Antonio, Beatrice'in benden hoşlanmadığını biliyorsa, bu, ben yokken benim hakkımda kötü konuştuğu anlamına geliyordu.

Hem de çok.

"Peki ya annesi?" diye sordum.

"Şey, bence o tek istisna. Ama seni seviyor, o yüzden bu konuda bir sorunun yok."

Öğle yemeği vakti geldiğinde alarmım çaldı, ben de herkesin çantalarını ve eşyalarını bıraktığı dolaba girdim ve çantamın dibinden ilaç kutumu çıkardım. Her gün bu saatte aldığım ilacı içmek üzereydim, ama tüm ilaçların bittiğini fark ettim.

Kutuyu tamamen bitirmiştım. Ama...
adet görmemiştım.

Kalbim bir sarsıntı geçirdi ve ardından adrenalin tüm vücudumu uyuşturdu. Bir açıklama bulana kadar boş kutuyu izlemeye devam ettim — o açıklama dışında herhangi bir açıklama.

Plazebo hapları bitirmiştım ama adet görmemiştım ve dün son hapı aldığım da kutunun neredeyse boşaldığını fark etmemiştim bile. Olan biten her şey yüzünden bu konuyu pek düşünmemiştim. "Oh lanet olsun... hayır."

Kapının dışında ayak sesleri duydum.

Kimse görmeden hızlıca paketi çantama geri tıktırdım.

Beatrice'ti. Görüş alanıma girdi, çantasına, sonra da bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Kulak misafiri olduğu şeyi dile getirecek kadar şefkatli davranmasına şaşırmıştım, ama az önce başıma gelen felaketin şokuyla o kadar sarsılmıştım ki, bunu umursayacak durumda değildim. "Evet, gayet iyiyim. Ben sadece öğle yemeğimi alacağım." Çantamı omzuma astım ve onun yanından hızla geçip ön kapıdan dışarı çıktım.

O kadar hızlı yürüyordum ki deniz havası yüzüme bir esinti gibi çarptı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım..." Stres midemde bir cehennem gibi yanıyordu, yüzümde bir sıcaklık hissettim. Hamile olma ihtimali korkunçtu çünkü şu anda anne olmaya hazır değildim. Constantine'in de o ruh halinde olmadığını biliyordum.

Ya bunu kasten yaptığımı düşünürse?

"Tamam, sakın ol." Henüz hamile olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki sadece adetim gecikmişti. İnsanların bazen adetleri gecikebilir, değil mi?

Buraya ilk geldiğimde uğradığımız cannoli dükkanının yanındaki küçük markete koştum. Tepemden yüksek sesle dans müziği çalıyordu ve

dükkan yerli müşterilerle dolup taşıyordu. Hemen arka taraftaki reyonlara yöneldim ve ekranda *hamile* ya da *hamile değil* yazan elektronik hamilelik testini aldım çünkü aptal gibi davranıp yanlış okuduğumu düşünmek istemedim.

O kadar stresliydim ki, boynumda, bileklerimde ve ayak bileklerimde, vücudumun her yerinde nabzımı hissedebiliyordum. Mesanem dolu bile değildi, ama o kadar endişeliydim ki işemem gerektiğini hissediyordum. Bir paket plastik bardak aldım, kasadan geçtim ve bulabildiğim en yakın umumi tuvaleti aradım.

Bardağa işedim, çubuğu içine attım, kapalı tuvalet kapağına oturdum ve zamanlayıcıyı üç dakikaya ayarladım.

Lanet olası üç uzun dakika.

Bardak yerde duruyordu ve ben zamanın geçmesini beklerken kabin kapısına bakıyordum.

Hayatımın en uzun üç dakikasıydı.

Avuç içlerimi defalarca ovuşturdum, kalbimin göğsümde attığını hissedebildiğim halde nefes almaya çalıştım, bayılmamaya ve kusmamaya çalıştım. Kadınların hamile kaldıklarında sabah bulantısı yaşadıklarını sanıyordum ve ben hiç öyle bir şey hissetmemiştim... yani belki de hamile değildim.

Sonunda alarm çaldı.

Kupayı o kadar hızlı aldım ki, içindekini döktüm, idrar yere saçıldı.

Umurumda değildi ve gözlerim doğrudan çubuğun üzerindeki ekrana gitti.

Hamile.

Bölüm 5

CONSTANTINE

Egzersizimi bitirip duş aldıktan sonra, Palermo'ya gününbirlik bir geziye çıktım. Aurelia, Rosticceria Da Cristina'da çalışıyordu ve Medusa, tuttuğum köpek bakıcısıyla birlikteydi. Oraya varmam iki saatimi aldı ve Villa de la Sirenuse'nin önüne geldiğimde, güvenlik görevlileri beni sorgulamadan içeri aldı.

Dışarıdaki arkadaşları selamladım, birkaç kişiyle sohbet ettim ve sonra Alfonso'ya rastladım.

"Seni buraya ne getirdi?" diye sordu, ağzında bir puroyla, ince çizgili bir takım elbise giymişti. Tommaso'nun temsilcisi, girişte beni karşıladı. Diplomatik meselelerde... ve bazen de tehditlerde Tommaso adına konuşan kişi oydu. Tommaso her an her yerde olamazdı, bu yüzden yerine Alfonso'yu gönderirdi. Ben Cosa Nostra'ya katılmadan çok önce, aralarında harika bir ortaklık vardı.

"Tommaso'ya mesaj attım. Beni bekliyor."

Başını salladıktan sonra yüzüme bir duman bulutu üfledi. "Sokaklarda Roma'da olanlarla ilgili çok fazla konuşuluyor."

"Oh, eminim."

Bu, onun istediği onay gibi görünüyordu. "Burada olduğunu ona haber vereceğim." Yürümeye başladı ve bir koridora saptı. Odanın geri kalanı silahlı korumalarla doluydu. Silahları ceketlerinin içinde ya da kot pantolonlarının arkasında gizliydi, ama amaçları da buydu zaten. Tommaso'yu korumak için bir milis gücü, oysa Sicilya'da ona dokunulmazdı. Polis, Cosa Nostra'nın büyüklüğü karşısında cüce kalıyordu, bu yüzden onların işlerine karışmıyorlardı ve Cosa Nostra işlerini çoğunlukla gölgede yürütüyordu, böylece kimse onların varlığından haberdar bile değildi.

Ayağa kalkıp bekledim, hepsi bana bakan adamlara baktım. Odadaki değişimi hissedebiliyordum.

Saygının kayboluşunu.

Alfonso birkaç dakika sonra geri döndü. "Senin için hazır, Con." Geçebilmem için açık kalan çift kapıyı işaret ederek başını salladı.

Koridordan ilerledim ve arkamda çift kapının kapandığını duydum. Yaz güneşinin içeri süzüldüğü kurşun geçirmez pencerelerin önünden geçtim. Ailesinin geri kalanı villada yaşıyordu, ancak evin üst katlarında kalıyorlardı; oraya onun dışında kimsenin girmesi yasaktı.

Tommaso'nun çalışma odasına girmeden önce bir başka güvenli kapıdan geçtim; oda, şöminenin önündeki halının üzerinde birkaç büyük kanepenin bulunduğu devasa bir odaydı. Odanın diğer tarafında büyük bir masası vardı, sanki bir suç patronu değil de avukat ya da yargıçmış gibi.

İçeri girdiğimde o zaten kanepede oturuyordu, masada iki içki duruyordu. "Constantine." Beni selamlamak için ayağa kalktı ve elini uzattı.

Elini tuttum ve ikimiz de bırakmadan önce birbirimizin elini sıktık. "Tommaso."

Oturdu.

Ben de karşısına oturdum.

Bir süre birlikte oturduk. Bana uzun uzun baktı, bakışlarında sempati vardı ama çoğunlukla acıma vardı.

Kanepeye yaslandım ve kendimi değersiz bir adam gibi hissettim. İmparatorluğumu çökertmişim. İçeriden gelen bir istilacının onu benden almasına izin vermişim. Sadece karmaşık olanlara odaklandığım için bu kadar basit bir plana kanmışım. "Zor bir dönemdi."

"Tahmin edebiliyorum."

"Ama ben hatalarımı kabul edebilen bir adamım. O benden daha zekiydi ve ben de ona izin verdim."

Tommaso onaylayarak başını sallamadı. Kaybettiklerim için beni yargılamadı. Eski patronumdan çok bir arkadaş gibi hissettim. "Belki de bu sadece bir savaş değil, bir muharebedir."

"Hayır, bitti," dedim kesin bir tonla. "Kadınımı kurtarmak için ödediğim bedel bu."

"Peki bu bedel buna değer miydi?" O da arkasına yaslandı, bir bacağını diğer dizinin üzerine attı.

Kalbimde hiçbir şüphe yoktu. Ona karşı hiçbir kin duymuyordum. Sadece sevgi. "Kesinlikle."

O, söylediklerimi sindirirken bir süre sessizce oturduk. Dirseğini kol dayama yerine dayadı, yumruğunu sıkıp yanağına dayadı ve gözlerimi kaçırmadan bana baktı. “Birçok insanın başına korkunç şeyler gelmek üzere, biliyorsun. Sadece Romalılar değil, başkan, Senato ve hükümetin tamamı. Herkes onun merhametine kalmışken, kim bilir ne yapacaktır. Ülkesine karşı hiçbir sevgisi yok, bu yüzden sadece cebini doldurmak için düşmanlarımızla anlaşmalar yapacaktır. Pervasız ve kanunsuz... ama aptal değil.”

“Farkındayım.” Bütün bunların acı verici bir şekilde farkındayım.

“O zaman eminim fikrini değiştireceksin. Zamanı geldiğinde.”

Başımı salladım. “Ben sözümün eriyim. Aksi takdirde bizi bırakmazdı.”

“O zaman bu onun hatası olsun.”

“İş bitti.” Sesimi yükseltmedim, ama ses tonumda bir keskinlik vardı. Adamlarımdan evimin ele geçirildiğini, Aurelia’nın hedef olduğunu öğrenmenin o acı verici farkındalığını asla unutmayacağım. Oraya vardığımda, Darius onu yere yatırmış, kafasına silah dayamıştı.

Edric’in yaptığı şeyin aynısıydı.

Ama bu sefer, bunu engelleyebildim. Onu kurtarabilmişim.

Bana bakarken yine bir sessizlik bulutu çöktü. “Eğer sözünün eri bir adamsan, artık bana verdiğin sözünü tutmanın zamanı geldi.”

Ne demek istediğini anlayamadığım için gözlerimi kısarak baktım.

“Kızım.”

Anladığımda, bir rahatsızlık dalgası geldi. “Bir kadın için Roma İmparatorluğu’ndan vazgeçtim. Açıkça görülüyor ki, ben müsait değilim, Tommaso.”

“Ama evli misin?”

“Bunun ne önemi var?”

“Önemli çünkü birine bağlı değilsin.”

“Ah, ben kendimi adadım.” Kahrolasıca adadım. İster sevgilim olsun ister karım, hayatımın geri kalanı boyunca kendimi ona adadım.

“Sen dedi demiştin sen evli evli sen olurdun kızımı düşünürdün.”

Eski bir arkadaşımdan teselli almak için buraya gelmişim, ama şimdi bana görücü usulü evlilik teklifi ediliyordu. “İkimiz de biliyoruz ki

aptalca bir istek olduğunu ikimiz de biliyoruz—”

“Ama sen kabul ettin. Ve ben o aptal kardeşin için hayatımı tehlikeye attım.”

Aniden boynumda bir ağrı hissettim, tüm vücudumu kaplayan bir öfke.

“Sözünün eri bir adam mısın, değil misin?”

“Neden beni kızın için istiyorsun ki?” diye tersledim. “Az önce krallığın anahtarlarını bir psikopata teslim ettim. Tek bir kadın için ülkeme ve halkıma sırtımı döndüm. Ben kahraman değilim.”

“İşte bu yüzden kızım için seni istiyorum, Constantine. Ona sırtını dönmenden önce herkese sırtını dönecek bir adam istiyorum. Ona bir şey olmasına izin vermeden önce tüm dünyayı feda edecek birini. Senin gibi erkekler çok az. Lanet olası samanlıkta iğne gibi. O bunu hak ediyor.”

“Eminim öyledir, Tommaso. Ama ben bunları yaptım çünkü bu kadına aşığım, bir gün karım olacak bir kadına. Eminim kızın çok sevimli biridir, ama benim kalbim başka birine ait.”

“Con, bunu *düşüneceğini* söylemiştin.”

Hayal kırıklığıyla başımı eğdim ve gözlerimden birini ovuşturdum. “Ne kadar çılgınca konuştuğunun farkında mısın?”

“Ben sadece söylüyorum anlaşmamızı
anlaşmamızı çünkü anlaşmamızı açıkça unutmusunuz.”

“Ve bunca yıldan sonra, bunun ne kadar saçma bir istek olduğunu hala anlamadın mı?”

“Hayır.”

“Karın bu konuda ne düşünüyor?” “O da aynı fikirde.”

Sandalyede geriye yaslandım ve bıkkın bir iç çekiş attım; yedi yıl önce yapılan bu anlaşmanın beni bu kadar rahatsız edeceğine inanamıyordum. “Birini yeniden sevmem dokuz yılımı aldı. Kızınızla tanışıp da Aurelia’yı birdenbire unutmayacağım.”

“Sadece bir düşün.”

“Bunu düşünürsem, karımı aldatmış olurum. Ben öyle bir adam değilim, ve neden kızın için böyle bir adam istiyorsun ki?”

“Neden her şey senin için bu kadar aşırı?” Şimdi sesini yükseltti. “Tek istediğim onunla akşam yemeği yemen. Bir şişe şarap, salata ve kremalı soslu güzel bir balık. Sadece bir saatini ayırman yeterli.”

“Bu saçmalık.”

“Bana söz vermiştin, Con. O gece ölebilirdim. Kızlarımı babasız ve kocasız bırakabilirdim. Ben sadece benim desteğimi hak eden erkekler için kendimi tehlikeye atarım, ve o aptal kardeşin için asla bunu yapmazdım, özellikle de *bana sakladığın, onun yaptıklarını bilseydim.*”

Yaptığım şeyden dolayı hâlâ suçluluk duyduğum için gözlerimi kaçırdım. Kardeşimi kurtarma şansı uğruna kendi ilkelerimden ödün vermiştim. İtibarımın zedelenmesine rağmen, istediğimi elde etmek için kasten yalan söylemiştim.

“*Bana borçlusun.*”

“Peki.”

Tommaso sonunda istediği cevabı alınca sandalyede rahatladı, hatta gülümsedi bile.

“Hâlâ anlamıyorum lan.” Hiçbir şey anlamıyordum.

“Con, Tanrı benim oğlum yerine kızlarım olmasını kararlaştırdı, ki bu sorun değil. Onlar hayatımın ışığı, özellikle de artık yetişkin olup evden ayrıldıkları ve her lanet gün bana dert çıkarmadıkları için. Ama Cosa Nostra’nın geleceğini düşünmek zorundayım, onu Sirenuse ailesinde nasıl tutacağımı, ve ne kardeşlerim ne de onların çocukları bu göreve uygun değil.”

Şimdi anladım. “Her şeyin politik olduğunu bilmeliydim.”

“Her zaman politik,” dedi. “Kızımla evlenirsen, onu güvende tutacak iyi bir damadım olur. O etrafta yokken sikini pantolonunun içinde tutacak biri. İhmalci bir pislik yerine iyi bir baba olacak biri. Ve benim vaktim geldiğinde Cosa Nostra’yı devralacak bir oğlum olur.”

“Neden Cosa Nostra’ya döneceğimi varsayıyorsun?”

Omuz silkti. “Başka ne yapacaksın ki? O lanet olası pirinç toplarını yapmaya mı geri döneceksin?”

“Büyük büyük dedem ve büyük büyük annem savaş sonrası o lanet olası pirinç toplarını yapıp evsiz askerlere yedirirdi, o yüzden siktir git.”

Gerginleşti, sonra teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Con—”

“Roma’yı terk ettiğim için bana hakaret et, ama aileme ya da nesillerdir geçimimizi sağlama şeklimize hakaret etme. Biz arka tarafta yemek pişirirken sen masada oturuyorsun diye bir an bile bizden daha iyi olduğunu düşünme.”

“Con, öyle demek istemedim.”

“Evet, aynen öyle demek istedin. Bana istediğın kadar sataş, ama aileme sataş da ne olacağını gör.” Karşımdaki adama karşı büyük bir sevgi besliyordum, ama söz konusu ailem olduğunda o sevgi bir parmak şıklatmasıyla yok olabilirdi. “İnsanlar senden korktuğın için kendinizi bizden üstün mü görüyorsunuz? Çünkü annem her pazar akşamı büyük bir akşam yemeğini düzenler ve herkesi bir araya getirir. Sadece aileyi değil, arkadaşları ve komşuları, gidecek bir yere ihtiyacı olan herkesi. Bu, istediğınızı elde etmek için insanları tehdit etmek ve zorbalık yapmaktan çok daha iyi bir miras.”

“Bak, özür dilerim, tamam mı? Söylediklerim için üzgünüm.”

Hâlâ koltuğumda öfkeleniyordum, ama söyleyecek başka bir şeyim yoktu. “Sadece, şimdi ne yapacaksın demek istedim.”

“Senin lanet hayatında görebileceğinden çok daha fazla param var, Tommaso.” Darius evimi elimden almıştı, ama milyarlarımı almamıştı. Yatırım hesaplarında, tahvillerde ve farklı bankalardaki nakit paralarımda saklı olan param, her türlü yere gizlenmişti.

“Parayı kastetmedim, amacını kastettim,” dedi sakın bir sesle. “Bana emekli olacak bir adam gibi gelmiyorsun.”

Çok uzun süre hareketsiz oturmayı sevmezdim. Bir süre sonra deliye dönerdim. Aurelia işe gittiğinde, hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi düşünmek için zamanım olurdu. Cosa Nostra’ya dönebilirdim... ya da başka bir şeyin peşine düşebilirdim.

“Kızımın evlense de evlenmesen de, Cosa Nostra’da her zaman bir yerin olduğunu biliyorsun.”

Bunun gerçekleşme ihtimali varmış gibi davranmasından bıkmıştım. “Teşekkür ederim, Tommaso.”

Beni bir süre inceledi ve önceki öfke patlamamın geçtiğini hissedince konuyu değiştirdi. “Madem şehirde bulunuyorsun, ikiniz için bir öğle yemeğini ayarlasam nasıl olur?”

“Şu anda mı?” diye sordum inanamadan.

“Evet.”

Siktir et. “Bugün pek iyi değil, Tommaso.”

“Peki ne zaman?” diye ısrar etti.

“Bilmiyorum.” Onu başımdan savmam gerekiyordu. Belki yeterince zaman geçerse, bu konuyu bırakır ve ben de kurtulurdum. Belki kızı onun hoşlandığı biriyle çıkmaya başlar ve artık bana ihtiyacı kalmazdı. Bu olana kadar yeterince oyalanmam gerekiyordu. “Ama söylediğin saçmalıklar yüzünden hâlâ kızgıyım, o yüzden şu anda pek hoş bir arkadaş değilim.” O anda aklıma gelen tek geçerli bahane buydu.

Anladığını belirtircesine başını salladı, yani işe yaramış gibi görünüyordu. “Peki o zaman. Bir dahaki sefere.”

Cesedimi çiğnemesi gerek. “Göreceğiz.”

Bölüm 6

CONSTANTINE

Palermo'dan eve döndüğümde hava neredeyse kararmıştı.

O gün nereye gittiğimi Aurelia'ya söylememiştim ve bana mesaj atmadığında, konumumu araştırıp anladığını düşündüm. Bana mesaj atmış olsa da umurumda olmazdı — istediği kadar telefonumu patlatabilirdi — ama istediği zaman nerede olduğumu görebilmesi hoşuma gidiyordu.

Bu, daha önce kimseyle yaşamadığım türden bir yakınlıktı. Tüm hayatımı onunla paylaşıyordum, günün her anında nerede olduğumu, ve onun nerede olduğunu görebiliyordum, örneğin öğle arasında Bam Bar'a gidip tek başına granita yediğini bile. Ona banka hesaplarımın banka ve kredi kartlarını verdim ve diğer tüm hesaplarıma da ekledim, böylece teorik olarak isterse bankaya girip tüm paramı çekebilirdi.

Kendimi tamamen onunla
paylaştım. Şey, bir şey hariç.

Ruhumu ikiye bölen bu büyük, acı verici depresyon. Her gün aklımdaydı, amaç kaybı, kimlik kaybı. Rocco bana eskisi gibi bakmıyordu... Oysa ben onu bir kardeş gibi seviyordum. Kendimi hiç takdir etmemiştim, tüm kimliğim hizmetime bağlıydı, ama şimdi kim olduğumdan nefret ediyordum. Aurelia'yı kurtardığım için değil, onu kurtarmam gerektiği için.

Herkesi hayal
kırıklığına uğrattım.
Kendimi hayal
kırıklığına uğrattım.

Eve geldiğimde, diğer odadan televizyon sesi geldi. Giriş holüne girdim ve dışarıdaki deniz manzarasını gösteren devasa cam pencereleri olan ana odaya açılan büyük kemerden geçtim.

Aurelia'yı kanepede, benim büyük beden tişörtlerimden birini giymiş olarak gördüm. Normalde, ben eve geldiğimde ayağa kalkar ve ben onun kışını avuçlarken bana kocaman bir öpücük verirdi, ama o bana doğru

, sanki odaya girdiğimi duymamış ya da yanına geldiğimi fark etmemiş gibi.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir saniye boyunca, tamamen cansızdılar. Ama sonra gözlerini kırptı ve gülümsemesi ortaya çıktı. "Selam." Medusa, yanındaki kanepedeydi; ben evde olmadığım da kanepeye çıkmasını kolaylaştırmak için ona aldığım rampayı kullanıyordu. Aurelia ayağa kalktı ve bana doğru geldi, parmak uçlarına yükselerek beni öptü.

Kesinlikle bir terslik vardı. Bunu hissedebiliyordum, görebiliyordum, hatta duyabiliyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece yorgunum," dedi hızla uzaklaşırken. "Medusa ve ben sadece televizyon izliyorduk."

Medusa kanepeden sessizce inledi, eskisi gibi kalkıp bana koşmadığı için gelmemi istiyordu.

"Merhaba, küçük kız." Yanına gittim ve onu okşamak ve kafasına öpmek için çömelmişim. Ayağa kalkıp Aurelia'ya döndüğümde, gözlerindeki o donuk parıltıyı bir kez daha fark ettim, ama ona tekrar soru sormadım. "Akşam yemeğini yedin mi? Dışarı çıkmak ister misin?"

"Şey, pek aç değilim," dedi. "Peki, günün nasıl geçti?" "Çoğunlukla berbat."

"Öyle mi? Ne yaptın?"

Sorusunda yalanın izi olmadığını görünce, yüzündeki ifadeyi okurken tereddüt ettim. "Palermo'ya gittim." Ve o bunu bilmiyor muydu? Konumumu kontrol etmemiş miydi? Neredeyse bütün gün dışarıdaydım ve o benim nerede olduğumu merak etmemiş miydi?

"Bu kadar geç eve gelmene şaşmamalı." Kollarını göğsünde kavuşturdu, normalde yatmadan hemen önce makyajını silmesine rağmen, sanki yatmaya hazırmış gibi makyajı yüzünden silinmişti.

"İş yerinde bir şey mi oldu?" Vermek istemediği bilgileri öğrenmek için onu sorguya çekmek istemedim, ama bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. Aramızda bir anlaşmazlık olmadığı için bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum.

"Ne?" diye sordu otomatik olarak. "Hayır... her şey yolundaydı."

"Isabella uğramadı mı?" "Hayır," dedi hemen.

"O zaman sorun ne?" Düşünceleri ve duyguları konusunda bana karşı oldukça açık ve samimiydi. Ne düşündüğünü hiç merak etmek zorunda kalmazdım ve bu özelliğini çok severdim. Ama şimdi, aşamadığım bir maske takmıştı.

"Şey..." Panik baş gösterince gözleri telaşla bir o yana bir bu yana kaydı. "Kız kardeşinin benden hoşlanmadığı oldukça açık ve onunla bir bağ kurmakta zorlanıyorum... hepsi bu." Bana hüzünlü bir gülümseme attı, sonra kollarını vücudundan çözdü.

"Onu dert etme, tatlım."

"Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Sen benim ailemsin." Başını geriye doğru eğip bana bakmasını sağlarken ellerim saçlarına kaydı. "Kız kardeşimin sorunu ne olursa olsun, bu onu ilgilendirir. Bırak o halletsin, tamam mı?"

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve yüzünde, bana neredeyse her zaman gösterdiği o yumuşaklık belirdi.

Bunu tekrar görmekten memnun oldum. "Senden hoşlanmayan herkes siktirip gidebilir. Kendini kanıtlamaya çalışma. Nazik davranma. Bu herkes için geçerli, Beatrice dahil. Birinin benden hoşlanmaması umurumda mı sence?"

"Hayır," dedi sessizce.

"O zaman sen de onu umursamaya cesaret etme."

Aurelia'nın stresini çözdüğümüzü sanmıştım, ama ertesi sabah yine aynıydı. Sessiz ve mesafeli, çoğu zaman göz teması kurmaktan kaçınıyordu, ki bu ona hiç yakışmıyordu. Kaçınmasının en bariz nedeni bir yalanı saklamak olabilirdi, ama yalan söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Onu iş yerine bıraktım, sonra sabah egzersizimi yaptım ve duş aldım. Kahvaltı ettim, Medusa'yı yürüyüşe çıkardım ve sonra şemsiyenin gölgesinde verandaya oturup düşüncelerime daldım.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Acımı nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

Roma'ya dönüp Darius'u yenmek bunu düzeltmenin tek yoluydu, ama bu bir seçenek değildi. Aurelia'yı onun asla bulamayacağı bir yere saklasam bile, güvenliği garanti edilemezdi. Çünkü savaşı kaybedersem, Darius hayatının geri kalanını onu aramakla geçirecekti. Ve onu bulduğunda...

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Evimden sürgün edilmişim ve bir korkak gibi kaçmışım. Atalarımın yüzüne leke sürmüştüm. İmparatorluğun yüzüne leke sürmüştüm.

Ama sevdiğim kadını kaybetmektense utanç kaynağı olmayı tercih ederdim.

Medusa bir süre bahçede koşturduktan sonra bana geri döndü. Yürüteçte durup bana baktı, sanki düşüncelerimi, üzüntümü sezmiş gibi. Büyük kahverengi gözleriyle benimkilere bakarak, kalbimdeki acıya bir çare arıyordu. Sonra bana yaklaştı ve başını bacağıma sürttü; bu, onun verebileceği en yakın kucaklaşma şekliydi.

Ben de onun başını okşamaya başladım. "Ben iyiyim, kızım. Her şeyi yeniden yaşayabilseydim... hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Aurelia'yı akşam yemeğine çıkardım, en sevdiğim restoranlardan biri olan Trattoria Tiramisù'ya. Onların ailesi, Taormina'daki hemen hemen herkes gibi bizim aileyle arkadaştı ve yemekleri harikaydı.

Masaya bir şişe şarap sipariş ettim ve menüye baktım.

Garson şarapları kadehlere doldurdu, sonra ne istediğimize karar vermemiz için bizi yalnız bıraktı.

Menüden başımı kaldırdığımda, Aurelia'nın orada oturduğunu gördüm, gözleri menüye değil, yakındaki bir masaya bakıyordu. Onu bir süre izledim, yanaklarının solgunluğunu fark ettim. Gözlerinde bir donukluk ve altında yatan bir panik hissi vardı.

Birkaç gündür böyleydi. Menüyü bir kenara koydum. "Tatlım."

Gözleri bana döndü. "Kız kardeşim hakkında yalan mı söyledin?"

"Ne?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Moralinin bozuk olduğunu fark ettiğimde, bunun nedeninin kız kardeşimin senden hoşlanmaması olduğunu söylemiştin. Ama bu günler önceydi ve o zamandan beri... bana karşı mesafeli davranıyorsun. Peki, bu gerçekten doğru muydu?"

"Evet. Kız kardeşin beni sevmemekle kalmıyor, iş yerinde de hakkımda kötü konuşuyor."

Kız kardeşimi seviyordum ve yakın olduğumuzu düşünüyordum, ama eğer bu doğruysa, onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı sorgulamaya başladım. "Ne diyor?"

"Bilmiyorum, ama herkes onun benden hoşlanmadığını biliyor, yani bir şeyler söylüyor." Gözleri yine başka yere kaydı.

"Onunla konuşurum."

"Hayır," dedi hemen. "Onu sadece kızdırırsın."

"Düşmanca bir çalışma ortamında olmamalısın." "Sorun yok."

"Orada çalışmak zorunda değilsin Aurelia. Sana bu kadar sıkıntı veriyorsa, buna değmez."

"Sorun yok."

"Annem üzülmez..." "*Sorun yok dedim.*"

Masadan ona baktım ve bu pembe dizinin ona ne kadar zarar verdiğini gördüm. Bu adadaki herkesin toplamından daha fazla paraya sahip olduğu düşünülürse, bu durum daha da aptalcaydı... ama o, kız kardeşimin saçmalıklarını çekiyordu.

Beatrice'in sınırı aştığını ve ona söylememesi gereken bir şey söylediğini düşündüm. Belki ona bir şaka yapmıştı. Restoranda hayatını zorlaştıracak bir şey yapmıştı. Ama Aurelia, olduğu kişi olarak, benimle kız kardeşim arasında sorun çıkarmak istemiyordu.

Menüyü açtı ve gerginliği yatıştırmaya çalıştı. "Peki, burada ne tavsiye edersiniz?"

Kolay bir çözüm görünmediği için konuyu geçiştirdim. "Genelde levrek yerim. Patates kabuğunda pişiriyorlar. Birbirine çok yakışıyor."

"Ben de ondan alayım."

"Şarapla da çok iyi gider."

"Keşke ben de içebilseydim, ama az önce şiddetli bir migrenim vardı ve yaklaşık yirmi hap aldım." Saçını düzeltmeden önce şakaklarını ovuşturdu. Menüyü ters çevirip arkasındaki tatlılara baktı. "Restoranın adında geçtiğine göre tiramisu iyi olmalı."

"Hiç yemedim ama eminim lezzetlidir."

"Eh, duymam gereken tek şey buydu." Menüyü bir kenara koydu ve gözlerine baktı, bana gülümsediğinden tekrar kendinde gibi görünüyordu. "Ee, günün nasıl geçti?"

Annemin evine vardım ve ön kapıyı çaldım.

Büyük bir villaydı, ama sanki girişte beni bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı, her dakika pencereden Range Rover'ımın dışarıda olup olmadığını kontrol ederek benim gelmemi heyecanla bekliyordu.

Beni kucaklayarak ve yanağıma öpücük kondurarak karşıladı, bana ulaşmak için parmak uçlarına yükseldi. "Oğlum."

"Merhaba anne." Onu yanağından öptüm ve onunla birlikte içeri girdim.

"Aç mısın?"

"Hayır, az önce öğle yemeği yedim." Yemeklerini yemekten hoşlanırdım, ama her zaman abartır ve benim yiyebileceğimden fazlasını yapardı. Tam anlamıyla tek kişilik bir ziyafet. Artık yakınlarda yaşadığım için, artanları eve götürebileceğimi düşündüm.

Mutfağa girdik, orada altı kişilik bir masa vardı. Tam donanımlı bir yemek odası vardı ama evde çalıştığı zamanlarda burayı ofis olarak kullanıyordu, muhtemelen kahvesini ısıtmak için mikrodalgaya daha yakın olduğu içindi. Tek bir fincanı bitirmesi bile birkaç saat sürüyordu.

Oturdum ve mutfakta bana istemediğim bir latte hazırlarken onu izledim. Tatlı yemediğimi bildiği halde, bir tabak biscotti ile birlikte bana getirdi. Kendine de bir latte hazırladı ve karşımda oturdu, masanın üzerinde evden işlerini hallediyormuş gibi evrakları ve dizüstü bilgisayarını duruyordu.

"Aurelia'nın restoranda olması çok güzel." "Öyle mi?"

"Evet, mutfakta harika. Ama garsonlukta daha iyi. Göz alıcı, bilirsin."

"İnan bana, biliyorum," dedim hafif bir gülümsemeyle.

"Sana çok güzel çocuklar verecek, Con," dedi. "Doğum için m kemmek kalçaları var."

Başka Şeyler için de m kemmek kalçaları vardı. " ocuk yaparsak da yapmazsak da, ben çok mutluyum." Aurelia, yaşıtındaki çoğu kadın gibi  ocuk sahibi olmak konusunda ısrarcı değıldi ve ben de bu konuyu hiç  nemsememiştim. Ona bu baskıyı yüklemek istemedim, çünkü bazı kadınlar  ocuk sahibi olamaz ve o da o kadınlardan biri olabilir. Onun düşünmesini istediğim son Şey, böyle bir durumda onu daha az seveceğim olmasıydı.

"Seni mutlu görmek beni mutlu ediyor," dedi annem o duygusal gözlerle. "Sen iyi bir kadını hak eden iyi bir ge   adamsın. Sonunda onu bulduğuna sevindim.  alışmak zorunda olmamasına rağmen restoranda ellerini kirletmeyi seçmesi, karakteri hakkında çok Şey söylüyor. Bulaşık yıkamak gibi zor işleri umursamaması ya da ailenle kaynaşmak için elinden geleni yapması ise daha da fazlasını söylüyor."

"Evet, biliyorum." Bunu uzun zamandır biliyordum. Ona kızıp evden çıktığımda bile bunu biliyordum. Sadece  fkemin gri bir fırtına bulutu gibi geçip gitmesini ve güneşi tekrar görebilmeyi beklemem gerekiyordu. "Keşke Beatrice de aynı şekilde hissetseydi."

" yle hissetmiyor mu?" diye sordu, gerçekten şaşırmış bir şekilde.

Bana güvenip sırrını paylaştıktan sonra Aurelia'yı zor durumda bırakmak istemedim. "Benim algım bu."

"Bence algın yanlış, Con. O sadece iş, çocuklar ve tüm o Şeyler yüzünden bunalmış durumda.  alışabilmesi için benden çocuklara bakmamı istedi, ama ben iki restoran işletiyorum—neden çocuklara bakabileceğimi düşündü ki?"

"Doğru." O pislik eski kocası sorumluluklarından ka masaydı, ona bakıcıya ihtiya ı olmazdı. Ailesini değersiz bir pislik gibi terk etmeseydi.

Sessizliğe b r nd ğ m zde, parmaklarıyla fincanın kenarına hafifçe vurdu.

Hayatımda birkaç kez kendimi bunalmış hissettiğimde ona gelmişim ve o her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Ama şimdi nasıl başlayacağımı, Roma'daki hayatımla ilgilenmek istemediği halde ona nasıl içimi dökeceğimi bilmiyordum.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra masanın karşısından beni incelemeye başladı. "Aklında bir şey var."

"Evet."

"Biliyorsun, her zaman dinlemeye hazırım."

Gözlerim başka yerlere kaydı; güneş ışığını içeri alan açık pencereye, duvarda asılı renkli tabağa. O, benim küçükken yaptığım bir şeydi, ama o, yeni villasında bile hâlâ onu asılı tutmuştu. "Kaybolmuş hissediyorum..." Yutkundum, nereden geldiği belli olmayan bir duygu dalgası hissettim. Daha birkaç kelime söylemişim ki, şimdiden kederimin içinde boğuluyordum. Daha önce hiç yapmadığım bir şey olan, bir erkek olarak kim olduğumu sorguluyordum.

O soru sormadı. Daha fazlasını öğrenmeye çalışmadı. Sadece dinledi.

"Roma'dan ayrıldım çünkü mecburdum, istediğim için değil." Yine yutkundum, annemin hayalini yıkmış olduğum için suçluluk duyuyordum; ona ve ailenin geri kalanına yakın olmak istediğim için eve döndüğümü sanmıştı. "Düşmanım benden daha kurnazdı ve benim dünyamla Aurelia arasında seçim yapmak zorunda kaldım. Onu seçtim. Elbette." Gözlerimi pencereden ayırmadım çünkü ona bakmak çok zor olurdu. "Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Adamlarımı, arkadaşlarımı..." Rocco'yu düşününce boğazım düğümlendi, son konuşmamızı kemiklerimi parçalayan bir acıyla hatırladım. "Halkımı, ülkemi. Aurelia..." Anneme bakmadım, çünkü göğsümde bir torba tuğla gibi taşıdığım hüzne yenik düşeceğimi biliyordum.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, acısının odada duman gibi yayıldığını hissedebiliyordum.

"Her şeyi mahvettim... ve düzeltemem." Gözlerimin köşelerinde nemi hissettim, ama nefes aldım, birkaç saniye tuttum ve sonra gözyaşlarının sanki hiç olmamış gibi kafamın içine geri çekildiğini hissettim.

Annem ayrıntıları ya da açıklama istemedi. Sadece beni dinledi. Yanımda oldu. "Seninle gurur duyuyorum."

Söylediklerine şaşırarak gözlerimi hızla ona çevirdim.

“Onu kendinden önce düşündün. Onu herkesten önce düşündün. Ve bir erkeğin yapması gereken tam da budur. Keşke baban da benim için bunu yapsaydı. Keşke Beatrice’in kocası da onun için bunu yapsaydı. Sen tam da seni yetiştirdiğim, hayal ettiğim gibi bir erkeksin.” Gözleri dolmaya başladı. “Seni oğlum olarak görmekten çok gurur duyuyorum.” Eli masanın ortasına doğru uzandı, avucunu hafifçe yukarı çevirdi.

“Anne . . .” Elim onun eline uzandı, onu tuttum, onun beni sıkıldığını hissettim. Bu, bana söylediği en derin, en içten sözlerdi ve ben böylesine güzel bir sevgiyi nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum. “Benim olduğum her şey . . . senin sayende.”

Gözleri daha da doldu, sanki bu övgüyü almak onun için dünyalar kadar önemliymiş gibi. “Keşke suçluluğunu silmek, senin yerine üstlenmek, senin için taşımak için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama bunu sadece sen bırakabilirsin. Ve bence bunu bırakmayı hak ediyorsun, oğlum.”

Başımı hafifçe salladım. “Birçok insan acı çekecek. Bunun sonuçları on yıllarca sürecek.”

“Peki hiçbir şey yapılamaz mı?”

Başımı bir kez daha salladım. “Aurelia olmasaydı, denerdim. Ama onu tehlikeye atamam.”

O da onaylayarak başını salladı ve elini çekti.

“Bitti artık. Ve hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmalıyım. Sadece nasıl olacağını bilmiyorum.”

“Cosa Nostra mı?” diye sordu.

“Geçen hafta oradaydım. Bunu düşündüm. Ama bana bir geri adım gibi geliyor, alıştığımdan çok daha yavaş bir tempo. Üstelik oraya arabayla iki saatlik yol var, yani birkaç gün orada kalmam gerekecek ve Aurelia'yı burada bırakmam gerekecek.”

“O her zaman benimle ya da Antonio'yla kalabilir.”

“Demek istediğim, bu şekilde ayrı kalacağımız türden bir ilişki istemiyorum.” Her gece onunla evde olmak istiyordum. Ona benimle yaşamaya başlamasını istemiştim, onu sevdiğimi söylemiştim, ama sanki çoktan evlenmişiz gibi hissediyordum. Ya da belki de kalbim o kadar bağlıydı. “Benimle Palermo'ya taşınırdı, ama kalbinin burada olduğunu biliyorum.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Burası onun için şimdiden bir yuva haline gelmiş olmasına sevindim.”

“Bunun büyük bir kısmının sen olduğunu biliyorum. Ona çok iyi davrandın ve bunun için sana gerçekten minnettarım anne.”

“Sen onu seviyorsun, o yüzden ben de onu seviyorum.” Başını salladı. “Sorgusuz sualsiz.”

Kimse annem gibi arkamı kollamıyordu. Adamlarımdan hiçbiri. Rocco bile. Bana sadakatin anlamını gösteren ilk kişi oydu. Bu, derime bir dövme gibi kazındı ve o günden beri hep yanımda taşıdım.

“Her erkeğin bir amacı olmalı. Belki de burada, Taormina’da bir restoran açmayı düşünmelisin. Rosticceria Da Cristina’ya ek olabilir ya da belki başka bir şey yapabilirsin. Aurelia zeki ve çabuk öğreniyor, eminim sana işletmede yardımcı olabilir. O garson olarak çalışırsa çok müşteri çekeceğini biliyorum.”

“Hiç şüphe yok,” dedim gülümseyerek.

“Ve eğer geleceği, bir eş ve belki de bir aile kurmayı düşünüyorsan, belki de bu, Cosa Nostra’ya dönmekten daha uygun bir seçimdir.”

“Sanırım.” Genç bir adamken, yeni bir şeylerin heyecanıyla, mutfaktan çıkıp daha profesyonel bir iş yapmak için Taormina’dan ayrıldığım zamanları hatırladım. Ama yaşlandıkça, ailemin ve restoranımızın ne kadar özel olduğunu, yemek pişirme sevgimizle insanlar üzerinde ne tür bir etki yarattığımızı daha iyi anladım. Artık bununla gurur duyuyordum. “Sadece daha heyecan verici bir şey yaparım diye düşünmüştüm.”

“Kendi ailen olmaktan daha heyecan verici ne olabilir ki?”

“Anne, sana söyledim, çocuk sahibi olabiliriz de olmayabiliriz de. Lütfen bize, özellikle de Aurelia’ya bu baskıyı yapma.”

“Beni yanlış anlıyorsun tatlım. Onunla evlendiğinde, ikiniz bir aile olacaksınız. Ya da Medusa’yı da sayarsak üç kişi,” dedi gülümseyerek. “Çocuğunuz olsun ya da olmasın, o senin soyadını alacak ve sonsuza kadar senin bir parçan olacak. Ve bu, Cosa Nostra ile yapabileceğin her şeyden daha heyecan verici.”

Bölüm 7

CONSTANTINE

Terasda birlikte akşam yemeği yedik, gün batımı gökyüzünü bir dizi güzel renkle alevlendiriyordu. Beyaz pirinç ve yavaş pişirilmiş kuşkonmaz eşliğinde taze levrek. Roma’da eksik olan tek şey, Sicilya usulü hazırlanmış taze deniz ürünleriydi. Başkent denize yakındı, ama şafak sökmeden teknelerin limandan ayrılıp restoranlar açılmadan bile köyü avlarıyla doldurduğu ada yaşamıyla kıyaslanamazdı. Roma’ya taşındığımda çok fazla biftek yemeye başlamıştım çünkü deniz ürünleri her zaman hayal kırıklığı yaratıyordu. Şimdi geri döndüğüm için her akşam bunu yiyorduk.

Zaten sağlığım için de daha iyiydi.

Aurelia, koyu yeşil tişörtü ve kesilmiş kot şortuyla karşımda oturuyordu. Güneş battıkça sıcaklık düşmeye başladı, ama o içeri girip bir kazak almadı. Saçları düzdü, makyajı yapılmıştı ve her zamanki gibi çok güzeldi — gözlerindeki endişe hariç.

Artık neredeyse her zaman oradaydı. Nedenini hiç bilmiyordum.

"Günün nasıl geçti?"

"İyi," dedi. "Antonio gerçekten çok iyi bir adam."

"Öyle."

"Bu sabah hamuru mahvettim, ama bana hiç kızmadı."

"Eğer yaparsa onu öldüreceğimi biliyor." Hafifçe sırıttı.

"Nasıl buluyorsun?"

"Stresli ve sabahın o kadar erken saatlerinde orada olmak hoşuma gitmiyor, ayrıca haklısın, saçlarım bütün gün domates kokuyor, ama yine de seviyorum. Bu... kabilenin bir parçası olmayı seviyorum. Ayrıca, bedava yemekler de var."

Gülümsedim. "Bunu çabucak unutursun."

"Bilemiyorum. Fırından yeni çıkmış taze pizza... Bundan daha iyisi olamaz."

"Ben de eskiden her gün öğle yemeği için dışarı çıkardım çünkü bundan çok sıkılmıştım." Şarap şişesini aldım ve kendi kadehimi doldurduktan sonra onun kadehine de doldurdum.

"Oh, bana gerek yok, teşekkürler," dedi hemen. "Antonio ile öğle yemeğinde bir şişe paylaştık."

"Restoranda mı?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Şey, restoranda birlikte yemek yedik ve şarabın bedava olduğunu söyledi, o yüzden..." Çatalını alıp pirinci karıştırdıktan sonra ağzına götürdü, gözleri tabağındaydı.

"Bu ilginç," dedim. "Antonio genellikle şaraptan nefret eder."

Çatalını balığa batırıp bir ısırık aldı. "Yemeğe yakıştığını söyledi," dedi omuz silkerek.

Ya da belki de sadece Aurelia'nın yanında kibar davranmaya çalışıyordu. Gençliğimizden beri hep bir beyefendi olmuştu. Her zaman başkalarına, özellikle de kadınlara karşı nazikti. Aurelia şarabı ne kadar beğendiğini söylemiş olmalıydı ve o da Aurelia'nın rahatsız hissetmemesi için bunu kabullenmişti.

"Annenle nasıl gitti?" diye sordu hızlıca, yemeye devam ederken.

Aurelia'ya hislerimi açmadım. O yanlış bir şey yaptığı için ya da ona güvenmediğim için değil. Sadece onun suçluluk duymasını, farklı bir karar vermeme dilediğimi düşünmesini istemedim. Bu depresyonun ne kadar derin olduğunu bilseydi, kalbi kırılırdı. Ben de bunu istemedim. Bu yüzden bunu kaldıracabileceğini bildiğim tek kişiye, anneme anlattım. "İyi. Seçeneklerimi konuştuk."

"Seçeneklerin mi?"

"Cosa Nostra'ya dönmeli miyim, yoksa Taormina'da kalmalı mıyım?"

"Oh." Tabağı boştu, ama açlıktan ölüyormuş gibi her bir pirinç tanesini sıyırmaya devam ediyordu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Annemin haklı olduğunu inkar edemezdim; Aurelia artık benim önceliğimdi ve hayatımı onun etrafında şekillendirmem gerekiyordu. Cosa Nostra bu duruma uymuyordu. Ama bir restoran işletmek beni tatmin eder miydi, emin değildim.

“Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum, canım.” Tabağımı bitirdim ve şarabıma, Etna Dağı’ndan gelen beyaz şaraba odaklandım. O rakımdaki şaraphaneler adanın en iyileri arasındaydı.

“Peki... genel olarak nasıl hissediyorsun?” Sesinde büyük bir tereddüt vardı, sanki soruyu sorarken bile bir cevap alamayacağını biliyormuş gibi. Ama muhtemelen sadece beni önemseydiğini göstermek için yine de sordu.

Onunla hiçbir şey paylaşamazdım. Ona bu yükü yükleyemezdim. “İyiym.”

“Bana her zaman anlatabilirsin. Ben buradayım.”

“Söyleyecek bir şey yok.” Belki bir gün tüm bu suçluluk duygusu bedenimden akıp gidecekti, ama artık bunun benim bir parçam olduğunu düşünüyordum. Eskiden kim olduğumla gurur duyardım, ama şimdi çoğunlukla utanıyordum.

Bir an bana baktı, tabağı o anda boş olmasına rağmen hala çatalını tutuyordu. Tabaklar mavi ve sarıydı, yerel bir sanatçının geleneksel Sicilya tarzında yaptığı çarpıcı renklerde. Bu evin Roma’daki evimi hatırlatan tek bir yönü bile yoktu ve belki de bu iyi bir şeydi. “Rocco’yla... konuştun mu?”

Adını duymak, öfke ve kederin karışımıyla neredeyse çılgına dönmeme neden oldu. Eskiden rüya görmezdim çünkü uyku düzenim çok dengesizdi ve rüya görece kadar yorgundum, ama şimdi rüya görüyordum. Ve Rocco çoğu zaman rüyalarımın yer alıyordu. Ya son kavgamızın alternatif bir versiyonu ya da çarpık anılardı. Roma’dan sürgün edilişimin üzerinden üç hafta geçmişti ve onun adı telefonumda hiç görünmüyordu; benimki de onunkinde.

Cevap beklerken bana bakmaya devam etti. “Hayır.”

Bakışlarında büyük bir hayal kırıklığı vardı ve parmaklarını çenesinin altına kıvırdı. “Belki de sen...”

“O arkadaşlık bitti.” Onun hakkında bir daha bahsetmesini istemedim. Yeniden canlanamayacak bir arkadaşlıktan konuşmak istemedim. Edric öldükten sonra bana en yakın kardeşim gibiydi, ama artık o da benim için ölmüştü.

"Neden?" diye sordu nazikçe. "Ne oldu?"

Bunu bilmeye hakkı vardı, ama ona söyleyecek cesaretim yoktu. O lanet olası kalbi göğsümden söküp attığı o konuşmayı yeniden yaşamaya gücüm yoktu. "Bana bazı şeyler söyledi ki... bunlar asla geri alınamaz."

Bir hafta geçti ve Aurelia hâlâ eskisi gibi değildi. Kız kardeşimin ona bu kadar stres yaşatması imkânsızdı ve anneme göre o, restorana büyük katkı sağlıyordu, yani orada hoş karşılanıyordu. Tek varsayabileceğim, olanların ağırlığı ve travmasının onda kalıcı bir yara izi bırakmış olduğuydu.

Ve o travma benim yüzümden olmuştu. Çünkü onu engellemek için orada değildim. O kale gibi duvarın arkasında üçüncü katta kapana kısılmış halde, orada oturup onun gelmesini beklemekten başka seçeneği yoktu.

Bunca zaman, acı çeken tek kişinin ben olduğumu sanmıştım, ama öyle değildi.

Francesco'nun evinden eve döndüğümde, o Medusa ile birlikte terasta oturuyordu. Kanepelerden birine yaslanmış, denize bakıyordu. Medusa, ayaklarının dibindeki fayansların üzerinde yan yatıyordu. Durduğum yerden Aurelia'nın yüzünün sadece yanını görebiliyordum, ama gözleri sanki ağlamış gibi ıslaktı.

Tam da kendimden daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünürken... ettim.

Göz kapağından bir damla yaş süzülüp yanağından aşağı aktı, ama çenesinde durdu.

Dalgın bir şekilde elini uzattı, gözleri hâlâ denizdeydi, ve parmak uçlarıyla gözyaşını sildi, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. Derin bir nefes alıp sakinleştiğinde ve kendine geldiğinde tüm vücudunun dikleştiğini gördüm.

Medusa, Aurelia'nın üzüntüsünü hissetmiş gibi başını kaldırdı. Yavaşça ayağa kalktı, bacağına biraz ağırlık verdi çünkü

bunu yapabilecek kadar iyileşmiş gibi görünüyordu, sonra çenesini Aurelia'nın kucağına doğru hareket ettirdi.

Aurelia gülümsedi ve parmaklarını Medusa'nın kürküne derinlemesine gömdü. Dudakları sanki bir şey söylüyormuş gibi kıpırdadı. Birlikte birbirlerine baktılar, birbirlerini teselli ettiler... ikisi de benim beceriksizliğimin kurtulanlarıydı.

Ertesi akşam, terasta birlikte akşam yemeği yedik. Bu, birlikte paylaştığımız tek öğündü. O işe gitti ve kahvaltıyı atladı; ben ise çalışma odamda tek başıma yumurta akı omleti yemeden önce spor salonuna gittim. Bazen sadece bana hizmet etmesini izlemek için öğle yemeğinde restorana giderdim; daracık gömleğinin içindeki göğüsleri inanılmazdı, ama aslında birlikte yemek yemiyorduk. Akşam yemeği, birbirimizle yemek yediğimiz tek zamandı.

Bir şişe şarap açıp kadehlerimizi doldurdum. Elio'nun yemeği sıcak tutmak için üzerine koyduğu gümüş kapakları kaldırdım ve patates püresi ve haşlanmış yeşilliklerin üzerinde ızgara balık ve karidesleri ortaya çıkardım.

"Sanırım hayatımızın geri kalanında her akşam balık yiyeceğiz," diye alay etti.

"Elio'ya menüyü değiştirmesini söylerim."

"Şaka yapıyorum," dedi. "Yani, bundan daha iyisi olamaz, orası kesin." Tekrar kendisi olduğu bu tür küçük anlar oluyordu, ama kısa ve geçiciydiler. Daha dün onu terasta ağlarken görmüştüm. Görmemiş gibi davrandım ve ona bu konuda soru sormadım, çünkü ne zaman denesem beni başından savıyordu.

Birbirimizde mutluluğu bulabileceğimiz umuduyla bizi Taormina'ya getirmiştik, ama olan bitenler bizi çok derinden etkilemiş gibiydi. Belki de asla toparlanamayacaktık. Belki de sonsuza kadar bu üzüntüye mahkumduk.

Sessizce yemek yedik, ikimizin de söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Cinsel hayatımız da pek iyi değildi. Hiç ilgilenmiyor gibiydi ve dürüst olmak gerekirse, kadının senin yüzünden depresyonda olduğunu bilmek pek de tahrik edici değildi. Zaten kendimi bir başarısızlık gibi hissediyordum ve onun da muhtemelen bu duyguya katıldığını bilmek durumu çok daha kötü hale getiriyordu.

"Keşke bana içini açsan." Sözler ağzımdan çıkana kadar dilimin ucunda olduğunu fark etmemiştim. Bu boğucu sessizlikte boğulurken bu dürtüyü bastıramazdım. Sadece birkaç hafta önce olmasına rağmen, önceki hayatımızı hatırlamak zordu.

Sözlerimi duymakla kalmayıp hissettiğinde de kaskatı kesildi. Gözleri tabağındaydı, ama bir lokma almak yerine kırmızı karidesi patates püresinden uzaklaştırdı. Sanki neyi kastettiğimi tam olarak biliyormuş gibi, tereddüt ya da şaşkınlık yoktu. Ama hiçbir şey söylemedi, sanki gerçekten içini dökmeyi düşünüyormuş gibi sessizliğini korudu.

Ama yapmadı. "Sen de bana güvenmiyorsun, Constantine."

Yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim, ama doğrudu. Kendimle ilgili hiçbir şeyi onunla paylaşmamıştım. Ne zaman sorsa, soruyu geçirir ya da onu tamamen reddederdim. Neredeyse hiç konuşmuyordum.

Şarap şişesini alıp kadehimi yeniden doldurdum. Şişeyi onun kadehine doğru eğmek üzereydim, ama ben üçüncü kadehimi içiyor olmama rağmen onun kadehine hiç dokunmadığını fark ettim. Şişeyi bir kenara koydum, sonra orada oturdum, tabağımdaki yemeğe hiç ilgi duymadan. "Bunu unutmak için mücadele ettim. Hayatıma devam etmek ve bu yeni kimliği kabul etmek için mücadele ettim. Beni yanlış anlama, verdiğim karardan pişman değilim. Ama her gün kendimi kaybolmuş hissediyorum, sanki artık kim olduğumu bilmiyormuşum gibi."

Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı, bakışlarında bir şekilde benimkine rakip olacak kadar hüznü vardı.

"Durumun düzelmesini bekliyorum, ama sanırım asla düzelmeyecek. Dünya beni, kadını korumak için elinden gelen her şeyi yapan bir adam olarak değil... sürgünü seçen bir korkak olarak görüyor. Eskiden saygı görürdüm, ama şimdi insanlar benden nefret ediyor. Sanki hayatımda yaptığım tüm iyi şeyler hiç olmamış gibi. Darius satranç oynadığı için damada beni yendiği anda hepsi silindi." Bunların hiçbirini onunla paylaşmak istemiyordum. Bunları yüksek sesle söylemek çok acı vericiydi. Ama onun bana güvenmesini istiyorsam, benim de aynısını yapmam gerektiğini biliyordum. "Darius'u öldürüp kardeşimin intikamını alacağıma yemin etmiştim, ama bunun yerine onun Roma Cumhuriyeti'ni ve evimi ele geçirmesine izin verdim. Ve şimdi, o benim yatağında uyurken, kardeşim yatağının başucundaki bir petrol varilinde yüzmeye devam ediyor." Kendimi çok değersiz hissettim. Sadece

sadece kardeşimi değil, kendi bedeninde büyüttüğü kemiklere sahip olmayı hak eden annemi de yüzüstü bırakmıştı.

"Constantine . . ." Gözleri ezici bir hüznle doldu ve o anda bana annemi hatırlattı. Bana duyduğu sevgi güzel, samimi ve sonsuzdu. Aslında söylemeden, az önce söylediğim tüm o korkunç şeyleri düşünmediğini bana gösterdi.

Sadece benim için kalbi kırılmıştı.

"Yapılabilecek bir şey olmalı..."

"Hayır." Bu riske değmezdi. Darius'un kafasına silah dayadığını zaten görmüştüm ve bunu bir daha yapamazdım. Onu ele geçirirse, çok daha kötü şeyler yapacağını biliyordum. Medusa'nın tüm kemiklerini kırar ve beni onun çığlıklarını dinlemeye zorlardı. Bana fiziksel olarak yapabileceği hiçbir şey beni korkutmazdı, ama ikisinden birinde tek bir çizik bile beni gözyaşlarına boğabilirdi. "Senin için her şeyden vazgeçmek, hayatımda verdiğim en kolay karardı. Ama bunun sonuçlarıyla yaşamak... o bambaşka bir şey."

"Bunun olmasına üzüldüm. Keşke farklı bir şekilde sonuçlansaydı. Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum, tatlım," dedim. "Ben de seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Gözlerimi bir saniye daha tuttu, sonra gözlerini kaçırdı, sormadığım soruyu görmezden geldi.

Ben ona içimi açmıştım, bu yüzden ne kadar acı verici veya zor olursa olsun, onun da bana içini açmasını bekliyordum.

Ama o ya eve, ya gökyüzüne ya da tabağına bakıyordu... ama bana hiç bakmıyordu.

Çünkü Darius'un ona nasıl zarar verdiğini bana anlatmak istemiyordu. Bu konuda kabuslar gördüğünü bilmemi istemiyordu. Darius ona el kaldırdığından beri kendinde olmadığını. Bir daha kendini güvende hissedebileceğine inanmadığını. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için onu koruyacağıma güvenmediğini.

Bunlardan biri miydi... yoksa hepsi mi?

Ama o sessizliğini korudu ve giderek daha rahatsız, yüzü daha solgun, dudakları daha soğuk görünüyordu.

"Konuş benimle, tatlım."

"Ben... yapamam." Derin bir nefes aldı, gözlerinde kargaşa belirgin bir şekilde görünüyordu.

"Evet, yapabilirsin. Ben halledebilirim."

"Sadece hazır değilim." Aniden ayağa kalktı, sandalye ivmesinden dolayı fayansların üzerinde geriye doğru kaydı. Sonra eve geri yürüdü ve ikimizin de bitiremeyeceği akşam yemeği ile beni orada yalnız başıma bıraktı.

Peşinden gitmedim. Bana içini dökmesi için onu zorlamayacaktım. Yapmak istemediği hiçbir şeyi ona zorla yaptırmayacaktım. Ama onun acı çekmesinin sebebinin ben olduğumu bilmek beni daha da değersiz hissettiriyordu... ve o, benim onu iyileştirmeme bile izin vermiyordu. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmama izin vermiyordu.

Güneş artık tamamen batmıştı ve sadece şehrin ve sahil şeridinin ışıkları görünüyordu. Ben orada tek başıma otururken yaz esintisi saçlarımı okşuyordu; Medusa ise yakındaki kanepelerden birinde uzanmıştı.

Dolu şarap kadehimi aldım ve tek yudumda içtim. Sonra bütün gece dokunulmamış olan onun kadehine uzandım, ama parmaklarım kadehe değmeden durdum. Onun yüzüne baktığım kadar dikkatle beyaz şarap kadehine baktım. Sonra farkına vardığımda elimi yavaşça geri çektim. Bu farkındalık, bulutsuz bir günde çakan bir şimşek gibi beni vurdu ve ayaklarımın altında bir deprem tetikledi.

Ama bir saniye sonra, dünya durdu.

Ve gülümsedim. Uzun zamandır hiç gülümsemediğim kadar geniş ve içten bir gülümsemeydi. Beni bulutlara çıkaran açıklanamaz bir sevinç hissettim. Aşkım yeni zirvelere ulaştıkça kalbim aniden iki katına çıktı. Bir anda tüm dünyam değişti — daha iyiye doğru. "Ah, tatlım

...

Bölüm 8

AURELIA

Endişem tavan yapmıştı ve bunu kontrol altına almazsam, bunun bebeğimize nasıl etki edeceği konusunda endişeliydim. Sakinlik hissettiğim tek zaman isteykendi — çünkü Constantine'in orada olmayacağını biliyordum. Bana neyin yanlış olduğunu soramayacaktı.

Artık yalan söylemek ya da sorularından kaçmak istemiyordum, ama ona gerçeği söylemekten çok korkuyordum. Zaman geçtikçe, yanlış pozitif çıkmadığından emin olmak için birkaç hamilelik testi daha yaptım, ama hepsi aynı sonucu verdi ve adetim hiç gelmedi . . . yani bu gerçektir.

Kahretsin, bir bebeğim olacaktı.

Constantine'i üç aydan az bir süredir tanıyordum ve o kadar derin bir depresyondaydı ki, bu haberin onu bir çöküşe sürükleyeceğinden korkuyordum. Benim için tüm hayatını feda etmişti ve uyum sağlamakta zorlanıyordu. Baba olacağını öğrenirse, bu onu uçuruma itebilirdi.

Bunu kasten yaptığımı düşünebilir ve bir daha bana asla güvenmezdi. Hiçbir hapi atlamamıştım ve yıllardır aynı doğum kontrol hapını kullanıyordum, bu yüzden hapın işe yaramadığına inanamıyordum.

Ama işe yaramayacaktıysa, Tanrıya şükür ki Constantine'le olmuştu. Ya Enzo'yla olsaydı... Siktir et.

Sabah boyunca mutfakta çalışırken, tüm bunları durmadan düşündüm, midemde bir kaygı dalgası hissettim ve sonra parmak uçlarımda titreme hissettim. Bu yalanı daha fazla sürdüremeyeceğim için Constantine'e bir an önce söylemek zorundaydım. Ve bu gerçeği tek başıma taşıyamazdım, çünkü çok korkuyordum. Hazır olmadığım halde anne olmaktan korkuyordum. Annemin yaptığı gibi bunu tek başıma yapmak zorunda kalmaktan korkuyordum. Vajinamdan bir bebek doğurup ölmekten korkuyordum.

Her şeyden korkuyordum.

Bana kendimi güvende hissettiren tek bir erkek vardı, ama ona söylemeye bile korkuyordum.

Günün hazırlıkları tamamlanıp kapılarımızı açtıktan sonra, ana restoranın bulunduğu binanın diğer tarafına geçtim. İnsanlar öğle yemeği için geldi, ben de onları masalara oturtup siparişlerini aldım. Garsonluk, sabahki hazırlıklardan çok daha kolaydı çünkü her şeyi yazıp aşçılardan birine verip hazırlamasını isteyebiliyordum. Geri kalan zamanda ise sadece meşgul olmaya çalıştım.

Öğle yemeği yoğunluğu sona erdi ve masalar boşaldı, ben de saat beşten önce gelen akşam yemeği ekibi için masaları sildim. Dört elli beş dakika daha açtık, ama saat birden sonra öğle yemeği için gelen neredeyse hiç kimse yoktu.

Ama sonra kapı açıldı ve Constantine içeri girdi. Siyah tişört ve koyu renk kot pantolon giymişti, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masalardan birine oturdu. "Selam tatlım." Boyu 1,95 metre, kolları neredeyse kolunu yırtacak kadar iri, muazzam bir yakışıklıydı; şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkekti.

Onu görünce, özellikle de ruh halini görünce biraz şaşırdım. Dün gece yatmışım ve o geldiğinde uyuyormuş gibi yapmışım. Bu yüzden konuşmadık ve bu sabah her zamankinden erken çıkıp işe taksiyle gittim. Bu, akşam yemeğinde yaşadığımız o gergin konuşmadan sonraki ilk etkileşimimizdi, ama sanki o konuşma hiç olmamış gibiydi. "Selam." Masaya yaklaştım, neyi kaçırdığımı, neden bambaşka bir insan olduğunu bilmiyordum, ama sormaya cesaret edemedim. "Burada ne işin var?"

"Şehirdeydim ve öğle yemeği için uğramaya karar verdim." Kolunu diğer sandalyeye attı, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi tamamen rahattı. "Ve sen koştururken kışının sallanışını izleyebilirim diye düşündüm."

Hâlâ tüm bunlardan şok olmuştum. Bu gerçeği kabullenmem birkaç saniye sürdü. Onu ilk gördüğümde, sanki dün geceyle ilgili benimle yüzleşmek için gelmiş gibi, o ani endişeyi hissettim. Ama niyeti bu gibi görünmüyordu.

"Buraya gel." Eli kalçama uzandı ve beni kucağına çekti.

"İş başındayım..."

Elini saçlarıma kaydırdı ve beni öptü, sanki evdeymişiz ve etrafta kimse yokmuş gibi öptü. Sanki bizi gören olursa umurunda değilmiş gibi.

Ağzının hakimiyetini ve öpücüğünün yumuşaklığını hissettiğim anda, tüm çekingenliğimi yitirdim. Kendi annesi içeri girip bizi restoranın ortasında, kığım onun kucağında birlikte görse bile umurumda değildi.

Geri çekildiğinde, burnunu nazikçe benim burnuma sürttü, sonra da ağzımın köşesini öptü. "Tamam, artık işine dönebilirsin." Gülümsemesi kocaman, güzel ve bulaşıcıydı. Gözlerine bir ışıltı getirdi, Sicilya güneşinden daha sıcak bir sıcaklık.

Kucağından indim ve kocaman elinin kığıma şakacı bir şaplak attığını hissettim. "Palermo usulü pırzola alacağım," dedi. "Ve bir kadeh kırmızı şarap."

"Tabii ki."

Bana göz kırptı. "Aferin kızım."

Arkamı dönüp siparişi vermek için mutfağa doğru yürüdüm, ama sanki yeni tanışmışız gibi, sıcak ve sahiplenici bakışlarının sırtımı deldiğini hissettim. Omzumun üzerinden bir göz attım ve tam da tahmin ettiğim şeyi gördüm—ama bir de gülümseme vardı.

Ona bir kadeh şarap getirdim ve masaya döndüm.

Karşısındaki sandalyeyi itti. "Otur."

"Şey, ben isteyim."

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Yemek salonuna göz gezdirdi. "Burada kimse yok, tüm masalar temiz. Şimdi şu güzel kığını oturt."

"Güzel popo, ha?" Birkaç ay sonra, benim güzel popom kocaman bir popo olacaktı. Karşısına oturdum, bacak bacak üstüne attım, kollarımı masanın üzerine koydum.

Şarabından bir yudum aldı ve sandalyede rahatça oturdu.

"Constantine!" Antonio mutfaktan bağırdı. "Bunu senin için mi yapıyorum?"

"Evet, ve çok iyi olsa iyi olur," diye bağırdı Constantine. "Senin için sadece en iyisi, dostum."

"İşte bunu duymak isterim." Bana döndü, sanki yüzüne kalıcı olarak kazınmış gibi hala gülümsüyordu. "Sen çok güzelsin,

bunu biliyor musun?" Bana bakarken başını hafifçe eğdi, gülümsemesi yavaşça kayboldu ama bakışlarında kaldı, sanki beni daha önce hiç böyle bakmamış gibi bana bakıyordu.

"Tamam, sana ne oldu?"

"Ne mi oldu?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Muhtemelen bu konuyu bırakmalıyım, ama şimdi neden bu sabah bambaşka bir ruh haliyle uyandığını bilmem gerekiyordu. "Dün gece zordu, ama şimdi... sanki hiç olmamış gibi."

Omuz silkti. "Sanırım sahip olduklarımı ve seninle burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım. Hayatta çok daha fazlası var ve bunu seninle yaşamaktan heyecan duyuyorum." Bakışlarında hâlâ sevgi ve mutluluk parlıyordu, dudaklarında bir gülümseme gölgesi vardı. "Hazır olduğunda konuşmak için buradayım. Ama acele etme. İhtiyacın olan kadar zaman al."

İçimde bir adrenalin patlaması daha yaşandı, ama o baskıyı kaldırıncı çabucak dağıldı. Görünüşe göre bu konuyu sormayı bitirmişti. Sonunda bana, gerçeği ona nasıl ve ne zaman söyleyeceğime karar vermem için alan açmıştı... hamile olduğumu.

Mutfaktaki zil çaldı, ben de arka tarafa gidip öğle yemeğini getirdim. Ekmekli tavuk parçası ve yanında makarna. Masaya döndüm ve oturmadan önce yemeği önüne koydum.

Hemen yemeğe başladı, sonra mutfağa seslendi. "Teşekkürler, Antonio."

"Rica ederim, Con."

Eti kesti, büyük lokmalar aldı ve yemeye devam ederken gözleriyle bana gülümsedi; onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Dün gece ne kadar kaybolmuş olduğunu itiraf etmişti, ama şimdi hiç bu kadar kendinden emin görünmemişti.

Aklım bunu sorgulamaya devam ediyordu, ama ben bu konuyu kapatmaya karar verdim.

İşten eve geldiğimde her zaman duş alırdım. Saçıma korumak için duş bonesi takardım, ama domates, patlıcan ve kızarmış pirinç köftelerinin kokusunu yıkayıp atardım. Kokması daha kötü şeyler de vardı tabii, ama o güzel evi kokutmak istemezdim.

Sadece havluyla banyodan çıktım ve onu yatakta tamamen çıplak buldum. Ve o çok sertleşmişti. Sanki bana ne yapmak istediğini düşünmek bile testislerinin morarmasına yetmişti.

Hareketsiz kaldım, sanki çimlerde yürürken devasa bir aslan tarafından yakalanmış bir av gibi hissettim.

Yatağı okşamadı ya da bana yanına gelmemi emretmedi. Yataktan kalktı, 1,95 metrelik boyuyla dikildi ve sonra arkamdan gelerek görüş alanımdan kayboldu. Eli beni örten havluya uzandı ve kenarını çekerek havluyu çıkardı.

Havlu ayaklarımın dibine düştü ve kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Bir kolunu göğsüme doladı, diğer kolu ise karnımın üzerine kaydı. Beni nazıkçe kendine çekti ve boynumu, sonra omzumu öptü; öpüyordu ama sanki beni canlı canlı yiyormuş gibi hissettiren bir şekilde.

Sonra önüme geçti ve diz çöktü; boyu uzun olduğu için gözleri göğüslerimle aynı hizadaydı. Bacaklarımdan birini omzuna attı, sonra beni kendine yaklaştırdı, karnıma öpücükler yağdırdı ve henüz çıkarmadığım göbek piercingimi yaladı. Hamile kalalı bir aydan fazla olmamıştım, bu yüzden karnım hala düzdü ve ne onun ne de başkasının bunu fark etmesi mümkün değildi. Adet gördüğümde de cinsel hayatımız değişmemişti çünkü kanamayı umursamıyordu. Muhtemelen bu ay adet görmediğimi fark etmemişti. Bu yüzden bir süreliğine bunu anlayacağından korkmuyordum. Dikkatini çekmesi için en az bir ayım daha vardı.

Beni hafifçe kaldırıp girişime bir öpücük kondurmadan önce kalçalarımı öptü. Haber beni çok sarsmıştı, bu yüzden son iki haftadır tıraş olmamıştım, ama o, bakımlı olmamam umurunda değilmiş gibi beni öptü. Ağzımı yaladığı kadar sert bir şekilde beni yaladı, beni üzerinde dengede tutarken, sanki beni yeterince sıkamıyormuş gibi kocaman elleriyle beni kavradı.

Elimi onun kısa saçlarına gömdüm ve dokunuşuna, bu muhteşem adamın benim için diz çökmüş olmasına, istediği herkese sahip olabileceği halde beni istemesine kapıldım.

Ve bu durum beni biraz daha az korkuttu. Aslında, o anda içimde birlikte yarattığımız hayatı bilmek beni biraz tahrik etti. Sevgi ve tutkudan oluşan, ikimizden de uzun ömürlü olacak bir şey.

Ayağa kalktığında beni de yanına aldı, yatağa taşıdı ve üstümde kalarak benimle birlikte yuvarlandı. Beni altına yerleştirirken gözleri gözlerime daldı, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bacaklarımın arasına yerleşip elini saçlarımın derinliklerine daldırdığında, içime girdi ve beni derinden doldurduğunda nefesinin altında sessiz bir inilti çıkardı. Beni hissederken durakladı, gözlerime baktı ve sanki ruhlarımız ilk kez temas ediyormuş gibi o anın tadını çıkardı. Sonra içimde hareket etmeye başladı, yavaş ve nazikçe. "Seni seviyorum, tatlım."

"Geç kalacağım." Tezgahın üzerindeki çantamı almak için hareket ederken elini ittim.

Ama o yine de üzerime çullandı, sırtıma yaslanarak beni kanepeye doğru yönlendirdi.

O sabah alarmım çaldığında, rekor sürede içime girmişti. Her şey o kadar hızlı oldu ki, onun ne kadar çekici olduğuna kapılıp, çıkmak için ne kadar az vaktim olduğunu unuttum. Duşa girip giyindikten sonra aşağı indim, ama sanki içime bir kez boşalmamış gibi yine üstüme atladı.

"Constantine."

Beni kanepenin üzerine sırt üstü yatırdı ve ayakkabılarımı çıkardı. Sonra kot pantolonumu ve külotumu çıkardı, ardından beni kanepenin köşesine doğru eğdi.

"Tanrım, ne oldu sana..."

İçime sert bir şekilde girdi ve beni bir araba motorundaki piston gibi sikti. Sanki zaman çizelgesine göre bir seks randevusuymuşum gibi sert ve hızlı bir sevişmeydi. Eşofmanı kalçalarının altına kadar inmişti ve beni sevdiği kadın değil de bir fahişeymişim gibi sikiyordu. "Siktir." Beni hiç olmadığı kadar sert sikti, kollarıyla bacaklarımı geriye doğru tuttu.

"Evet." Otuz saniye içinde işini bitirdi, son sevişmesinden bu yana otuz dakika değil de bir hafta geçmiş gibi boşaldı. Beni, isteyken bir ara külotuma sızacak başka bir yükü doldurdu.

Bitirir bitirmez içimden çıktı. "Tamam, artık gidebilirsin."

Sertleşmiş eklemlerimi gevşettim, sonra giysilerimi ve ayakkabılarımı bulmak için acele ettim. Telefonumdaki saate baktığımda, zaten on beş dakika geç kaldığımı fark ettim. "Kahretsin."

"Sakin ol, tatlım." Sanki tüm bunlar bir şaka gibi gülümseyerek, eşofmanını çekip tişörtünü giydi. "Kovulacak falan değilsin ya."

Constantine akşam yemeğine çıkmak istediğini söyledi, biz de Taormina'ya gidip en sevdiği mekanlardan biri olan La Napoletana'ya uğradık. Burası ana yoldan biraz uzak, birkaç basamak yukarıda, تنها bir avluda gizlenmiş bir restorandı. Beni daha önce de oraya götürmüştü, ateşli ilişkimizin en yoğun olduğu dönemde.

Yerlerimize oturduk ve menülere baktık. "Bu akşam balık yok." Bunu gülümseyerek söyledi, birkaç gece önce yaptığım yorumla dalga geçiyordu.

O gülümsemeyi her gördüğümde kendimi kaybediyordum. Her zaman inanılmaz derecede yakışıklıydı, ama mutluluğunda beni gerçekten cezbeden bir şey vardı. Gözlerindeki ışık, kollarının ve omuzlarının rahatlığı, benimle alay etme şekli. Onu daha önce de iyi bir ruh halinde görmüştüm, ama hiç bu kadar sürekli mutlu olmamıştı.

Neredeyse sevinçten patlayacak gibiydi. "Ne?" diye sordu.

"Ne?" diye karşılık verdim, ne dediğinden emin olamadan.

"Bana bakıyorsun." Sanki bu bir rahatsızlık değilmiş gibi gülümsemeye devam etti. "Oh, özür dilerim."

"Özür dileme. Ben de sana sürekli bakıyorum. Sadece söyleyecek bir şeyin mi var emin olamadım."

"Bu kadar mutlu olmana sevindim... ama neden bu kadar mutlu olduğunu tam olarak anlamadım." Az önce en karanlık dönemimizi yaşamıştık; o depresyonuyla mücadele ederken, ben de ona gerçeği söylediğimde ilişkimizi mahvedebileceğim gerçeğiyle mücadele ediyordum. İkinci konunun hâlâ bir sorun olduğunu tahmin ediyordum, ama bu beni o kadar da strese sokmuyordu. Her geçen gün durumu kabulleniyordum ve onun beni bu kadar derinden sevdiğini görmek, ona söylemekten biraz korkmama neden oluyordu.

Omuzlarını silkti. "Sanırım bunu aştım." "Ama bir gecede mi?"

"Artık önemli gelmiyor," dedi sakın bir şekilde. "Sevdiğim kadınla dünyanın en güzel yerindeyim ve ailem de hemen bu caddenin aşağısında. Hayatın anlamı budur. Sadece minnettarlık duyuyorum."

Göğsümdeki kaslardaki gerginlik biraz gevşedi. Hayatımızdan memnun olduğunu bilmek bana bir huzur verdi. Her şeyin yoluna gireceğini hissettirdi... ona söylemeye cesaretimi bulduğumda. Her şeyini kaybettiği için bana kızmayacağını ve şimdi elinde kalan azıcık bağımsızlığının da yok olacağını. Bu olay bir yıl sonra ya da başka bir zamanda olsaydı, Constantine'in bu habere vereceği tepki konusunda endişelenmezdim. O, çocuk sahibi olmanın ya da olmamanın kendisi için fark etmediğini söylemişti. Ama zamanlama berbat bir zamandı. Bu ilişki, öyle hissettirmese de, hâlâ yeniydi.

"Kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum."

Kulağa saçma geldiği için sessizce alaycı bir ses çıkardım. "Şanslı olan benim, Constantine." Bu yakışıklı, zeki, 1,95 metrelik yakışıklı adam benimdi. Gözleri başka yere kaymıyordu, yalan söylemiyordu ve aldatmıyordu. Bana göz kulak oluyordu ve hayatımda ilk kez, güvenebileceğim biri olduğunu hissettim. Artık tek başıma, başımı su üstünde tutmaya çalışan ben değildim. Bir süre Enzo'nun yanında kendimi güvende hissetmiştim, ama o ilişkinin çoğu, onunla ilişkimizi yürütmesi için ona yalvararak geçmişti.

Bunu yaptığım için hâlâ utanıyordum.

Menüye baktı. "Ee, ne sipariş edeceksin tatlım?"

Menüyü gözden geçirdim. "La Napoletana." Mozzarella, sarımsak... ve *hamsi* ile servis ediliyordu.

Şakayı hemen anladı. "Günden güne daha da Sicilyalı oluyorsun."

Garson geldi ve ikimiz de kendi pizzamızı sipariş ettik. O, mortadella, mozzarella ve ricotta peyniri ile fıstık soslu mortadella'yı seçti. Deniz ürünleri yemediği zamanlarda hemen hemen her şeye mortadella eklediğini fark ettim. Ben ise bufala pizzasını seçtim; bu pizza temelde margherita pizzasıydı ama üzerinde büyük parçalar halinde bufalo mozzarella peyniri vardı. Henüz alışılmadık bir iştahım olmamıştı, ayrıca hiç mide bulantısı da yaşamamıştım. Eğer hamilelik boyunca böyle geçecekse, kendimi şanslı sayardım.

Constantine bana ne istediğimi sormadan iki kadeh şarap sipariş etti ve kollarını masanın üzerine katlayarak bana doğru eğilerek oturdu. "Biraz düşündüm de. Cosa Nostra artık bana uygun değil galiba. Sanki büyük bir gerileme gibi geliyor ve her gün iki saatlik yol gidip gelmek istemiyorum."

"Birkaç gün orada kalabilirsin." "Benim yerim burada, senin yanında."

Benim için daha fazla fedakarlık yapmasını istemedim, ama doğrusu, o saatlerce uzaktayken birkaç gece tek başıma uyuyacağım düşüncesi içimi rahat hissettirmiyordu. Üstelik evde bir bebek varken, Medusa orada olsa bile ödüm kopardı. Darius bizi bıraktıktan sonra Taormina'ya benim için gelmeyeceğini biliyordum, ama artık Constantine yanımda olmadan pusuya düşürülme korkusu içime yerleşmişti. Tabii ki ona bunu asla söylemezdim. Kendini berbat hissetmesine neden olacaktı. "Ben de seninle gelebilirim."

"Bu işi istemiyorum. Aklımda başka bir şey var." "Oh, nedir o?"

"Bence üçüncü bir Rosticceria Da Cristina açmalıyız. Ama tamamen farklı bir menü sunmalıyız. Paket servis yok, sadece oturup yemek yenilen bir restoran. Ne sunabileceğimiz konusunda birkaç fikrim var. Roma unsurlarını da dahil etmeliyiz."

Ondan beklediğim en son şey, restoran işine geri dönmekti. O işin geride kaldığını ve

başka ilgi alanları vardı. “Hâlâ bununla ilgilendiğini bilmiyordum.”

“Orada yemek pişiren ben olmayacağım, ama bu aile işimizin bir parçası olacak ve toplulukla bağlantımızı sürdürmek için harika bir yol olacak. Ve bir gün çocuklarımız isterse bunu onlara devredebiliriz.”

“Çocuklarımız mı?” Bir aile kurma fikrine açık olduğunu söylemişti, ama bunu hiçbir zaman kesin bir şekilde konuşmamıştı. Ama şimdi, sanki bunu çoktan konuşmuşuz da ben bir şekilde unutmuşum gibi, neredeyse küstahça bir tavır sergiledi. “Çocuk mu istiyorsun?”

Küçük masanın üzerine biraz daha eğildi, dudaklarında hafif bir gülümseme, gözlerinde ise saf bir yoğunluk vardı. “Tabii ki istiyorum.”

Bölüm 9

AURELIA

Constantine yepyeni bir adam gibiydi, ilk tanıştığımız zamanki gibi mutlu ve kaygısızdı. Artık imparatorluğu umursamıyor gibiydi, geride bıraktığı her şeyi umursamıyordu. Şimdi benimle birlikteydi, yatmadan önce benimle sevişiyor, ama sabahın ilk iş olarak beni acımasızca sikiyordu. Yüzünde hep bir gülümseme vardı, adımlarında hep bir zıplama vardı.

Keşke ben de aynı şekilde hissedebilseydim, ama dünyadan daha ağır bir sır taşıyordum. Artık en az bir aylık hamile olduğumu biliyordum ve sanki bana farklı bir cevap verecekmiş gibi hamilelik testlerini kontrol etmeye devam ediyordum.

Constantine'e söylemem gerekiyordu, ama ya mutlu olmazsa? Ya onun bu iyi ruh halini mahvedersem ve bir daha geri kazanamazsa? Ya sonunda kendini iyi bir noktaya getirmişse ve ben bu hayat değiştiren haberle her şeyi mahvedersem?

Sabah Rosticceria Da Cristina'ya işe gittim, hoparlörlerden müzik çalarken mutfakta arancini hazırladım. Aklım başka yerdeydi, elimdeki işe pek odaklanamıyordum, ona nasıl ve ne zaman söyleyeceğimi düşünüyordum. Muhtemelen yakında bir kadın doğum uzmanına görünmem, muayeneye gitmem ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Kapı açıldı ve Sofia omzunda deri çantasıyla içeri girdi. Bizim giydiğimiz, ön tarafında logosu olan siyah tişörtlerden giymemişti. Onu mutfakta hiç görmemiştim ve sanki sadece işin yönetimine odaklanıyor gibiydi.

Beni tezgahta görünce yüzü aydınlandı. "Günaydın tatlım." Eldivenli ellerim domates sosuyla kaplı olduğu için bana gelip tek koluyla sarıldı. "İşler nasıl gidiyor?"

"İyi. Sanırım işin püf noktasını kavırıyorum."

"Antonio harika iş çıkardığını söyledi." Çantasını çıkardı ve iş saatlerinde kullanılan kredi kartı okuyucusunun önündeki çelik tezgaha koydu. "Ve burada bir yardımcının olması çok güzel."

Özellikle de bedava bir else. "Hayatını zorlaştırmadığım için mutluyum."

"Daha zor mu?" diye sordu inanamayan bir tavırla.

"Bilirsin, birini eğitmek zaman ve kaynak gerektirir.

Bu da herkesin işini biraz yavaşlatır."

"Sen bir yük değilsin Aurelia. Sen aileden birisin."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, ama acı dolu bir gülümsemeydi. Sofia ile ne kadar çok zaman geçirirsem, Constantine'in ona ne kadar benzediğini o kadar çok anlıyordum. Tutumu, sıcaklığı ve iş ahlakı... hepsi ondan geliyordu. Tanıdığım en nazik adam olabilirdi, ama aynı zamanda kolay lokma da değildi; ya da onu kızdırırsanız, bedelini çok ağır ödersiniz. Sofia bana o yönünü hiç göstermemişti, ama sert olmasaydı bu işleri tek başına yürütemezdi. Çelik gibi bir iradesi olmasaydı Constantine'i bugünkü haline getiremezdi.

Bu ailenin bir parçası olmayı çok istiyordum, ama bu hamilelikle bunu tehlikeye atacağından endişeleniyordum. Annesi benim hakkımda en kötüsünü mü düşünecekti? Oğlunun zengin olması nedeniyle bunu kötü niyetle planladığımı mı? Sadece parasının peşinde olduğumu mu? Onu evlenmeye zorladığımı mı?

"Tatlım." Yüzümdeki acıyı fark etmiş gibiydi, çünkü gözleri acıma doluydu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, biraz fazla hızlı. "Bu... bunu söylemen çok nazikçe."

"Ciddiyim Aurelia. Artık bu ailenin bir parçasısın."

Sadece onun sözleri miydi yoksa hamilelik hormonları mıydı bilmiyorum, ama gözlerim kontrolüm dışında yaşarmaya başladı. Kendimi sakinleştirmek için aniden nefes aldım, sevildiğimi hissediyordum... ama aynı zamanda yalnız da hissediyordum.

"Ah tatlım." Bana doğru geldi ve ellerimdeki kirli eldivenleri umursamadan bana sıkıca sarıldı.

Ben de ona sarılmadım, sadece orada durup ağlamamaya çalıştım, duygusal olarak çoktan

Benden uzaklaştı ve eldivenleri çıkarmama yardım edip çöpe attı. “Konuş benimle. Bir şey canını sıkıyor.”

Bazen bana annemi çok hatırlatıyordu. Annem beni saçmalıkları bir kenara bırakıp sorunlarım hakkında onunla konuşmaya zorladığında olduğu gibi. Onunla ilgili anılarımın çoğu, onun hasta olduğu anılardı, çünkü çok uzun süre hastaydı ve o dönem çok travmatik bir zamandı. Bu tür anılar, tüm güzel anıların yerini almıştı, ama şu anda Sofia onları geri getirmişti.

“Tatlım.” Kollarımı ovmaya başladı, beni sakinleştirmeye çalıştı. “Benimle paylaşamayacağın hiçbir şey yok.” Nazik gözleri benimkilere bakmaya devam etti, tek başıma taşıdığım bu acıyı üstlenmek için can atıyordu.

“Şey . . .” Onda içgüdüsel olarak güvendiğim bir şey vardı, kendimi güvende hissettiren, kendimi evimde hissettiren bir şey. “Hamileyim.” Bu sözleri yüksek sesle söyledim ve aniden yüküm çok daha hafiflemiş gibi hissettim. İçimi döktüğümde omuzlarımdaki yük azaldı.

O bilgiyi sindirmek için bir an duraklayınca tüm vücudu hareketsizleşti. Şaşkınlık gözlerinde hızla belirip kayboldu... ve sonra sevinç belirdi. Bir gülümseme belirdi ve yüzünde genişledi, sonra kollarımı sıktı. “Bu harika, Aurelia. Ne büyük bir lütuf.” Beni kucaklamak için kendine çekti ve sıkıca sarıldı, sanki gerçekten içten geliyormuş gibi, en ufak bir hayal kırıklığı belirtisi yokmuş gibi kucakladı.

Geri çekildi ve bana tekrar baktı. “Korkman normal. Henüz hiçbir şey değişmemiş olsa da, hayatın tamamen değişti. Bu normal.”

“O bilmiyor.”

Anladığını belirten bir şekilde başını salladı. “Tahmin etmiştim.” “Ona söylemeye çok korkuyorum.”

Elleri kollarımdan ayrıldı. “Neden?”

Şimdi onun annesiyle değil de kendi annemle konuşuyormuşum gibi hissettim. “Bunu kasten yaptığımı düşüneneğinden korkuyorum. Sanki onu tuzağa düşürmek için yapmışım gibi. Daha üç aydır birlikteyiz. Çok erken ve o Roma’da çok zor şeyler yaşadı...”

“Her şey yoluna girecek, Aurelia.”

“Ne olduğunu bilmiyorum. Hiç hapımı atlamamıştım. Bu ilacı çok uzun zamandır kullanıyorum.”

“Olması gerektiği için oldu.” Bana gülümsediğinde gözleri doldu. “Olması gerektiği için oldu çünkü siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Aşkınızı bir oğul ya da kız olarak büyütmeniz gerekiyor. Şu anda korkutucu olduğunu biliyorum ama inan bana, bu hayatının en büyük lütfü.”

Tamamen aynı fikirde olmasam da başımı salladım. Constantine gerçeği öğrenene kadar aynı fikirde olamazdım. Bunu atlatana kadar.

“Ona söylemekten korkma, Aurelia. Oğlumu tanıyorum ve sana söz veriyorum, o sadece mutlu olacak. Seni çok seviyor ve senin korktuğun o korkunç şeyleri asla düşünmez.”

Onun sözlerine sarılarak başımı salladım. “Lütfen ona söyleme. Henüz hazır değilim.”

“Sırrın bende güvende, tatlım. Ona söylediğin anda, hayatında hiç tatmadığı kadar büyük bir mutluluk hissedecek. Ve ben bunu oğlumdan asla esirgemeyeceğim.”

Eve geldiğimde Constantine orada değildi.

Bu benim için bir rahatlamaydı, çünkü olan biteni sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Annesiyle çok güzel bir an yaşamıştım ve bunu sonsuza dek kalbimde saklayacaktım, ama tüm o stresin içinde bunun değerini tam olarak kavrayamıyordum.

Ona söylemem gerekiyordu.

Bunu benden duyması, başka bir yoldan öğrenmesinden daha iyiydi; mesela karnımın normalden daha şişkin olduğunu fark ettiğinde ya da bir daha adet görmediğimde. "Siktir, bunu yapmam lazım."

İçeri girdiğimde, Medusa'yı iyice ovuşturarak selamladım. Hâlâ yürüteç kullanıyordu, ama durumu çok daha iyiydi. Artık ağrı kesiciye ihtiyacı yoktu ve veterinerine muayeneye götürdüğümüzde, bacağının güzelce iyileştiğini söyledi. Bacağına biraz yük verebiliyordu, ama iyileşme sürecini durdurulmaması için yürüteç kullanmaya devam etmesini sağladık.

Yukarıda duş aldım ve makyajımı yeniledikten sonra ana oturma odasına döndüm.

Kalbim paramparça olmuştu, adrenalin beni o kadar gerginleştirmişti ki tüm eklemlerim ağrıyordu. Nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden konumunu kontrol ettim, ki bunu neredeyse hiç yapmazdım. Sanki onu gözetliyormuşum ya da mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi hissettim.

Daiquiri'deydi, daha önce beni götürdüğü o hareketli kokteyl salonunda. Muhtemelen iş çıkışı arkadaşlarıyla buluşup sohbet ediyordu. Ne yaptığını veya kiminle olduğunu merak etmek zorunda olmadığım bir ilişki içinde olmak güzeldi. İstedğim zaman onu arayabilir veya mesaj atabilirdim ve hemen cevap verirdi. Mesajımı okudu bırakmazdı... Enzo'nun yaptığı gibi.

Medusa'nın yürüteçten inmesine yardım ettim ve o, Constantine'in kanepeye kolayca çıkabilmesi için yaptığı rampadan yukarı çıktı. Yanıma kıvrıldı ve çenesini uyluklarıma dayadı.

Ona bakarken nazikçe okşadım. "Sen en iyi abla olacaksın, Medusa."

Constantine akşam yemeğinden önce eve geldi. Koyu renk kot pantolon ve gri tişört giymişti; kaslı vücudu kıyafetlerini dolduruyordu. Derisinin her yerinde bulunan koyu dövmelemlerle daha da güçlü görünüyordu. Ona bakan her kadın büyüüne kapılır, ona bakan her erkek ise ödü patlardı.

Verandadan camın arkasından evin içinden geçen onu izledim. Dik duruşu ve kendine güvenen havasıyla telefonunu çıkarıp bir mesaj attı, sonra merdivenlerin altına geçip sanki beni arıyormuş gibi yukarı doğru seslendi.

Dikkatini çekmek için elimi kaldırıp ona el salladım.

Hareketi göz ucuyla fark etti ve bana baktı. Anında gülümsedi, ailesinin yanına dönmekten mutlu bir adamdı, sevinci camı aşp tenime değdi.

Arka kapıyı açtı ve teraстан bana doğru yürüdü.

Medusa ona önce ulaştı, yürüteçle yanına geldi, kuyruğunu kimseye göstermediğı kadar şiddetle sallıyordu.

Tabii ki durdu ve Medusa'ya ilgi göstermek için diz çöktü, yanaklarını okşadı ve kafasına bir öpücük kondurdu. "Merhaba, küçük kız." Tam boyuna kalktı, sonra masada oturduğum yere doğru yürüyüşünü tamamladı.

Onu gördüğüme sevindim... ama hiç bu kadar korkmamıştım.

Eğildi ve beni öptü. "Merhaba, tatlım." Karşımda oturmadan önce alt dudağımı ağzına aldı. "Günün nasıl geçti?"

"İyi idi." O heyecan verici an geldiğinde, tüm sinirlerimin vücudumu yakıp kül ettiğini hissettim. O kadar gergindim ki kendimi kaya gibi sert hissediyordum. Savunmam hazır dı, beklentilerim düşüktü. Erkekler hayatım boyunca beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve Constantine'in de aynısını yapmasından korkuyordum. "Peki ya sen?"

"Şehirdeki bu boş yeri hızlıca gezdim. Biraz küçük, bence daha büyük bir yere ihtiyacımız var."

"Ne için?" diye sordum.

"Restoran için."

"Oh, bu konuda ciddiydın."

O sırtıttı. "Bir şeyi yapacağım dediğimde, yaparım."

Sadece her şeyin aceleye getirildiğini hissettim. Belki ona göre öyle değildi, çünkü restoran işleri onun kanında vardı, ama benim gibi biri için bu çok fazla geliyordu. Ve belki de aklım, onun bilmediğı bebektedydi... ve hala yapmamız gereken onca işte.

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj attı. "Elio'ya akşam yemeğı için hazır olduğumuzu söyledim. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de çok içtiğimde acıkırım."

Bana yine sırtıttı. "Daiquiri'de olduğumu gördün."

Sözlerim bitene kadar ne dediğimin farkında değildim. Ağzımdan kaçırmıştım ve şimdi geri alamıyordum. "Üzgünüm. Genelde evde olursun..."

"Özür dileme. Kontrol ettiğini bilmek hoşuma gidiyor. Ben de seninkini sürekli kontrol ediyorum."

"Öyle mi?"

“Evet,” dedi. “Öğle yemeğinde nereye gittiğini bilmek hoşuma gidiyor, restoranda hareket eden küçük noktayı görmek hoşuma gidiyor. Bana gününün bir parçasıymışım gibi hissettiriyor. Emlakçıyla görüştüm, sonra da Francesco ve Aldo ile bir şeyler içmek için buluştum. Onlara restorandan bahsetmedim. Önce anneme söyleyeceğim. Teknik olarak, aynı adı kullanmak istiyorsam önce onun iznini almam gerekiyor. Başka bir yer düşündüğünü biliyorum.”

“Evet.” Annesinden bahsettiği anda, zihnimde konuşmadan uzaklaştım. Aklı benimkinden tamamen farklı bir yerdeydi. O binalar ve tarifler hakkında düşünürken, ben ona bu inanılmaz haberi nasıl vereceğimi düşünüyordum.

Bir an beni inceledi, sanki ruh halimi okumaya çalışır gibi gözleri benimkilerle ileri geri gidip geldi, ama beni neyin rahatsız ettiğini sormadı. Konuyu olduğu gibi bıraktı.

Şimdi keşke sorsaydı diyorum, çünkü bunu kendi başıma ona söyleyebileceğimden emin değildim.

Elio, asansörle yukarı çıkardığı arabayla terasa çıktı. Üzerinde beyaz bir masa örtüsü, bir sürahi su ve bir şişe şarap ile gümüş kapaklı iki tabak vardı.

Onu görünce daha da endişelendim, çünkü o gittikten sonra Constantine'e söyleyeceğimi biliyordum.

Elio bize gülümseyerek selam verdi, akşam yemeğimizi servis etti ve şarap şişesini açtı. Yemeğimizi bitirdikten sonra her şeyi kilitli kutuya koyabilmemiz ve kuşları çekmememiz için arabayı orada bıraktı. Genellikle sabahları biz isteyken ya da Constantine spor salonundayken temizlerdi.

Elio iyi geceler dileyip gitti.

Artık sadece ikimiz kalmıştık, güneş neredeyse batmış, yaz esintisi bizi karşılıyordu. Güneş ışığı kayboldukça terasın üzerindeki ışık dizisi parlamaya başladı.

Constantine tabaklarımızın kapaklarını açtı ve dirseklerini masaya dayayarak yemeye başladı. Beyaz soslu ve kapari ile servis edilmiş büyük bir balık fileto, yanında yeşillik ve kızarmış patates vardı. Görünüşü iştah açıcıydı ama ben hiç aç hissetmiyordum. Aslında, öğle yemeğimi kusacakmışım gibi hissediyordum.

Bana ara sıra bakarak birkaç lokma yedi.

Ben çatalıma bile dokunmadım, sadece onun yemek yemesini izledim ve zaman geçtikçe kendimi daha da kötü hissettim.

Ağzını peçeteyle sildi, sonra yemeğini yemeyi bıraktı. Şarabından bir yudum aldı, sonra tüm dikkatini bana verdi, kollarını masaya dayadı, gözleri lazer gibi odaklanmıştı. Hafif bir esinti saçlarını okşadı.

Aman Tanrım, bunu yapabilir miyim, emin değildim...

Bakışlarını sürdürdü, gözleri talepkar ve çaresizdi, sanki bana hiç yüksek sesle sormadığı soruyu cevaplamamı istiyormuş gibi.

Kalbim göğsümde bir davul gibi atıyordu. Atışları her birkaç saniyede bir hızlanıyordu. O kadar endişeliydim ki, çökmek üzereymişim gibi hissediyordum.

"Tatlım." Elini masanın üzerinden uzattı, avucunu yukarı çevirdi, gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Hadi, söyle bana."

Eğer birkaç saniye içinde bunu yapmazsam, bayılacağımı düşündüm. Artık bu strese dayanamıyordum. Bu endişeden kurtulmam gerekiyordu. Elim onun eline uzandı ve derin bir nefes aldım.

Elimi sıktı, sonra diğer eliyle sardı. Sonra oturdu ve sabırla bekledi, duygularla dolu, kendinden emin gözlerle bana baktı. "Sorun yok," dedi nazikçe. "Sorun yok..."

Korku ve rahatlama gözlerim yaşarmaya başladı. "Ben... ben hamileyim."

Derin bir nefes aldı ve aynı anda elimi sıktı. Sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi ve gözlerine kadar uzandı... ve gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla doldu. Espresso rengi gözleri, o kadar ıslak ve yansıtıcı hale geldiler ki aynaya dönüştüler. Gülümsemesi genişlerken bir kez daha derin bir nefes aldı ve elimi daha da sıkı sıkı. İki damla gözyaşı yanaklarından süzüldü.

Bu konuşmanın nasıl geçeceğine dair pek çok olasılığı gözden geçirmiştım, ama bunun da onlardan biri olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Rahatlama, mutluluk... ve sevgiden gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Gözyaşlarını silmek için elimi bıraktı. Burnunu çekti, gözlerini kırıştırdı ve yüzeye çıkmasına izin verdiği duyguları yuttu. "Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Eli tekrar elime uzandı ve bana tekrar baktı.

Ona söyleme konusundaki tüm o korku... boşa çıkmış. Bu sırrı sakladığım için kendimi aptal hissettim. Haftalarca sakladığım, saçlarım dökülmeye başlayana kadar kendimi strese soktuğum, bu yüzden onu kaybedeceğimden korktuğum için kendimi aptal hissettim. “Bunca zamandır aklımdaki tek şey buydu. Sana söylemeye çok korkuyordum.”

"Neden?"

"Bunu kasten yaptığımı düşünmeni istemedim. Hiçbir hapımı atlamadım. Ne oldu bilmiyorum. Seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı falan düşünmeni istemem."

"Neden öyle düşünmeyeyim ki?" Gözleri hâlâ duygusal bir ifade taşıyordu, ama sesi her zamanki gibi sakindi.

"B-bilmiyorum. Daha birkaç aydır birlikteyiz." "Ama çok fazla seks yapıyoruz."

Sonra geniş bir gülümsemeyle, "*Çok fazla*," dedi.

Göğsümden uzun zamandır hissetmediğim bir kahkaha çıktı. "Ve bunu yapsan bile, umurumda bile olmaz."

"Ne?"

"Beni tuzağa düşürsen de umurumda değil," dedi. "Tanıştığımız andan beri senin tuzağına düşmek istedim. Bana uyar." O kendine özgü gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gözlerine kadar ulaştı; mutluluğuna o kadar emindi ki, havası o kadar sakindi ki. Parmakları benimkileri okşamaya başladı, bana karşı hiç olmadığı kadar nazikti. "Planlanmamış olması umurumda değil, sadece birkaç ay olmuş olması umurumda değil, bu doğru geliyor. Doğru geliyor çünkü sensin—*çünkü biziz*."

Constantine beni yavaşça soyduktan sonra yatağa doğru yönlendirdi. Üzerime çıkmadan önce tişörtünü, kot pantolonunu ve boxerını çıkardı. Beni yerine yatırıp coşkuyla sahiplenmek yerine, karnımı öptü.

Sanki hayatla dolup şişmiş gibi öptü.

Göbek deliğimi ve kalçalarımı, göğüs kafesimin hemen altını, her yeri öptü. Elleri beni okşadı, pürüzlü parmak uçları pürüzsüz tenimi okşadı. Uyluklarımın arasına indi ve o bölgeyi öpmeden önce tenimi öptü

. Bana tüm dikkatini ve dilini verdi, tadına varmak için vücudumu ağzına çekti.

Sonra tekrar üzerime, karnıma doğru kaydı, sanki onu en çok tahrik eden şey buymuş gibi bir kez daha karnımı taparcasına öptü. Anatomik olarak hiç değişmemiştim, ama bu onu bambaşka bir sevgili haline getirmişti.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sanki dudaklarında bir kalp atışı hissetmek istermiş gibi beni öpüşünü izledim. Bunun onu benden daha az sevmesine neden olacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre beni daha çok sevmesine neden olmuştu.

Sonunda doyduğunda, gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar vücudumda yukarı doğru ilerledi. Gözleri, sanki o gece eve götürdüğü bardaki en seksi kadınmışım gibi benim için yanıyordu. Yumuşak etlerin arasına yerleşirken bacaklarımı ayırmaya başladı, gözleri hep üzerimdeydi, beni öpmeden önce elini saçlarıma kaydırды. Bir kez, sonra iki kez, çenemden önce ağzımın farklı yerlerini öptü.

Sonra kendini içime yönlendirdi ve batmaya başladı, beni en az yüzüncü kez hissettiğinde sessiz bir inilti çıkardı. Normalde yaptığı gibi bacaklarımı geriye doğru tutmadı, dizlerimin gövdesine sarılmasına izin verirken ayak bileklerim belinin alt kısmında birbirine kenetlendi.

İçimde uzun ve emin vuruşlarla, ne hızlı ne de yavaş, eşit bir tempoda ilerledi. Eli saçlarımin derinliklerindeyken beni öptü, birbirimizi hissederken nefeslerimiz birleşti, tırnaklarım sırtını aşağı doğru sürüklerken dili ağzımın derinliklerine daldı.

Constantine'in bana karşı dürüst olduğundan, hayal kırıklığına uğramış değil de mutlu olduğundan hiç şüphem yoktu. Çünkü konuşurken rol yapabilir, ama böyle sevişemezdi. Ruhlarımızın birbirine dokunduğunu hissedebileceğim kadar bana yaklaşmak, sonsuz bir sevgi denizi ile gözlerimin içine öyle bakmak. Kırılabilceğimi düşündüğü için bana o kadar nazikçe dokunmak.

Bunu yüksek sesle söylemeden çok önce bu adama aşık olmuşum, tanıştığımız anda ayaklarım yerden kesilmiş ve kollarında kaybolmuşum. Ama şimdi, aşkımız tarif edemeyeceğim kadar derinleşmişti. Enzo ile ilişkim bittiğinde kendimi kırık hissetmedim, çünkü Constantine ben yere yığılmadan önce beni iyileştirmişti. Sanki Tanrı, çektiğim acılar, babasız kalmam,

annemi çok genç yaşıta kaybetmemin, kalbimi ona bakacak kadar erkek olmayan birine vermemin bedeli olarak.

Ve şimdi, içimde büyüyen bu hayatı bana o vermişti.

Anne olmaktan korkuyordum, böylesine büyük bir sorumluluğa hazır değildim. Ama birdenbire, artık korkutucu gelmiyordu. Artık sanki bunu başından beri istemişiz gibi, tanıştığımızdan beri bu nimeti elde etmeye çalışıyormuşuz gibi hissediyordum.

Artık bunu üstlenmeye kendimi hazır hissediyordum.

Cesur hissediyordum... çünkü Constantine bana cesaret vermişti.

Bölüm 10

AURELIA

Ertesi sabah, alarmımın sinir bozucu sesiyle uyandım.

Yatakta yuvarlandım ve ekrana parmağımı bastırarak alarmı kapattım.

Bu ses Constantine'i de uyandırdı ve o bana doğru döndü, göğsü sırtıma değiyordu. "Aklından bile geçirme, tatlım." Penis her sabah olduğu gibi sertleşmişti ve bana sıkıca bastırıyordu, dokunulduğunda sıcaktı ama çelik bir direk gibi sertti.

Dün gece geç saatlere kadar uyanık kalmıştık, sevişmiş, sikişmiş ve sonra tekrar sevişmiştik. Hayatımda hiç bu kadar ağrım olmamıştı ama şikayet etmeye cesaret edemedim. "Yapmam gerek."

"Hayır, mecbur değilsin." Beni kendine doğru çekti, koluyla kalçalarımın ya da karnımdan değil, göğsümden tuttu. "Artık çalışmıyorsun."

"Neden?"

"Çünkü tam zamanlı işin, oğlumu ya da kızımı büyütme." "İkisini de yapabileceğimi biliyorsun..."

"Ama ikisini birden yapmana *gerek* yok."

"Gerçekten kendi restoranımızı açmak istiyorsan, bu deneyime ihtiyacım var."

"Ben öğretilirim."

"Annen bana bu işi verdi, çok nazik davrandı ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Ona bir torun daha vereceksin. İnan bana, restoran umurunda bile değil."

Sessizce iç geçirdim. "Constantine." Sanki oğlunu sadece ismiyle azarlayan bir anne gibi hissettim.

Başını eğip omzuma bir öpücük kondurdu, sabrımın sınırına geldiğini anlamış gibiydi. "Tamam, bunu sonra konuşuruz." Omzuma tekrar öpücük kondurdu.

Çarşafı çekip yataktan kalktım.

Tabii ki, ben uzaklaşmadan önce avucuyla popoma şakacı bir şaplak attı. Sonra gözleri beni takip etti, odayı geçip banyoya girene ve kapıyı kapatana kadar beni izledi.

Beni dağ yamacından aşağıya, köye götürdü; dağ yamacına oyulmuş dar yolları iyi bildiği için, devasa tur otobüslerinin geçmesi gerektiğinde kenara çekiyordu.

Roma sokaklarında araba kullanmak kaos gibiydi, ama bu bambaşka bir seviyedeydi. Burada araba kullanırken kendimi rahat hissedebileceğimden emin değildim.

"Bu hafta sonundan önce anneme söylemeliyiz."

"Neden bu hafta sonu?" diye sordum, sabah ışığında pencereden denizi seyrederek.

"Bir düğüne gidiyoruz."

"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Evet, üçüncü kuzenim Cassandra evleniyor." "Bu benim için yeni bir haber."

Tek eliyle direksiyonu tutarak, keskin bir virajda hızını düşürdü ve dağdan aşağıya doğru yoluna devam etti. "O sırada Roma'da olduğumuz için davetini reddetmiştim, ama şehre geri taşındığımı öğrenince davetini tekrar uzattı. Herkes içki içmediğini fark edecek, o yüzden önce anneme söylemeliyiz."

Ne yaptığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu beni sardı. Ondan bu anı, annesine ilk çocuğundan bahsedeceği anı elinden almıştım. Ona sırrımı açtığımda, büyük resmi pek düşünmemiştim. "Çok üzgünüm, Constantine..."

Bana bakmak için bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırdı, kaşlarını kaldırdı. Sonra köyün dış mahallelerine vardığımızda dikkatini tekrar yola verdi.

"Aslında ona söyledim sayılır."

"Söyledin mi?" Yol düzleşti ve köyün girişine ulaşmak için birkaç sokak geçtikten sonra. "Ne zaman?"

"Geçen gün."

Yolun kenarında durdu. Sabahın bu erken saatlerinde çoğu dükkan henüz açılmamış olduğundan, ortalıkta pek araba ya da yaya yoktu.

"Zor bir gün geçiriyordum. Sana söylediğimde nasıl tepki vereceğinden korkuyordum. Stres beni alt ediyordu ve o içeri girdi ve üzgün olduğumu anladı. Annemle konuşmak istediğim o anlardan biriydi... ama onun yerine senin annenle konuştum." Dizlerime baktım ve yüzümün yan tarafında onun bakışlarını hissettim.

Aramızdaki orta konsolun üzerine eğildi ve iri eli uyluklarıma dokundu. "Tatlım, kızmadım." Sesinde bir gülümseme vardı.

"Kızmadın mı?" diye fısıldadım, elim uyluklarımdaki eline doğru kaydı.

"Bana bak," dedi nazikçe.

Yutkundum ve sonra onun sözünü dinledim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve gözlerinde sadece sevgi vardı. "Annemin senin annen gibi hissetmesi beni mutlu ediyor. Onu seninle paylaşmaktan mutluyum. O en iyisi."

"Evet. O gerçekten harika."

"Sadece tepkimden bu kadar endişelendiğin için üzgünüm." Sanki bu onu incitmiş gibi, gülümsemesi sönükleşti.

"Öğrendiğimde, resmen yıkılmıştım. Çok erkendi, bunu düşünmek zorunda kalmadan önce en az beş yılım daha olduğunu sanıyordum. Birlikte daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum. Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama hiç mutlu ya da heyecanlı değildim. Dürüst olmak gerekirse, sadece dehşete kapılmıştım. O yüzden senin de aynı şekilde tepki vereceğini düşündüm."

Bir süre sessiz kaldı. "Hâlâ öyle mi hissediyorsun?" "Hayır.

Sana söyledikten sonra mutlu oldum."

"Bence korkunu mutsuzluk olarak yanlış yorumluyorsun. Keşke bana daha önce söyleseydin, böylece bu stresi bu kadar uzun süre tek başına taşımak zorunda kalmazdın."

"Sadece çocuk sahibi olabileceğini ya da olamayacağını söylediğini hatırlıyorum... her iki ihtimal de mümkünmüş."

"Sonra ruh ikizimi buldum ve her şey değişti." Kocaman eli, gücünün korkumu sarmaladığı gibi elimi sardı.

Onun sözlerini duyduğumda kalbim sevinçle dans etti. Kelimelerle ifade edemeyeceğim bir mutluluk hissettim. Annem öldüğünde evimi kaybetmişim, ama

Constantine'de yeniden bulmuştum.

"Eğer görüştüğüm başka biri bana hamile olduğunu söyleseydi..." Sessizce kıkırdadı. "Evet, en azından çok farklı bir tepki verirdim. Ama öğrendiğim anda..." Hafifçe başını salladı. "Tek hissettiğim şey sevinçti. Sırtımda taşıdığım tüm duygusal yük bir anda yok oldu. Artık bunların hiçbirinin önemi kalmadığını anladım. Artık önemli olan tek şey siz ikiniz ve Medusa'sınız — ve hayatımda hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım."

Sofia'nın villasına vardık ve dışarıda park ettik.

Hiçbir nedenim olmamasına rağmen gergindim. Sofia gerçeği zaten biliyordu, yani açıklanacak bir haber yoktu. Ailelerine çoktan kabul edilmiştim. Ama yine de ön kapıya doğru yürürken kalbim ağzıma gelmişti.

Constantine kapıyı çaldı ve geri çekildi.

Sofia bir saniye sonra kapıyı açtı ve her zamanki gibi Constantine'i gördüğünde onu anne sevgisiyle boğdu. Yanağına bir öpücük, uzun bir kucaklaşma, adını kullanmak yerine ona "oğlum" diye seslendi.

Onları birlikte görmekten çok hoşlanıyordum.

Sonra bana da aynı sıcaklıkla, bir kucaklama ve yanağıma bir öpücükle selam verdi. Bilmemesi gereken bir şeyi bildiğini belli etmedi. Haberleri vermek için orada olduğumuzdan şüpheleniyor olabilirdi, ama bunu belli etmedi.

"Umarım açsınızdır," dedi. "Çünkü..."

"Üç kişi yerine on üç kişi için mi yemek pişirdin?" diye alay etti Constantine. "Buraya geleceğimizi bildiğim için bütün gün hiçbir şey yemedim."

Başımızın üzerinde beyaz ışıklar asılı olan verandada oturduk. Orada birkaç şarap şişesi ve kadehler hazır. Sofia yemek tabaklarını getirmek için içeri girerken, Constantine bir şişe şarap açtı ve kendine bir kadeh doldurdu.

"Artık rol yapmam gerekmediğine sevindim." Bir yudum almadan önce sırttı.

Annesi, patlıcanlı lazanya içeren bir güveç tabağı, bir kase salata ve bir sepet ekmekle geri döndü. Güveç, yirmi kişiyi rahatlıkla doyurabilirdi. "Üçümüz için çok fazla olduğunu biliyorum, ama Con'un artıkları sevdiğini biliyorum."

"Beni yakaladın anne." Şarap şişesini kaldırdı ve sessizce annesine de ister mi diye sordu.

Annesi başını salladı.

Şişeyi tekrar tıpaladıktan sonra annesinin kadehini doldurdu.

Sofia bana bir göz attı, boş bardağı mı fark edince dudaklarında bir gülümseme belirdi, sanki günler sonra bile bu haberden hâlâ heyecan duyuyormuş gibi.

Constantine, önsöz yapmadan buzları kırdı. "Aurelia bana hamile olduğunu söyledi."

Gözleri anında parladı ve nemle doldu. Ellerini birleştirip kalbinin üzerine koydu. "Oh, şükürler olsun. Yoksa bu akşam yemeğini atlabileceğimden emin değildim." Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak oğluna sarıldı. "Oğlum, senin adına çok mutluyum."

O da ayağa kalkıp annesini kucakladı; annesinin minyon yapısına kıyasla dev gibi duruyordu. Onu kendine sıkıca sarıp alına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler anne. Ve ona her zaman destek olduğun için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Onu kızım gibi sevdiğimi biliyorsun."

Sanki ben odada yokmuşum gibi birbirleriyle konuşuyorlardı. Onları izlerken, Constantine'in annesine her zaman iyi davrandığını görmekten büyük mutluluk duydum. Her yönüyle bir erkek olmasına rağmen, kalbinde hala bir ana kuzusu olduğunu görmekten.

Constantine annesinden uzaklaştı ve sırtını nazikçe okşadı. "Tebrikler."

"Sana da tebrikler," dedi annesi. "Şimdi kutlama zamanı."

"Taormina'da kalacak mısınız?" diye sordu Sofia umutla.

"Kesinlikle," dedi Constantine. "Büyümek için harika bir yer. Aileye yakın, sıkı sıkıya bağlı bir topluluğa sahip küçük bir köy. Daha iyi bir yer düşünemiyorum."

Sofia gülümsedi, içinden gelen bir ışık teninden parlıyordu. "Umarım kız olur. Zaten iki torunum var."

"Ben de," dedi Constantine. "Bir oğul yetiştirmeyi hayal etmek zor."

"Evet, başa çıkması zor çocuklar." Sofia, çatalını lazanyanın içine batırdı. "İkiniz her gün neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordunuz. Eve gizlice soktuğunuz kızlar, gece geç saatlerde teknede geçirdiğiniz zamanlar, ikinizin devirdiği Meryem Ana heykeli... O günleri özlemiyorum."

Constantine kıkırdadı. "Bunun için özür dilerim."

"Beatrice kolay biriydi. Her zaman iyi bir kızdı. En iyi kararları vermezdi ama yine de ikinize kıyasla çok kolaydı."

"Öyleyse neden en sevdiğin benim?" diye alay etti Constantine.

Kız gözlerini devirdi. "En sevdiğim biri yok."

"Tabii, tabii." Gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı.

Edric hakkında dolaylı olarak konuştuklarını fark ettim. Konuşmanın bir parçasıydı ama adı hiç geçmedi. Bunca zaman geçmesine rağmen, kaybı hâlâ yıkıcı bir etki yaratıyor gibiydi.

"Eğer bir kızınız olursa, muhteşem bir kız olur," dedi Sofia. "Aurelia gibi güzel ve ikiniz gibi uzun boylu. On sekiz yaşına geldiğinde Milano'da manken olacak."

"Eminim bu doğru, mankenlik kısmı hariç," dedi Constantine. "Fotoğraflar için sabit duramayacak kadar zeki olacak. Zamanını daha değerli şeyler yaparak geçirecek. Bir iş yönetecek, sporcu olacak ya da dünyayı gezecek."

Constantine'in, henüz doğup doğmayacağını bile bilmediğimiz kızımız için daha fazlasını istemesi hoşuma gitti. Oğlundan beklediği şeylerin aynısını kızından da beklemesi hoşuma gitti.

"Ve eğer kız olmazsa, kız olana kadar devam et," dedi Sofia. Constantine sessizce güldü. "Bunu hayal etmek zor,

"Açıkçası, kardeşimin olması hoşuma gidiyor ama birden fazla kardeşim olacağını hayal etmek zor. Bencilce de olsa, tek bir çocuğu sevmek ve ona kendimi tamamen adamak istiyorum."

Sofia gülümsedi. "Zaten bir baba gibi konuşuyorsun, tatlım."

Hafifçe başını salladı. "Öğrendiğim anda tüm dünyam değişti. Çocuğu olmayan bir ebeveyn oldum."

her Şeye bakış açım dramatik bir Şekilde değişti. Hayatım henüz hiç değişmemiş olsa da farklı bir insan oldum. Çok garip bir Şey...

Eve varır varmaz, beni kanepenin kōřesine gōmdü, sadece altım çıplaktı çünkü üstümü ve sütyenimi çıkarmak için çok acele ediyordu. Dün geceden beri hala ağrım vardı ama onu kesmeye cesaret edemedim. Bu, aç bir ayının elinden yemeğini almak gibiydi.

Beni kanepenin kōřesinde bir kraker gibi büküp, son birkaç saattir beni sikmek istemiş de nihayet sikişebilmiş gibi sertçe sikti. Kendi kıyafetlerini bile çıkarmadı, sadece sikini çıkarmak için altını yeterince aşağı çekti. Gōmleđini çıkarmadı ve bana en sert hızlı sevişmeyi yaşattı, sanki son yirmi dakikadır amımı öpmüş gibi çabucak boşalmamı sağladı. Sonra, sanki bütün gece onu kemiren kaşıntıyı nihayet gidermiş gibi, memnun bir iniltiyle içime boşaldı.

İşini bitirince beni orada bırakıp, kendine bir içki hazırlamak için bar arabasına doğru yürüdü.

Medusa, biz bitirene kadar köpek yatağında kaldı; fiziksel bir Şey daha gerçekişmeden havayı sezebilmişti. Ama bittiğini anladığında, bacağına biraz ağırlık verebilecek kadar toparlanarak Constantine'e doğru zıpladı.

"Üzgünüm, kızım." Bir yudum içtikten sonra diz çöküp onu okşadı. Artık kendini daha iyi hissettiği için vücudunu döndürüp yanını ona sürttü, dikkatini çektiğinde şakacı bir tavır takındı.

Bir yanım, ben ortaya çıktığımdan beri hayatının bu kadar değişmiş olması nedeniyle üzülyordu. Eskiden onun hayatındaki tek kadın oydu, ama şimdi ikinci sıradaydı... ve yakında üçüncü olacaktı.

Constantine'le yeterince vakit geçirdikten sonra, kanepeye doğru geldi, rampadan yukarı çıktı ve yanıma oturdu.

Külotumu giydim ve kot pantolonumu yerde bıraktım.

Constantine pencereden dışarı bakıp şehrin ışıklarını hayranlıkla seyretti, sonra kanepeye geldi. Bana istemediğim bir bardak su uzattı

, sonra yanıma oturdu. "Gelecek cumartesi evlenmek ister misin?"

Söylediklerini duydum ama havada asılı kalan bu sözleri kabullenmem biraz zaman aldı. Elimde su bardağıyla ona dönüp baktım. "Ne?"

"Buralarda birkaç güzel kilise var. Eminim herhangi birinde düğün yapabiliriz."

"Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiylim." Gözlerimin içine baktı, koyu renkli gözleri, baş başa kaldığımızda her zamanki yoğunluğuna geri dönmüştü.

"Sırf hamileyim diye evlenmemiz gerektiğini sanmıyorum." "Sadece hamile olduğun için değil."

"Evet, öyle. Aksi takdirde bana evlenme teklif ederdin. Ama sen bunu sanki... bir zorunlulukmuş gibi söyledin."

"Kesinlikle bir zorunluluk değil."

"Burası, evlilik dışı çocuk sahibi olamayacağımız 1900'lerin başı değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sebep bu değil."

"Evet, öyle. Ve ben bu şekilde evlenmek istemiyorum. Zamanı geldiğinde... bir gün... evleniriz."

"*Bir gün mü?*" Sessiz evde sesi yükseldi. "Şunu netleştireyim. Senin bebeğimizi beklediğin için evlenmek istemiyorum—en azından senin düşündüğün şekilde değil. Bir zorunluluk olduğu için değil. Doğru olan şey olduğu için değil. Bu saçmalıkların hiçbiri değil. Ama artık bir aileyiz ve sana deli gibi aşığım ve senin karım olmanı istiyorum. Çünkü hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz ve bunu erkek ve kadın olarak değil, karı koca olarak yapmayı tercih ederim. Daha bugün sana benim ruh ikizim olduğunu söyledim ve sen benim sana yükümlülükten evlenmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Sadece... bunu söyleme şeklin..."

"Gelecek Cumartesi evlenelim dedim çünkü gelecek Cumartesiye kadar senin kocan olmak istiyorum. Hamile olduğunu fark edene kadar sana daha fazla aşık olabileceğimi düşünmemiştim. Ve şimdi, bu tam anlamıyla bir tutkuya dönüştü. Ellerimi senden çekemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Daha önce de sana takıntılıydım ama şimdi bu bambaşka bir boyuta ulaştı. Yani, gelecek cumartesi evlenmek

evlenmek ister misin diye sorduğumda, aslında sana sormuyorum. *Sana emrediyorum.*"

Gözlerimi başka yere çevirdim ve sessiz kaldım, birdenbire tedirgin oldum.

Beni izlemeye devam etti. "Konuş benimle, tatlım." Sesi bir an önce acımasızmış gibi değil de, yine yumuşadı.

"Sadece... ben böyle evlenmek istemiyorum."

Bir süre sessiz kaldı, reddedilmeyi sessizce sindirdi. "O zaman bana tam olarak nasıl istediğini söyle, ben de bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapayım."

"Niyetini anlıyorum ve bu romantik, ama benden teklif etmeni istedim. Beklemediğim bir yüzük ve evlilik teklifi istedim. Hayatının geri kalanında benimle olmak istediğine karar verdiğin için benden teklif etmeni istedim."

"Sana benimle yaşamayı teklif ettiğim andan beri böyle hissediyorum. Senin karım olacağını düşünmeseydim sana teklif etmezdim. Haftalar önce sana karım olacağını söylemiştim. Bundan hiç şüphe etmedim."

"Ben o zaman diliminde senin karın olmak istiyorum, hamile olduğum için değil."

Sanki söyleyecek çok şeyi varmış gibi nefes aldı, ama kendini tuttu. "Bebeğimiz doğmadan önce evleneceğiz, tatlım. Başka türlü yapmayacağız."

Bana bu kadar bağlı olmak istemesi beni mutlu etmeliydi, ama bu konunun açılış şekli hoşuma gitmemişti. Duyarlılık eksikliği hoşuma gitmemişti. Genelde düşünceli ve açık fikirli biriydi, ama bu durumda sanki benim duygularım hiç önemli değilmiş gibi davranıyordu. "Yani beni seninle evlenmeye zorlayacak mısın?"

"Öyle demedim..."

"Sanki bu konuda hiç söz hakkım yokmuş gibi geliyor. İki hafta sonra kilisede evlenmek istemiyorum. Senin acelen var diye hayatımın en özel anını aceleye getirmek istemiyorum..."

"Acele etmiyorum."

"Beni bir daha kesme."

"Az önce sen beni böldün..."

"Çünkü beni dinlemiyorsun, Constantine. Sana söylüyorum, bizim için doğru zaman geldiğinde evlilik teklifi istiyorum. Sırf prensip meselesi olduğu için

. Önümüzde birlikte geçireceğimiz koca bir hayat var, ama sadece bir düğün.”

Bir duraksama oldu, sanki devam etmeden önce söyleyecek başka bir şeyim olmadığından emin olmak için kasten bekliyormuş gibi. "Tekrar söylüyorum, ben öyle hissetmiyorum. Seni seviyorum ve evlenmemizi istiyorum. Hepsi bu."

"Peki ya yarın bebeği kaybedersem? Hâlâ evlenmek ister misin?"

Sanki onu bir bifttek bıçağıyla kesmişim gibi yüzünü buruşturdu. "Bunu evrenin içine bile atmayalım, tamam mı? Ve evet, yine de evlenmek isterdim. Bu değişmez."

"Peki, cevabım yine hayır."

Sanki bunun onu ne kadar sinirlendirdiğini tam olarak bilmemi istermiş gibi, sinirli bir iç çekiş bıraktı.

"Bir yüzük, bir evlilik teklifi ve bir düğün istiyorum—ve bunu istediğim için üzgün değilim."

Odanın diğer ucundaki açık pencereye doğru baktı, sırtını dik tutarak oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

Aramızda gerginlik olmasını istemedim, bir saat önce bu kadar mutluymken. Ama istediğim şey için kendimi savunmam gerekiyordu. Constantine'in bana karısı olmamı teklif edeceği anı hayal etmişim—ama hiç öyle olmadı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından bana tekrar baktı. Öfkesini bırakmış gibiydi, çünkü bakışlarında öfkenin izi bile yoktu. Eli uyluklarıma gitti ve hafifçe sıktı. "Hadi yatağa gidelim. Medusa'yla ben ilgilenirim."

"Tamam."

Ayağa kalkmadan önce uyluğuma hafifçe vurdu ve Medusa'yı arka kapıdan dışarı çıkardı; böylece bahçede işini görebilsin diye.

Orada oturup, ışığın içinden kaybolurken silüetinin kararmasını izledim. Onun istediğini reddederek midemde bir suçluluk duygusu hissettim, ama aynı zamanda ona karşı koyduğum için bir gurur da duydum. İyi niyetli olduğunu ve niyetinin saf olduğunu biliyordum, ama bir düğün benim için onun için olacağından çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Bölüm 11

AURELIA

Tören bir kilisede yapıldı ve koridorlar en az beş yüz kişiyle doluydu. Annesi ve kız kardeşi Beatrice'in yanına oturduk. İki oğlu orada olmadığı için çocukların katılmadığı bir düğün gibi görünüyordu. Sonra hep birlikte, İyon Denizi'nin muhteşem manzarasına sahip özel bir terasta resepsiyonun yapılacağı otele gittik.

Beyaz masa örtüsü ve ortasında uzun bir süsleme bulunan yuvarlak bir masada oturduk. Orada çok fazla insan vardı ve tabii ki bir sürü konuk Constantine'e merhaba demek için yanına geldi. O sıcakkanlı ve çekiciydi, sürekli gülümsüyordu ve etrafına pozitif enerji yayıyordu.

Bazen onun Roma imparatoru olduğuna inanmak zordu.

Onun barbarlığını kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, buna inanmayabilirdim.

Constantine ve ben, evlilik konusunda yaşadığımız küçük kavgadan sonra normal rutinimize dönmüştük. Bana karşı herhangi bir kin beslemiyor gibiydi, çünkü beni görünce gözleri parladı. Her sabah ve her gece beni öpüyordu. Hâlâ sürekli beni deli gibi becermek istiyordu. Günün hangi saatinde olursa olsun, yanında kim olursa olsun, her zaman iyi bir ruh hali içindeydi.

Beni birçok kişiyle tanıştırdı.

Görmek istemediğim ve orada olmamasını umduğum tek kişi Isabella'ydı. Orada yok gibi görünüyordu ama o terasta beş yüz kişi varken emin olamazdım. Beatrice bizimle masada kaldı, yani arkadaşı oradaysa onu görmezden geliyor gibiydi.

Beatrice, bana şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümsemeyle merhaba demekten başka bir şey yapmadı.

Constantine, kız kardeşinin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorsa, sanırım ben de umursamamalıyım.

Akşam yemeği sonrası kadeh kaldırma töreninin ardından dans pisti açıldı ve ortalık tam bir çılgınlık haline geldi. Herkes elinde içkileriyle ayağa kalkıp partiye katılmak için heyecanlıydı, gürültülü kahkahalar bir şekilde yüksek sesli müziği bastırıyordu.

"Con!" Constantine, kolunu sandalyemin üzerine koymuş, onu eğlenceye katılmaya çağırarak sayısız kuzeninden birine bakıyordu.

"Hadi ama, tatlım." "Ben pek iyi dans edemem."

"Orada bir yarışma mı var sanki?" diye alay etti. "Hadi, eğlen. Birkaç ay sonra pek hareket etmek istemeyeceksin, o yüzden yapabiliyorken tadını çıkar." Önce kendisi ayağa kalktı, sonra bana yardım etti, elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü.

O, arkadaşları ve ailesi etrafta zıplıyorlardı ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyorlardı. Önemli olan en iyi dans hareketleri değil, sadece şakalaşmak ve eğlenmekti. Constantine benimle dans ederken elimi tuttu ve beni döndürdü, sonra etrafımda daireler çizdi; onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

Beni utanç korkusundan kurtardı ve ben de kendimi akışına bıraktım.

Geleneksel anlamda en iyi dansçı değildi, ama hareketlerinde ve bana bakışında o kadar kendinden emindi ki, dansı çok iyi başardı. Onunla ve arkadaşlarıyla o anı yaşamamı sağladı; dans ettik, güldük ve gece göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Constantine her gün, sürekli içerdi, ama onu hiç sarhoş görmemiştim — bu da düğünde ne kadar çok içtiğinin kanıtıydı. Düğünden sonra kuzenlerinden biri bizi eve bıraktı çünkü Constantine araba kullanamayacak kadar sarhoştı ve ben de, özellikle karanlıkta, o uçurumlu yollarda araba kullanmaktan çekiniyordum.

Eve vardığımızda, kapının kilidini açıp bizi içeri aldı. Köpek bakıcımız çoktan gitmişti ve Medusa

kanepede uyuyordu. Saat çok geç olmuştu, kalkıp bizi karşılamak bile istemedi.

"Biliyor musun?" Normalde üst katta soyunmasına rağmen, oturma odasında gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Haklısın." Gözleri donuklaşmıştı ve adımlarında hafif bir sallantı vardı. "Tüm ailem, arkadaşlarım, yetmiş beş kuzenim ve tabii ki senle birlikte kocaman bir düğün istiyorum." Bana döndü, saf, ıslıl ıslıl bir aşk bakışıyla bana baktı. Bana sevgisini pek çok şekilde gösterirdi, ama bu yeni bir şeydi. "Karnım şişkin beyaz bir gelinlikle. Ya da kızımızla birlikte beyaz bir gelinlikle. Sen koridordan yürürken onu kucağıma alabilirim."

"Ne olacağını bilmiyoruz, Constantine."

"Biliyorum, ama içimden bir his var." Parmak uçlarıyla şakağına dokundu. "Bir önsezi."

"Göreceğiz."

"Ve onun tıpkı sana benzemesini istiyorum." Eli kalbinin üzerine gitti. "Ona her baktığımda gözlerinde seni görmek istiyorum. Lanet olsun, bu beni çok mutlu ederdi." Gömleğini yerin ortasına bıraktı ve yukarı çıktı. "Ona Julia adını verirdim, benim büyük-büyük-büyük-büyük... kaç büyük dede... büyükannemin asla olamadığı imparatoriçe adına." Ayak sesleri sessizleşene kadar merdivenleri çıkmaya devam etti.

O gittikten sonra kendi kendime gülümsedim, onun bu kırılgan ve şeffaf halini çok sevmiştim. Onun tarafında gerçekten hiçbir düşmanlık olmadığını bilmek de bir rahatlamaydı. Benim inatçılığıma kızgın olmadığını bilmek.

Medusa'nın yanına oturdum, onu okşadım ve iyi geceler dedim.

Constantine yukarıdan seslendi. "Tatlım, kışını kaldır da buraya gel."

Pazartesi günü, Rosticceria Da Cristina'ya işe gittim. Artık yeterince eğitim almıştım ve hazırlık işlerinin çoğunu kendim yapabiliyordum. Antonio hâlâ geliyordu, ama artık her zamankinden bir saat geç geliyordu.

Onun için hamurun çoğunu ve arancini için pirinci hazırladım, birçok yönden asistanı gibi davrandım.

Onunla o zamanı geçirmek güzeldi, çünkü kendi arkadaşlığımızı kurmamızı sağladı — tam da istediğim şeydi. Sanki herkes gibi Taormina'da doğup büyümüşüm gibi Constantine'in ailesinin bir parçası olmak. Çoğu zaman orada olan kız kardeşi Beatrice ile de aynısını istiyordum, ama o hala buz gibiydi. Düğünde bile bana yüz vermedi — üstelik annesi de oradaydı. Belli ki umurunda bile değildi.

O sabah Beatrice içeri girdiğinde ön mutfakta tek başımaydım. Her zamanki gibi, ben yokmuşum gibi davranıp arka tarafa yöneldi. Constantine bana bu konuda endişelenmememi söylediğinden beri, ona karşı çaba göstermeyi bırakmıştım. Ne günaydın dedim ne de ona baktım. Eğer bir hata yapmış olsaydım ve öfkesi haklı olsaydı, durum farklı olurdu. Ama bu şiddetli küçümsemeyi hak edecek tek bir şey bile yapmamıştım, o yüzden siktirip gidebilirdi.

Çalışmaya devam ettim ve on beş dakika sonra başka biri kapıdan içeri girdi.

Antonio ya da ekibin başka bir üyesi değildi. Constantine de değildi.

Isabella'ydı.

Tezgahın başında donakaldım, eldivenli parmaklarım domates sosu, pirinç ve patlıcan parçalarıyla kaplıydı. Boğazımdan bir taş yuvarlanıp midemin dibine düşerken, onun koyu tenli yüz hatlarını ve ela rengi gözlerini inceledim. Onu daha önce sadece bir kez, aylar önce Constantine'in beni bir aile yemeğine götürdüğü zaman görmüştüm. Bana bakmamıştı. Ama şimdi kesinlikle bana bakıyordu.

Benden nefret ettiği şüphe götürmezdi.

İkimizden başka biri için bu gerginlik muhtemelen sadece bir iki saniye sürmüştü, ama bana dakikalar gibi gelmişti.

Hiç şüphe yok ki, hamile olduğumu biliyordu.

Kendine güvenen, güzel bir kadındı. Tek bir bakışta Constantine'in neden onunla evlenmek istediğini anladım. Uzun, gür saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yüzünün keskin

ve kadınsı hatlarını ortaya çıkarıyordu. Minyon bir kadındı, benden çok daha kısaydı, ama kum saati vücudu vardı. İsteddiği her erkeği elde edebilecek türden güzel bir kadındı.

Tabii, benimki hariç.

Bana ölümcül bir bakış attıktan sonra içeri girip arka tarafa doğru yöneldi.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, gerçekten bir fark yaratacağına inanmış mıydım, bilmiyordum, ama ağzımı açtım ve kelimeler dökülmeye başladı. "Böyle olmasını istemiyorum." Şansımı denedim, topun onun ağından geçmesini umdum.

Yine durup bana dik dik baktı, ama benden daha da nefret ediyor gibiydi.

"Hiçbir şekilde arkadaş olacağımızı beklemiyorum, ama bu kadar gergin bir ortam da istemiyorum. Constantine senin ailesinin bir parçası olduğunu söyledi, o yüzden aynı odada bir arada bulunabilsek, selamlaştık, biraz sohbet etsek iyi olur diye düşünüyorum—"

"Seninle tek bir cümle bile paylaşmak istemiyorum."

Kahretsin. Peki o zaman. "Yani her aynı odada bulunduğumuzda, sanki bütün aileni ben öldürmüşüm gibi bana dik dik bakmayı mı tercih ediyorsun?" Soğukkanlılığımı korumam ve olgun davranmam gerektiğini biliyordum, ama bu kötü kız tavırlarından bıktım. "Unutma, ikizini öpüp sonra da yalan söyleyen ben değildim. O ilişki senin yüzünden bitti, benim yüzümden değil."

Sanki az önce söylediğime inanamıyormuş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben de söylediğime inanamıyordum.

"Ben sadece Constantine'in dokuz yıl sonra tanıştığı bir kıyım. Çatışma ya da drama istemeyen bir kıy. Herkesin iyi geçinmesini isteyen bir kıy. Ve ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde beni düşmanın olarak görüyorsun. Öyleyse neden bir daha denemiyoruz? *Merhaba.*" Ya söylediklerimden dolayı hâlâ şoktaydı ya da öfkesi yüzünden dikkati dağılmıştı, çünkü bir iki saniye boyunca konuşmadı. "Son dokuz yılımı o adamla geçirmem gerekiyordu. O adamla çocuk sahibi olmam gerekiyordu. Ve sen, *ruh ikizimi elinde tutan* kadına

"

Gerçekten küçük düşürücü davranıp Constantine'in benden ruh ikizi olarak bahsettiğini söyleyebilirdim, ama bu çok acımasızca gelirdi. "Constantine başka

başka bir adam olsaydı, neden hâlâ ona takılıp kaldığını sorgulardım, ama seni tamamen anlıyorum. Bunun senin için neden zor olduğunu anlıyorum ve inan ya da inanma, senin için üzülüyorum. Çünkü durumlarımız tersine olsaydı, eminim ben de aynı şekilde hissederdim—”

“Senin acıma ihtiyacım yok, kaltak.” Sanki ona şahsen bir kötülük yapmışım gibi beni küçük düşürerek, Beatrice’i aramak için arkaya doğru yürüdü.

Neredeyse dilimi tutamayacaktım. Neredeyse peşinden gidip ona aklımdan geçenleri söyleyecektim. Ama derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim. Constantine, hayatımı birlikte geçireceğim adamdı ve karnım farklı görünmeyebilirdi, ama birlikte kurduğumuz hayat içimizde büyüyordu ve ikimizi de geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Benim elimde onun bugünü vardı, onun elinde ise onun anısı. Benim onun kalbim vardı, onun ise pişmanlığı. O benim zamanımı harcamaya değmezdi, bu yüzden işime geri döndüm ve bu konuşmanın hiç olmamış gibi davranmaya çalıştım.

Taksiyle eve döndüm ve Constantine’i Medusa ile oynarken buldum. Artık tenis toplarını kovalayamıyordu, ama Constantine topu yere zıplatırken o hareketsiz durup ağzıyla yakalıyordu. Constantine elinde bir avuç yeşil tenis topu tutuyordu ve onları tek tek atıyordu; Medusa ise onları çenesiyle yakalıyor, bir kez ciyaklıyor ve bir sonrakini yakalamak için düşürüyordu.

Constantine elindeki topları bitirdiğinde, Medusa’nın kafasını okşadı. “Aferin kızım.” Ayağa kalktı ve bana baktı; her zamanki gibi, sanki ben onun tüm dünyası ve onu çevreleyen evrenmişim gibi gözleri parladı. Bana doğru yürüdü, beni kendine çekti ve sanki bütün gün beni özlemiş gibi öptü.

Her gün eve geldiğimde bunu yaşayabildiğime inanamıyordum. Ve bunu hayatımın geri kalanında da yaşayacaktım.

“İş nasıldı?”

Isabella ile yaşadığım yüzleşme aklıma geldi ama birlikte geçirdiğimiz bu anı mahvetmek istemedim. Bunu kendime saklamaya karar verdim. “İyiydi. Sadece bir sürü arancini ve pizza.”

"Biliyorum." Bana doğru eğildi ve şakağıma öpücük kondurdu. "Saçından kokusunu alabiliyorum." Geri çekildiğinde dudaklarında bir gülümseme vardı. "Bu noktada burnuma kalıcı olarak kazınmış bir koku."

"Peki yeni restoranımızın kokusu farklı olacak mı sence?"

"Yemekleri biz pişirmeyeceğiz, o yüzden nasıl kokacağını kim bilir."

Medusa yürüteçle yanıma geldi ve onu ovmama izin verdi. "Çok iyi gidiyorsun, tatlım." Son bir ayda çok ilerleme kaydetmişti. Yakında alçısını çıkarabilecek ve daha fazla fiziksel aktivite yapabilecekti. Terasta kendi başına koşmasını, Constantine ile Etna Dağı'na yürüyüşe çıkmasını, yeniden bir köpek olmasını görmek için sabırsızlanıyordum.

Eve geri döndük. "Dışarı çıkmak mı istersin, evde kalmak mı?" diye sordu.

"Roma usulü pizza yemek isterdim, ama bulamayacağımızı biliyorum."

"Aşçı yapabilir."

"Ama bu pek akşam yemeği sayılmaz, değil mi?" Normalde sebze ve pilav ya da patates eşliğinde bir parça balık ya da tavuk yerdik. Constantine sürekli makro besin değerlerine dikkat ettiği için bu oldukça sıkıcıydı. Hâlâ her gece çeteleri kontrol edecekmiş gibi günde iki kez ağırlık kaldırıyordu, ama ben bunu umursamıyordum.

"Tatlım, ne istersen yiyebiliriz. Burası senin evin."

"Benim evim mi?" diye gülümsedim. "Eğer birinin evi varsa, o da Medusa'nın evidir; o sadece bizim burada yaşamamıza izin veriyor."

"Buna karşı çıkamam." Constantine telefonunu çıkardı ve aşağıdaki aşçısına bir mesaj attı. Ben yukarı çıkıp duş alıp üstümü değiştirirken, o barda kendine bir içki hazırladı. Mutfağın kokusunu parfümle örtbas etmeye çalıştım ama kokuyu ancak derinlemesine ovmakla giderebildim.

Kısa kot şort ve bluz giydim, artık sığamayana kadar gardırobumun tadını çıkarmaya çalıştım. Terasa çıktığımda, Constantine yemek sandalyesinde uzanmış, tişörtü ve kot pantolonuyla rahat bir şekilde denizi seyrediyordu, eli dalgın bir şekilde yanındaki Medusa'nın kafasını okşuyordu.

Bana bir bardak su koymuştu çünkü tüm iyi içkiler yasaktı.

Constantine, masanın karşısındaki bana dikkatini yöneltti, sert ikisi masanın üzerinde duruyordu.

"Seni daha önce hiç sarhoş görmemiştim," dedim, düğünü hatırlayarak.

O sırttı. "Biraz kendimi kaybettim, değil mi? On yıldan fazladır o kadar sarhoş olmamıştım. Umarım haddimi aşmamışımdır."

"Hayır, gayet iyiydin." Kızımız olursa ona vereceğimiz ismi belirledik.

"Hâlâ buradasın, yani sanırım bu doğru."

"Sarhoş Constantine'i seviyorum," dedim gülümseyerek. "Ve beni buradan kovmak için çok uğraşman gerekir."

"Eh, beni bir daha öyle görmeyeceksin." "Peki ya dğnmzde?"

"Hayır," dedi hemen. "Her şeyi hatırlamak istiyorum. Dans başladıktan sonra pek bir şey hatırlamıyorum. Tüm kuzenlerimin böyle aynı odada bir araya gelmesi pek sık olan bir şey değil, o yüzden ortam çabucak çılgınca bir hal aldı."

"Kaç kuzenin var?"

"Kahretsin, bilmiyorum," dedi boynunu ovuşturarak. "Annemle babamın beşer kardeşi var... yani muhtemelen elli kadar birinci dereceden kuzenim var. Öyle bir şey."

"Ve hepsi burada, Taormina'da mı?"

"Adanın çeşitli yerlerine dağılmışlar, ama hepsi buralı."

Kıskandım. Benim tek bir kardeşim bile yoktu. Annem hayattayken bile kendimi bir kabileye ait hissetmemiştim.

Bir dakika sonra Elio ortaya çıktı ve paylaşabilmemiz için iki Roma pizzası ve bir takım tabak getirdi. Ayrıca, muhtemelen Constantine'in pizzadan fazla yemeyeceğ i için, üzerine kızarmış karides konmuş yeşil bir salata da getirdi.

Elio gittikten sonra margherita pizzadan bir ısırık aldım ve hamurun tırılığın i hissettim; şehirdeyken beri tatmadığım o gevreklik. Roma'dan ayrıldığımızdan beri orayı pek düşünmemiştim. Hayatımın o kısmı birdenbire bir rüya gibi gelmeye başladı ve Taormina'daki bu hayat benim tek gerekliğimdi. "Rocco'ya hamile olduğumu söyledin mi?"

Rocco'nun adını söylediğim anda masadaki tüm enerji değişti. Tek kelime etmedi ve ifadesi hiç değişmedi, ama öfkesi o kadar belirgindi ki sanki biri ateş yakmış gibi hissettim.

Cevap vermesini bekledim, ama sanki hiç cevap vermeyecekmiş gibi görünüyordu.

Çatalını salataya gereğinden fazla sert bir şekilde sapladı ve dirseklerini masaya dayayıp gözlerini yemeğine dikerek birkaç lokma aldı.

Ben bir dilim pizza daha yemedim, sadece karşımdaki ona baktım.

Bakışlarımı hissettiğinde, sonunda söylediklerime cevap verdi. "O dostluk bitti. Sana bunu zaten söylemiştim."

İkisi arasındaki dostluğu seviyordum, bir an ciddi olup bir an sonra şakalaşabilmelerini. Gözlemlediğim kadarıyla ikisi de iyi adamlar ve harika arkadaşlardı ve bunun bozulduğunu görmek kalbimi kırıyordu. "Ne oldu..."

"O benim için öldü ve bu konuyu bir daha asla konuşmak istemiyorum." Bana sesini yükseltmedi, ama düşmanlığı o kadar güçlüydü ki, sanki beni çıplak eliyle yere sermiş gibi hissettim. Yuvalarına çok yaklaştığımda hırlayan bir kurt gibi, bir daha denersem yüzümü parçalamaya hazırды. O bölge yasak bölgeydi.

"Sadece düşünüyorum da... bir bebeğimiz olacağını bilmek isteyebilir."

Constantine'in bana attığı buz gibi bakış son derece ürkütücüydü. Bana daha önce hiç öyle bakmamıştı; sanki beni öldürecekmiş gibi.

"*Bundan bir daha asla bahsetmek istemiyorum dediğimin* hangi kısmını anlamadın?" Yine sesini yükseltmedi, ama korkutucuydu.

Pizzaya olan iştahım kayboldu ve onun öfkesi içinde kaynıyordum. Bu durumu nasıl atlatacağımı ya da konuyu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Bu yüzden daha önce tabağıma koyduğum pizza dilimine baktım ve kendimi bir ısırık almaya zorladım... bu acı verici rahatsızlığın kendiliğinden yok olmasını umarak.

Yatmadan önce sevişmediğimiz nadir anlardan biriydi. Constantine, sorduğum sorular yüzünden hâlâ çok kızgındı ve bir özürün bile öfkesini yatıştırabileceğinden emin değildim

. Sorduklarımdan pişman değildim, çünkü Rocco'nun o kadar da korkunç bir şey yapmış olamayacağına inanıyordum. Onlar sadece duygusal bir cesaret oyunu oynayan iki inatçı adamdı.

Constantine her geceki düşunu alırken, komodinden telefonumu aldım ve hızla Rocco'nun numarasını buldum. Yatakta uzanmış halde ona bir mesaj yazdım. Merhaba, ben Aurelia. Şu anda Constantine ile konuşmadığınızı biliyorum... ama size bir bebeğimiz olacağını haber vermek istedim.

Mesajımı gördüğünde hemen üç nokta belireceğini bekliyordum, ama hiçbir şey olmadı. Telefonumu komodinin üzerine koydum ve yanıt gelince titremesini bekledim, ama o da olmadı.

Ertesi sabah uyandığımda da hâlâ hiçbir şey yoktu.

Constantine ertesi sabah daha iyi bir ruh halindeydi, ama henüz tam olarak kendinde değildi.

Güne hazırlanıp çantamı almak için aşağı indim. İlk kez restorana gitmek istemediğim için derin bir nefes aldım. Isabella tam bir baş belasıydı ve onun yüzüne bakıp nazik davranabileceğimden emin değildim. Bu da Beatrice'den daha da çok nefret etmeme neden oldu.

"Aklında ne var?" Constantine iç çekişimi duyunca sordu.

"Oh, sadece işe gitmek istemiyorum." "O zaman gitme."

"Gitmek zorundayım."

Yanıma geldi, eliyle nazikçe dirseğimi tuttu. "Sen *Hiçbir* şey yapmak zorunda değilsin. Gitme."

"Hayır. Orada olmam lazım." O yüzleşmeden sonra işe gitmezsem zayıf görünürdüm. Ve Sofia'ya kızının en iyi arkadaşının lanet olası bir kaltak olduğunu nasıl açıklardım?

Gözleri, bakışlarımda bir şey yakalamış gibi benimkilerle ileri geri gidip geldi. "Dün bir şey mi oldu?"

"Hayır."

Gözleri, bulduğu şey daha da belirginleşmiş gibi kısıldı. “Bana yalan söyleme.”

Beni nasıl bu kadar iyi okuyabildiğini bilmiyordum, değerlendirmesinde bu kadar emin olmasını sağlayan şeyi ne gördüğünü bilmiyordum. “Dün oradayken... Isabella uğradı.”

Parmak uçları dirseğimi bıraktı ve gözlerindeki suçlayıcı bakışlar kaybolmaya başladı. Öfkesi azaldı ve yerini, sanki o karşılaşmanın tam bir felaket olduğunu zaten tahmin etmiş gibi, dile getirilmemiş bir hayal kırıklığına bıraktı. “Sana ne dedi?”

“Hoş bir durum değildi. O kadarını söyleyeyim.”

“Aurelia.” Adımı kullanarak bana baskı yaptı, neredeyse hiç söylemediği bir isim.

“Ona nazik davranmaya çalıştım ama bana düşmanca davrandı. İyi geçinebilirsek çok sevinirim dedim ama o bana resmen kaltak ve başkalarının karısı dedi. Onun kabalığını yüzüne vurdum ama bu durumu daha da kötüleştirdi.”

“İyi. Onu yerine koyduğuna sevindim.”

“Şu anda durum eskisinden çok daha kötü
... ve kız kardeşin artık benden asla hoşlanmayacak.”

“Beatrice’in de haddini bilmesi lazım,” dedi. “Lanet velet.” “Bu konuda onunla yüzleşme. Durumu iyileştirmeyecek ve bu sadece—”

“Ailemin restoranına gelip müstakbel karımı ve çocuğumun annesini aşağılamayacaksın. Kendini ne sanıyor bilmiyorum ama ona tam olarak ne olduğunu söyleyeceğim.”

“Bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum.”

“Bana istediği kadar sataşabilir, ama sana hakaret ettiğinde sınırı aştı. Yaptıklarımızın sonuçları vardır ve o da benim öfkemin ateşini hissetmek üzere.”

“Gerçekten bunu istemiyorum...”

“O zaman bunun için ona teşekkür edebilirsin. Lanet restoranıma gelip ailemi aşağıladı ve bunun yanına kalacağını sanıyor. Hayır. Hiç sanmıyorum.”

Bölüm 12

CONSTANTINE

Aurelia'yı iş yerine bıraktıktan sonra Isabella'nın dairesine gittim. Bildiğim kadarıyla hâlâ aynı yerde yaşıyordu ve kapıya vardığımda, o kadar sert vurdum ki, kuvvetten dolayı menteşelerin gerildiğini hissettim.

Şu anda işte olabilir ve eğer öyleyse, oraya gidecektim. Aurelia'yı mutfakın ortasında rezil ettiği gibi, onu da arka odada rezil edecektim.

Ama sonra kapıyı açtı ve kenara çekildi; sanki izin günündeymiş gibi spor kıyafetleri giymişti ve saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Ailesi köyde birkaç dondurma dükkanı işletiyordu ve onlar emekli olmaya hazır olduklarında işleri devralmayı planlıyordu.

Yüzüne bakmak nedense beni daha da sinirlendirdi.

Gözleri her zamankinden daha genişti, sanki beni görünce paniklemiş gibiydi. Neden orada olduğum konusunda hiçbir şaşkınlık göstermedi, yani ne haltlar karıştırdığını çok iyi biliyordu.

İçeri girip oturma odasına adım attım. "*Sen kendini ne sanıyorsun?*" Buraya geldiğimde ona bağırarak niyetinde değildim, ama lanet olsun, çok kızgındım. Ona hiç böyle bağırmamıştım, hiç. Hayatımda hiç bir kadına böyle bağırmamıştım.

Sesimi yükselttiğimde sanki çok korkmuş gibi irkildi.

Güzel.

"Ailemin restoranına geliyorsun. *Benim restoranıma.*" Elimi göğsüme vurdum. "Ve ailemi aşağılamaya cüret ediyorsun. O yüzden sana tekrar sorayım, *kendini ne sanıyorsun?*"

Korkudan donakalmıştı, kaçmaya cesaret edemeyen köşeye sıkışmış bir geyik gibi. Gözleri, bu dehşetten bir kaçış yolu bulmak istermişçesine çılgındı, ama bundan bir çıkış yoktu. Kendi küreğiyle kazdığı bu lanet çukurdan. "Haberleri başkalarından duymak, öğrenmek için berbat bir yoldu..."

“Bu, ailemin restoranına gelip çocuğumun annesine hakaret etmeni haklı mı kılıyor? Lütfen, bunu bana açıkla. Neden bu, müstakbel karıma orospu demeni haklı kılıyor, açıkla bana.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bekledim.

“Ben... ben öyle olmasını istemedim.”

“Bence sen yaptın lan. Aurelia seninle barışmaya çalıştı, bir şeyler paylaşmaya çalıştı, lanet olası bir zeytin dalı uzattı; çünkü o, senin asla olamayacağın kadar iki kat daha iyi bir kadın, ama sen onu yerden yere vurdun ve ona orospu dedin. O, başından beri bizim bu çarpık, bitmek bilmeyen dramımızı biliyordu ve bir kez bile umursamadı çünkü aslında sana acıyor. O, benim tüm bu olaya aşırı tepki gösterdiğimi düşünüyor. O, seni insan olarak görebildi ve içindeki iyiliği görebildi, ama sen ona karşı kibar bile olamıyorsun. *Peki senin sorunun ne lan?*”

Gözleri dolmaya başladı.

Umurumda değildi. “Sana gerçekten soruyorum, Isabella. Çünkü kafan açıkça ve geri dönülmez bir şekilde boktan.”

Göz yaşları hemen yanaklarından süzölmeye başladı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Tamam... belki biraz abarttım. “Bak, sana hiçbir şey borçlu değilim. Sana bir açıklama borçlu değilim. Sanki hâlâ hayatımın bir parçasıymışsın gibi sana özel hayatımla ilgili mesajlar atmayacağım, çünkü değilsin. Ve bu seni gerçekten kızdırıyorsa, öfkeni ondan değil benden çıkar.”

Yüzünü elleriyle kapayarak duvara dönüp önümde hıçkırmaya devam etti.

Yaptığım şeyden dolayı kendimi daha kötü hissetmem gerekirdi, ama Aurelia'ya davranışından dolayı hâlâ öfkeyle doluyordum. Kızımı incitirsen, dünyadaki en merhametsiz piç kurusu ben olurdum.

“Özür dilerim. Tamam mı?” Ağlarken nefes nefese konuştu. “Bu benim için gerçekten çok zordu. Hayat istediğim gibi gitmedi ve her zaman bir noktada birbirimize geri döneceğimize inandım. Ama senin bir bebeğin olacağını bilmek... Oysa ben hep birlikte çocuk sahibi olacağımızı düşünmüştüm... Bu çok acıtıyor. Tarif edemeyeceğim kadar acıtıyor.” Ağlarken bana sırtını dönmüştü. Birkaç kez kendini sakinleştirmeye çalıştı, ama kısa bir duraklamadan sonra yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Onu dinledim ve hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum. “Umarım huzur bulursun. Umarım hayatına devam edebilirsin. Çünkü ailelerimiz çok sıkı bağlarla birbirine bağlı ve bunu değiştirmek istemiyorum. Seni hayatımdan çıkarmak istemiyorum. Ama Aurelia’ya saygıdan başka bir şekilde davranırsan, seninle işim biter—ve annem de bu konuda benim yanımda olacaktır.” Annemi böyle bir duruma sokmak istemezdim, ama bana sadakatin ne demek olduğunu o öğretmişti ve Isabella’nın Aurelia’ya nasıl davrandığını ona anlatsam, Isabella’yı hayatımızdan bir et makasıyla kesip atardı. Kan bağı şaraptan daha kalın olduğu için en iyi arkadaşıyla olan ilişkisini kesip atardı.

Sakinleşmek için birkaç kez derin nefes aldı.

“Keşke birlikte yatmasaydık — hayatımın en büyük hatasıydı.” Onu daha fazla incitmek istememiştim, sadece yanlış kararımın sorumluluğunu üstlenmek istemiştim. “Bunun olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Belki de aksi takdirde tüm bunlar bu şekilde gelişmezdi.”

Yüzü kızarmış, şişmiş ve lekelenmiş halde yavaşça bana döndü. “O zaman neden oldu ki?”

Kalbim tedirginlikle sıkıştı.

“Eğer aramızda bir şey yoksa, o zaman neden oldu ki?”

Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca tutuyordum ve kalbimin atışını tenimde hissedebiliyordum. Yaklaşan konuşmanın verdiği rahatsızlığı hissediyordum, ama aynı zamanda elde etmek üzere olduğum sonuca dair bir rahatlama da hissediyordum. “Uzun zamandır, bizim ilişkimizle ilgili doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Yıllar geçti ve benim için bir anlamı olan kimseyle tanışmadım. Hayatımdaki kadınlarda bir sorun yoktu, bu yüzden bende bir sorun olup olmadığını merak etmeye başladım. Sana karşı çok sert davrandım mı, belki de seninle olmam gereken kişiydin ve ben bunu kabul etmek için fazla inatçıydım.”

Parlak gözleri bana bakıyordu, kolları vücudunu zırh gibi sarmıştı.

“Ama biliyordum . . .” Suçlulukla yutkundum, bu yükü omuzlarına yüklemekten korkuyordum. “Seninle tekrar birlikte olamamanın asıl nedeninin . . . sana ne kadar kızgın olduğum olduğunu biliyordum. Edric’le olanlar yüzünden sana kızgındım. Çünkü o olay farklı şekilde ele alınsaydı, onu hayatımdan çıkarmazdım ve o da

Palermo'da Cosa Nostra'ya, ardından da Floransa'da Skull King'e katılmazdı... ve hâlâ hayatta olurdu."

Gözleri yine yaşarmaya başladı.

"Bunun haksızlık olduğunu biliyorum, ama ben böyle hissettim."

Çenesini indirdi ve elini ağzının üzerine koydu, burnundan sert bir nefes aldı.

"Öyle hissetmek yanıştı ve bunca yıldır seni suçladığım için özür dilerim. Gerçek şu ki, o öpücük Edric'in seni kandırması yüzünden oldu. Her şey böyle başladı. Sonra da bir ilişki yaşadığı için öldürüldü, çünkü o hala aynı pislikti. Hayatı boyunca bir beceriksizdi ve beceriksiz olarak öldü. Onun pisliklerini temizledim ve onun yerine defalarca suç üstüme aldım, ama yine de hiçbir yere varamadı."

Elini indirdi ve gözleri hâlâ yaşlıyken bir nefes daha aldı.

"Üzgünüm." Buraya onu paramparça etmek için gelmişim, ama bunun yerine, yetişkin hayatım boyunca aradığım kapanışı buldum. İlişkimizin kapanışı değil, kardeşimin ölümünün kapanışı. Hayatımın amacı, onu öldürdüğü için Darius'tan intikam almaktı, ama şimdi bunun hiçbir şeye yaramayacağını anladım.

Hayatım boyunca kardeşime göz kulak olmuş ve onun için bahaneler uydurmuştum. Tommaso'ya onun için kefil olmuş, ailemden izlerini örtbas etmiş, ödevlerimi ona kopyalatmışım; aklınıza gelebilecek her şeyi yapmışım.

Ama o benim sorumluluğumda değildi.

Hiçbir zaman benim sorumluluğumda olmamıştı.

Ve sonunda bunu kabul etmeye hazırdım. Hayatıma devam etmeye. Aurelia'ya ve birlikte kuracağımız aileye odaklanmaya. Geçmişi geride bırakmaya... ve başından beri sahip olmam gereken hayatı kucaklamaya. "Üzgünüm."

Gözlerini benden kaçırdı ve bana değil, duvara odaklandı. "Zamanda geriye gidip olanları değiştirmek için her şeyi yapardım. Hâlâ birlikte olmamız için, kardeşinin hâlâ burada olması için. Her şeyi."

Beni göremese de, anladığımı belirtmek için hafifçe başımı salladım. "Biliyorum."

Isabella ile konuşmamın ardından Palermo'ya doğru yola çıktım. Artık Cosa Nostra'nın bir parçası olmadığım için diğer ziyaretçiler gibi güvenlik kontrollerinden geçmek zorundaydım. Tommaso'nun çalışma odasına vardım; şehirde olmadığı zamanlarda vaktinin çoğunu burada geçirirdi.

“Geri dönmüşsün.” Tommaso beni bir gülümseme ve sert bir el sıkışmayla karşıladı, sonra omzuma bir şaplak attı. “Otur ve bir içki iç.” Kanepeye doğru yürüdü ve adamlarından birine barda birkaç içki hazırlamasını işaret etti. Deri kanepenin köşesine oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Karşısına oturdum.

Yeleğinin ön cebinden bir puro çıkardı ve yaktı. Bir tane daha kaldırarak sessizce bana uzattı.

Başımı salladım. Eve döndüğümde beri pek sigara içmemiştim. Aurelia'nın hamile olduğunu anladığımda tamamen bırakmışım. Eve döndüğümde, pasif içiciliğin etkisini eve taşımamak için garajda üstümü değiştirmek zorunda kalıyordum.

O tek başına sigara içti ve adamların iki Old Fashioned kokteyli getirmesini izledi. “Taormina nasıl?”

Cevap istemediği soruyu geçiştirdim. “Taormina’da bir restoran açmaya karar verdim. Bundan sonra zamanımı böyle geçireceğim.”

Derin bir nefes aldıktan sonra, aramızdaki duman bulutunu bıraktı. “Bir restoran.”

“Evet.” Beni alay etmesini bekledim ki boğazına sarılabileyim. “Ve bu, Cosa Nostra’dan daha çok eğlenmeni sağlayacak mı?”

“Restoranın kendisi, hayır. Ama baba olacağımı yeni öğrendim.” Aurelia'nın şarabına dokunmadığını fark edene kadar babalık hakkında düşünmemiştim. Geçmişte yaşadığım için gelecekle ilgili net bir planım yoktu. Ama haberi duyduğum anda, hiç beklemediğim kadar mutlu oldum. Bu anı aklıma gelince dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Tommaso, söylediklerimi sindirmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyormuş gibi tereddüt etti. “Bir kaza mı? Bu çağda mı?”

“Kaza değildi. Daha çok bir sürprizdi.” “Peki, durumun iyi mi?”

“İyi olmaktan da öte. Gerçekten çok heyecanlıyım.” Gülümsemem samimiydi ve göğsümdeki bulutlar hafif ve yumuşaktı. “Bu yüzden Taormina’da sakın bir hayat sürmenin doğru seçim olduğunu düşünüyorum. Orada harika bir çocukluk geçirdim ve bugüne kadar benimle kalan birçok değer öğrendim.”

“Ve Roma’yı kaderine mi bırakacaksın?”

“Roma artık benim sorumluluğumda değil.” Bunu söyledim ve içtenlikle kastettim. “Baba olacağımı öğrendiğim anda tüm hayatım değişti. Diğer her şey... önemini yitirdi. Bunun için hiçbir suçluluk ya da utanç duymuyorum.”

Purodan bir nefes daha çekti ve duman bulutunu üfledi. “Peki ya anlaşmamız?”

“Ciddi olamazsın, Tommaso.” “Peki ya anlaşmamız?” diye tekrarladı.

“Az önce sana bir bebeğim olacağını söyledim.” “Ama evli değilsin.”

“Ama evleneceğim.” “Yani nişanlı mısın?”

Bu hafta sonu düşünümüzü yapmak istemiştım, ama Aurelia bunu reddetti. Karı koca olup hayatımıza birlikte başlamak istiyordum, ama o her şeyi biraz yavaşlatmak istedi. O zamanlar çok sinirlenmişim ama onun haklı olduğunu kabul ettim. Hamile olmasaydı, aceleyle evlenmeyi önermezdim. “Hayır, henüz değil.”

“O zaman benim için sen artık avım sayılırsın.”

“*Bebeğim olacak,*” sanki beni duymamış gibi tekrarladım. “Ve az önce sana Cosa Nostra ile ilgilenmediğimi söyledim.”

“Anlıyorum.”

Cebimden telefonumu çıkardım ve çektiğim fotoğrafı açtım. “Bu, şu anda komodinin üzerinde duruyor.” Ekranı ona doğru çevirerek, Aurelia için çoktan satın aldığım devasa nişan yüzüğünü gösterdim. Nasıl evlenme teklif edeceğime dair bir planım yoktu, ama doğru an geldiğinde, bana evet diyeceğini düşündüğümde hazır olmak istiyordum.

“Ama o bunu takmıyor.”

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve telefonu cebime geri koydum. “Seni her zaman iyi bir arkadaş olarak gördüm, Tommaso. Buraya, benim için mutlu olacağını düşünerek geldim. Birlikte bir şeyler içip, bana babalığın tüm mutluluklarını ve önümüzdeki harika yılları anlatacağını düşündüm. Babam hiç yanımda olmadı ve sen, Palermo’ya ilk geldiğimde o boşluğu bir şekilde doldurdun.”

“Bu sevginin karşılıklı olduğunu biliyorsun, Con. Seni her zaman oğlum gibi sevdim.”

“Gerçekten mi? Çünkü öyle hissetmiyorum.”

“Başka neden kızımın evlenmeni isteyeyim ki?” “Ben olsam ‘zorlamak’ kelimesini kullanırdım.”

Hafifçe güldü. “İnsanları nasıl zorladığımı bilirsin, Con. Seni kesinlikle zorlamıyorum.”

Boynumun arkasına ya da omurgamın ortasına dayalı bir silah namlusu yoktu. Taleplerine uymazsam tüm ailemi öldüreceğine dair bir söz de yoktu. Yani, evet, özgür iradem vardı.

“Senden onunla bir yemek yemenizi istiyorum. Şimdi nasıl?” “Şimdi mi?” diye sordum boş boş.

“Az önce onunla terasta öğle yemeği yiyecektim, ama sen benim yerime geçebilirsin.”

Siktir. “Tommaso—”

“Sadece bir yemek, Con.”

“Sevgi dolu ve ciddi bir ilişkim var.” “O zaman masada onunla sevişme, tamam mı?”

Kim kızı hakkında böyle konuşur ki?

Ayağa kalktı. “Gidelim. Benimle gel.” Ben de ayağa kalktım. “Sana müsait olmadığımı söyledim.”

“Ve ben hayatımı tehlikeye atıp sana yardım etmeden önce kızımın tanışacağına söz vermiştim. Yüzüme karşı yalan söyleyip Edric’in bulaştığı boktan durum hakkında bana yalanlar anlattığında. Senin için sadece hayatımı değil, Cosa Nostra’nın ve ailemin geleceğini de tehlikeye attım. Ve şimdi anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiremiyor musun? Sen böyle bir adam mısın? Lanet olası bir yemek, Con.”

Aurelia'ya ihanet etmek üzereymişim gibi hissettim. Sadece katılmak istemediğim bir yemekti, kelimenin tam anlamıyla hiçbir önemi yoktu, ama yine de kendimi berbat hissediyordum. Ancak, Tommaso'yu başımdan savmanın tek yolu buydu. "Tek bir yemek ve bu iş biter mi?"

"Evet."

"Peki... tamam."

Açık hava terası beyaz şemsiyelerin gölgesindeydi, şehir ve uzaktaki dağlık arazinin muhteşem manzarası vardı. Sandalyelerden birini çekip oturdum, utançtan kalbim o kadar ağırlaşmıştı ki, sanki okyanusun dibindeki kayalara çarpan bir çapa gibiydi.

"İyi eğlenceler." Tommaso, ağzında hala puroyla uzaklaştı ve her ne halt ediyorsa ona geri döndü.

Bir martı taş çıkıntıya kondu ve ben bir süre onu izledim, midemi kemiren suçluluk duygusundan kendimi uzaklaştırmak için ne olursa olsun yapmaya çalışıyordum. Öğle yemeğinin anlamsız olduğunu ve hiçbir yere varamayacağını biliyordum. Aslında sadece bir iş toplantısıydı. Ama yine de kendimi pislik gibi hissediyordum.

Gina, terasa açılan çift kapıya yaklaştı ve kolları bağcıklı beyaz keten bir elbiseyle dışarı çıktı. Kumaşın üzerinde sarı ve mavi desenler vardı; tipik bir Sicilya elbisesi, yaz için mükemmeldi. Uzun siyah saçları ve parlak rujlu dudakları vardı; annesi gibi zayıf ve uzundu.

Daha önce kızlarıyla hiç etkileşimde bulunmamıştım. Yıllar boyunca çeşitli etkinliklerde onları şahsen görmüştüm, ama sadece Tommaso'nun eşiyle konuşmuştum. Yani Gina ile ilk kez tanışıyordum. "Constantine." Ayağa kalktım ve ona sarılmak ya da yanağından öpmek yerine el sıkışarak selam verdim. Bir beyefendi gibi davranmak için sandalyesini çektim, ama bu, kız kardeşim ya da annem için yapmayacağım bir şey değildi.

"Gina." Karşımda oturdu, biraz çekingen ve utangaçtı.

Kahretsin, bu çok garipti. Yirmi beş yaşındaydı, yani benden neredeyse on yaş küçüktü ve bu beni rahatsız ediyordu.

Benim için çok büyük bir yaş farkıydı. Aurelia bu yıl otuz yaşına basacaktı, yani yaş farkı yeterince azdı.

"Babam senin benimle öğle yemeği yemek istediğini söyledi?"

Daha çok *zorlanmış* gibiydim. "Sadece tanışmamızın iyi olacağını düşündü." Söylediklerime dikkat ediyordum, çünkü yanlış bir şey söylersem Tommaso kızabilirdi. Bunu bir kez yapmak istemiyordum, iki kez yapmayı hiç istemiyordum, bu yüzden bunu atlatıp yoluma devam etmem gerekiyordu. "Peki, okula falan gidiyor musun?"

"Şey, yirmi beş yaşımdayım."

"Ah evet, doğru. Peki zamanını nasıl geçiriyorsun?" Burada ne kadar oturmam gerekiyordu?

"Şey, modaaya çok meraklıyım. Annemle sık sık alışverişe gideriz. Ve tekneye çok zaman ayırırız. Kalabalık plajlardan daha iyidir..." Bir süre daha konuşmaya devam etti, hayatının küçük detaylarından bahsetti.

Dikkatim çok dağılmasın diye uğraştım.

Konuşması bittiğinde, bana babasıyla çalışmamı sordu.

Bu, bütün gün konuşabileceğim bir konuydu, bu yüzden ona Cosa Nostra'ya nasıl başladığımı, sonra Roma'nın imparatoru olduğumu

...ve ardından gelen çöküşü anlattım. "Vay canına, çok şey olmuş."

"Bir süre karanlık bir dönem geçirdim, ama şimdi daha iyiyim." "Bu iyi."

Tommaso, kızıyla bir öğle yemeği yediğimde eriyip gideceğime gerçekten inanmış mıydı? Hamile karımı terk etmem için tek gereken bu muydu? Adam resmen hayal dünyasında yaşıyordu. Kendimi bir ilişkiye adamamış olsam bile, bu kızla asla bir şey olmazdı. Onunla bir sorunu olduğu için değil, sadece benim için çok genç olduğu için. Çoğu erkeğin bundan hoşlandığını biliyordum, ama ben hiç hoşlanmamıştım. Bir partner istiyordum, birlikte yaşlanabileceğim birini, ve bir gecelik bir ilişki istesem bile, Tommaso'nun kızını seçmezdim.

Üç çeşitlik yemek boyunca sohbet ettik ve ben onunla konuşmak için her türlü fırsatı değerlendirdim. Birine ilgi duymuyorsam, doğal olarak söyleyecek pek bir şeyim olmazdı. Bu yüzden kendimi sohbeti sürdürmeye zorluyordum, sonuna kadar idare etmek için konuşacak herhangi bir konu arıyordum.

Ve sonra işler daha da kötüye gitti.

"Gerçekten çok seksisin," dedi utangaç bir tavırla.

Gülümsemedim, kendimi gerçekten çok kötü hissettim. Kendimden nefret etme duygusu kan dolaşımda zehir gibi dolaşıyordu. Konuşmayı samimi ve sıkıcı tutarsam bu yöne gitmeyeceğini ummuştum, ama yine de oldu. Bu iltifatı kabul etmedim çünkü bu bana ihanet gibi geldi ve tabii ki karşılık olarak bir iltifat da etmedim çünkü bu bana sahtekarlık gibi geldi. Ama bir saattir oradaydım ve üzerime düşeni yerine getirmiştım, bu yüzden gitme zamanı gelmişti. "Gitmem gerek. Gitmem gereken bir yer var."

Bölüm 13

CONSTANTINE

Palermo'dan eve döndüğümde, duman ve parfüm kokusunu yıkamak için duş aldım — sanki az önce bir ilişki yaşamış bir pislik gibi. Aurelia'ya olanları anlatmam gerektiğini biliyordum, ama bugün bunu yapacak havada değildim. Sekiz saat içinde çok fazla saçmalık olmuştu ve ben bitkin düşmüştüm.

Aurelia işten eve geldiğinde, ben Medusa ile birlikte alt katta kanepede oturuyordum. Sabah evden çıktığı zamankinden çok daha iyi bir ruh hali içindeydi, yani Isabella'ya bağırdıktan sonra ona uğramamış olduğu belliydi.

Çantasını tezgahın üzerine koydu. "Selam."

Medusa kanepeden rampadan aşağı indi ve tıpkı bana yaptığı gibi ona doğru yürüdü. Aurelia birkaç ay öncesine kadar onun için bir yabancıydı, ama Medusa onu koşulsuz olarak ailenin bir parçası olarak kabul etmişti. Üstelik Medusa herkesi sevmezdi. İnsanlar konusunda harika bir içgüdü vardı.

Aurelia ona sevgi ve ilgiyle sarıldıktan sonra bana döndü. "Günün nasıl geçti?"

Öğleden sonra dört bile olmamışken, sadece eşofmanımla ona doğru yürüdüm, yatmaya hazırdım. "Berbat." Kolumu beline doladım ve onu kendime çekip hızlıca öptüm.

"Isabella ile nasıl gitti?"

"Ona bağırdım... *çok bağırdım.*"

"Con..."

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen biraz abarttım. Ama pişman değilim. Bunu hak etmişti."

"Bunun gerçekten verimli olup olmadığını bilmiyorum."

"Bence birinin saçmalıklarını yüzüne vurmak sandığından daha verimli. Etkileri hemen görülmeyebilir, ama ekildikten sonra yavaşça büyüyen tohumlar gibidirler. Ona, bu

saçmalamaya devam ederse, onu hayatımdan çıkarmaktan çekinmeyeceğimi söyledim. Sanırım mesajı aldı.”

“İyi misin?” diye sordu.

“Ona, onu affedemememin sebebinin, kardeşime olanlar yüzünden ona kin beslemem olduğunu söyledim. Bunun yanlış olduğunu ve bunun benim hatam olduğunu söyledim. Ama içimi dökmek iyi geldi.”

“Bunu ona daha önce söylemiştin sanıyordum?”

“Ama tam olarak bu kadar açık bir şekilde değil. Ne iyi ne de kötü bir şekilde ayrıldık. Belki de bu tarafsızlık iyi bir şeydir.”

Kolumu okşamaya başladı, parmak uçlarının dokunuşu çok hafif ama aynı zamanda sevgi doluydu. “Bu akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya ne dersin? Bir şeyler içip biraz kafanı boşaltmaya ne dersin?”

“Seninle evde olabilecekken neden bunu yapmak isteyeyim ki?”

Gözleri sevgiyle doldu, sonra yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. “Bu çok tatlı. Ama uzun bir gün geçirdiğin belli. Biraz eğlenmek iyi gelebilir.”

“O zaman bizimle gel.”

“Sorun değil, Constantine. Her şeyi birlikte yapmak zorunda değiliz.”

“Biliyorum. Ama ben isterim.”

Yanımdan geçip giderken göğsüme bir öpücük kondurdu. “Ben iyiyim. Zaten içki içemem ki.”

Çocuklara Daiquiri’de buluşalım diye bir grup mesajı attım ve Antonio ilk gelen oldu. Oraya vardığımdan beri iki içki içmiştim bile, geçirdiğim berbat günün etkisini atlatmak için alkole ihtiyacım vardı.

Antonio geldiğinde elimi sıktı ve oturdu. “Hâlâ düğünden kalma sarhoş musun?” diye alay etti.

“O akşamdan kalma hali berbattı dostum.”

Menüye bakmadan önce kıkırdadı. “Aurelia hâlâ buralarda mı?” “Evet.

Kusmadığımı iyi oldu.”

“Hatırladığın kadarıyla...” Garsona el sallayarak dikkatini çekti ve içkisini sipariş etti. “Aurelia neden burada değil?”

"Bana onsuz çıkmamı söyledi. Artık içki içemiyor, bu yüzden onun yanında içmekten biraz rahatsız oluyorum."

"Evet, anlıyorum."

"Benim de cehennem gibi bir günüm oldu." "Isabella mı?" diye sordu.

"Evet, nereden bildin?"

"Beatrice söyledi. İkisini restoranda tartışırken duymuş."

"Ve o hiçbir şey yapmadı mı?" diye sordum, biraz kırılmış bir şekilde. Omuz silkti.

Neden annem sadakati bu kadar iyi anlıyordu da, kardeşim bundan habersizdi?

"Adil olmak gerekirse, Beatrice Isabella'nın biraz abarttığını söyledi."

Ama kız kardeşim hiçbir şey yapmamıştı ve önemli olan da buydu. "Aslında aklımdaki bu değil. Bugün Tommaso ile konuşmak için Palermo'ya gittim." Ona her şeyi ve içine düştüğüm berbat durumu anlattım.

"Kız sevimli mi?"

Ona sert bir bakış attım.

"Yani başkası için... ya da belki benim için." Ona bakmaya devam ettim.

"Tamam, boş ver."

"Bana anlaşılmamıza uymam için baskı yaptı ve tüm bu durumdan kendimi berbat hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü uygunsuzdu. Orada olmamalıydım."

"Ama orada olmak *istemedin*. Sadece üzerine düşeni yapıp gittin. Aurelia'nın buna kızacağını mı sanıyorsun? Sen dünyadaki en sadık adamsın."

"Onu kaybedeceğimi sanmıyorum ama biraz kızabilir."

"Isabella konusunda bu kadar mantıklı davranıyorsa, bu konuda mantıksız davranacağını hiç sanmıyorum."

"Evet, haklısın."

"Ben olsam endişelenmezdim. Yani, anlatacak pek bir şey olmadığına göre ona söylemene bile gerek yok."

“Hayır, ona söyleyeceğim.” Eğer saklamak istediğim bir şeyse, o zaman bunu itiraf etmem gerekiyordu. Dürüstlüğü ve tam şeffaflığı tercih ediyordum. Dürüst bir insandım çünkü doğru olan buydu, ama aynı zamanda aldatmanın getirdiği suçluluk duygusuyla da baş edemiyordum. Yani dürüstlüğüme gücümde değil... zayıflığımdan kaynaklanıyordu. “Sadece bugün değil. Çok yorgunum.” Koltuğa çöktüm ve bir yudum içtim.

“Evet, haklısın.” Antonio merdivenlere doğru baktı. “Francesco ve Aldo geldi.”

“Harika, hadi partiye başlayalım.”

Bir iki saat birlikte oturduk, içki sipariş ettik ve getirip durdukları mezeleri yedik. Çocuklarla birlikte olmak o gün olan tüm saçmalıkları unutturdu bana, sonunda kafama takmayı bıraktım.

Çocuklar konuştukları kızlar hakkında dedikodu yaptılar, bir süre futbol hakkında tartıştık, gelecek hafta sonu sahile gidip kayalıklardan atlayacağımızdan bahsettik. Çocukluğumdan beri kayalıklardan atlıyordum ve bunu yapmakta ilk kez tereddüt ettim.

Çünkü insanlar bana güveniyordu.

Aurelia, Medusa ve şimdi de henüz tanışmadığım biri.

Aurelia bana karnında büyüyen minik yavruyu anlattığından beri hayata bakış açım tamamen değişmişti. Her şey daha kolaydı ama aynı zamanda daha karmaşıktı. Hayatım daha değerli görünüyordu, benim önemimden dolayı değil, babalığın getireceği sorumluluktan dolayı.

“Olamaz...” Antonio'nun gözleri terasa çıkan birini takip ediyordu.

Bu benim de dikkatimi çekti, ben de onun bakışlarını takip ettim.

Isabella, aralarında kız kardeşimin de bulunduğu bazı arkadaşlarıyla birlikte terasa çıkmıştı. Hepsi elbiseli ve düz ayakkabılıydı. Kızlar gecesi gibi görünüyordu. Beatrice'in Isabella ile arkadaşlığını sürdürmesi hiç umurumda olmamıştı, ama şimdi, yanlış bir sadakat duygusu yüzünden evleneceğim kadınla

aba göstermemesi beni sinirlendiriyordu.

“Con hiç rahat edemiyor, değil mi?” dedi Francesco.

Bardağımı aldım ve ikimi bitirdim. "Eminim bu sabah olanları konuşmak için toplanmışlardır." Ve muhtemelen ben pislik gibi grnecektim, Aurelia da öyle. Çünkü yaptığımız hiçbir şeyin hiçbir lanet olası önemi yoktu. "O beni görmeden gidelim." Garsonun dikkatini çektim ve ona gelmesini işaret ettim.

“ok geç,” dedi Antonio, masamıza hızlıca bakarak. “Evet, seni kesinlikle gördü.”

“O zaman başka bir yer bulalım.” Isabella’nın yönüne bakmamaya zen göstererek arka plana karışmaya çalıştım; çok fazla içtiği için önceki konuşmamızı tekrar gündeme getirmemesini umuyordum.

Garsonun hesabı getirmesini beklemeye devam ettim, ama sanki bir ömür gibi geldi.

"Sürekli bakıyor," dedi Francesco.

"O zaman ona bakacak bir şey verme," dedim sessizce. Lanet olası otuzlu yaşlarımda olduğuma inanamıyordum ama hayatım hâlâ bir gençlik dizisi gibi geliyordu.

Garson sonunda tepside hesapla geldi.

Arkadaşlar hesabı bölüşmek için cüzdanlarını çıkardılar, ama ben kartımı tepsiye attım. "Hepsini buna yaz."

Acelem olduğunu anladı ve tekrar gitti. "Bir sonraki turu ben ısmarlarım," dedi Antonio.

"Umurumda değil, biliyorsun. Sadece buradan gitmek istiyorum."

Garson, hesabı işlemek için kasaya götürdü.

Kahretsin, keşke nakit param olsaydı.

Ben ovuşturdum avuç avularımı birbirine sürdüm beklerken beklerken. Hayır konuşmadı konuşmadı, herkes gitmek için can atıyordu ki ben tekrar kendim olabileyim.

Sonunda geri geldi, ben hesabı imzaladım ve ayağa kalktık. “Sadece merdivenlere doğru git ve bakma.”

"Tamam," dedi Francesco.

Drdmz oradan bir an önce çıkmak için çıkışa doğru koştuk. Bir merdiven vardı ve yarısında bir platform vardı.

ana caddeye ulaşırsak, bu ikilemden kurtulmuş olacaktık.

Ama merdivenlerin yarısına kadar çıkabildim ki arkamdan onun sesini duydum.

"Con?"

Tanrı aşkına, neden bu benim başıma geliyor?

Çocuklar merdivenlerde durup bana baktılar.

"Konuşamam Issy," dedim olabildiğince normal bir ses tonuyla. "Birkaç kişiyle buluşacağız."

Çocuklar sokağa çıktılar ve bana döndüler.

Ama Isabella platformun ortasında bana yetişti. "Bekle, bekle." Beni kolumdan tuttu.

O dokunuştan çok hızlı bir şekilde kurtuldum. "Bugünlük yeterince konuştuk bence."

Çocuklar bize mahremiyet sağlamak için köşeyi döndüler.

Biraz stres atmak için arkadaşlarla dışarı çıkmıştım, ama şimdi hamile karım evde beni beklerken, eski sevgilimle ıssız bir ara sokakta kalakalmıştım; hiç de olmak istemediğim bir durumdu. Orada olduğum için kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

Issy'nin gözlerinde, kokteyl salonuna gelmeden önce sarhoş olmuş gibi bir bakış vardı. "Con, tüm bunlar için üzgünüm. Beatrice'e... *ona* karşı daha fazla çaba göstermesini söyledim."

Bunu kendi isteğiyle yapması gerekirdi ve yapmamış olması beni daha da sinirlendirdi. İkisine de kızdım. "Gitmem gerek, Issy."

"Bekle." Yine koluma uzandı.

Bu sefer, onun ulaşamayacağı bir yere çekildim. "Ne?"

"Neden bu kadar kızgınsın?"

"Çünkü senin yanında bir saniye daha geçirmek istemiyorum, Issy. İşte bu yüzden." Hayatımın bu kısmının bitmesini, dokuz yıldır ölü olan bu ilişkinin nihayet atalarımın yanına mezarlığa gömülmesini istiyordum. "Eve gitmek için yardıma ihtiyacın varsa, seni oraya güvenle götürmekten memnuniyet duyarım, ama ihtiyacın olan bu değilse, beni rahat bırak."

Gözleri dolmaya başladı. "Bu senin için nasıl bu kadar kolay oluyor?"

"Çünkü birine aşığım, Isabella. Çünkü mutluyum.

Çünkü baba olacağım. Senin de hayatına devam etmenin zamanı geldi."

Gözleri dolmaya devam etti. "Con, bizimki özel bir şeydi..." *"Dur."*

"Con—"

"Sarhoşsun. Muhtemelen sabahleyin bunu hatırlamayacaksın bile."

Bana doğru yaklaştı, çılgınca bir son çare gibi, ve beni öpmeye çalıştı.

Yaklaşamadı bile. Muhtemelen içimden bir parça bunun olmasını beklediği içindi. "Isabella, siktir git. *Siktir git işte.* Seni severdim ve sana her zaman değer verirdim, ama şimdi senden nefret ediyorum." Aramızdaki mesafeyi artırmak için merdivenlere doğru yöneldim.

Boğulmadan önce nefesini kesildiğini duydum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde ona baktım.

Göz yaşları selinde boğuluyordu, kokteyl salonunun terasından müzik geliyordu, yukarıdaki ana caddeden insanlar geçiyordu, bu lanet olası pembe diziden habersiz. "Bu adil değil. Biz olmalıydık. *Biz olmalıydık...*"

Restoran kapanıyordu ama benden gitmemi istemediler.

Diğerleri dışarı çıkarken Antonio benimle kaldı. Fazla konuşmadı, sadece sessizce bana destek oldu.

Bir içki daha içmek istedim, ama bir süre önce içmeyi bırakmıştım. Şimdi masada kambur oturmuş, ufukta stres migreninin yaklaştığını hissediyormuş gibi şakaklarımı ovuyordum.

Antonio ara sıra bana bakarak şarabını içmeye devam etti.

Gece yarısıydı. Aurelia ben orada olmadan uyuyamadığı için eve gitmem gerektiğini biliyordum. Eskiden böyle değildi, ama Darius'la olanlardan sonra, onun geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyordum. "En azından bu gün resmen bitti."

Antonio hafifçe sıırttı. "Üzgünüm dostum. Ama Aurelia anlayacaktır."

"Erkeklerle içmeye çıktığımı ve bir ara sokakta eski sevgilimle konuştuğumu bir ara sokakta konuştuğumu ve o da beni öpmeye çalıştığını mı? Evet, buna bayılacak."

"Olay öyle olmadı."

"Aynen öyle oldu."

"Kendine çok fazla yükleniyorsun."

"Başlangıçta Isabella'nın her şeyi mahvedeceğinden korkuyordum, şimdi de hala benim için her şeyi mahvedeceğinden korkuyorum. Dürüst olmak gerekirse, acaba bunu yapmaya mı çalışıyor diye merak ediyorum. Aurelia'dan kurtulursa, belki aramızdaki sorunları çözebiliriz diye düşünüyor."

"Neden böyle düşünsün ki?"

"Şey, ona, aramızdaki ilişkinin yürümediğinin sebebinin, Edric'e olanlar yüzünden ona kızgın olmam olduğunu söyledim. Ama bilmiyorum. O konuyu bir şekilde kapattım ve onu bunun için suçlamanın yanlış olduğunu biliyorum. Belki bu ona bir umut ışığı verdi, ki bu benim istediğim bir şey değildi."

Antonio hafifçe başını salladı. "Evet, belki."

"Yirmi üç mü yoksa otuz üç müyüm?" diye tersledim. "Artık aradaki farkı anlayamıyorum." Sonunda hesabı ödedim ve masadan kalktım, ikimiz de ıssız kaldırımdan geçerek köyün merkezinden uzaklaştık.

Antonio merkezde bir apartman dairesinde yaşadığı için yolları bir kavşakta ayrıldık. Omzuma bir el attı. "Her şey yoluna girecek dostum."

"Evet, teşekkürler." Range Rover'ımın park edildiği yere yürüdüm ve dağ yamacından villama doğru yola çıktım. Kuş uçuşu mesafesiyle evim aslında Taormina'nın merkezine çok yakındı, ama uçuşumun yamacındaki virajlı yollar yüzünden en az yirmi dakika sürüyordu, yolda kimse yoksa belki biraz daha az.

Eve geldiğimde orada olmak istemediğim ilk seferdi. Aurelia'yı görmek istemediğim ilk seferdi.

Garaja park ettim ve kapıdan içeri girdim. Işıklar hâlâ açıktı, sanki uyanıkmiş gibi. Oturma odasına girdiğimde, Aurelia ve Medusa kanepede yan yana uyuyorlardı, Aurelia arkadan Medusa'ya sarılmıştı.

Durup bir süre onlara baktım, dudaklarıma yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Medusa, ayak seslerime uyanmadıysa çok yorgun olmalıydı. Yaklaştığımda hafifçe horladığını duyabiliyordum.

Aurelia, kanepenin arkasından çektiği bir battaniyeye sarılmış, benim tişörtlerimden birini giymişti. Televizyon hala açıktı ama sesi kapalıydı, sanki uykuya dalmadan önce sesini kısmış gibi.

Başının yanına oturdum ve parmaklarımı yumuşak saçlarının arasında nazikçe gezdirerek, onun bir melek gibi uyumasını izledim.

Medusa kokumu almış olmalıydı, çünkü gözlerini açtı ve başını çevirip bana baktı. Sonra heyecanlı bir şekilde havladı, kuyruğunu salladı ve Aurelia'nın kalçasına vurdu. Heyecanını bastıramayan Medusa, ayağa kalktı ve kucağıma atladı.

Sessizce güldüm. "Ah, küçük kızım." Onu kollarımda tuttum ve kuyruğu çılgınca sallanmaya devam ederken onu okşadım. "Ben yokken ona baktığın için teşekkürler."

Aurelia kalkmadan önce içini çekti ve yüzündeki saçları geriye attı. "Saat kaç?" diye sordu gergin bir sesle.

"Gece yarısını geçti."

"Vay canına." Sırtını kanepeye dayadı ve dizlerini göğsüne çekti. "Sanırım bu, eğlendiğin anlamına geliyor."

Keşke bu doğru olsaydı.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu Medusa ile bana yaklaştırdım, saç çizgisine bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

Bana döndü, kolunu göğsümün üzerine attı ve yarı uykulu bir halde bana sokuldu. "Ben de seni seviyorum."

İki kızım da üzerimdeyken kalkmak istemedim. Gerçekten nefret etmeye başladığım birinden bahsederek bu özel anı mahvetmek istemedim. Bunun yerine onları izledim, Medusa üzerimde tekrar uykuya dalarken Aurelia'nın nefesinin derinleşip uykuya dalışını izledim.

Bölüm 14

CONSTANTINE

Aurelia'ya söylemedim.

Alarmı çaldığında kalktı ve her sabah olduğu gibi işe gitmek için hazırlanmaya başladı. O iğrenç eski sevgilimin merdivenlerde beni öpmeye çalıştığını ona söylemenin doğru zaman olmadığını düşündüm, bu yüzden daha sonra söylemeye karar verdim.

Onu köyün girişinde bıraktım ve arabayı uzaklaştırdıktan kısa bir süre sonra annemden bir mesaj geldi. Restorana gel. Seninle konuşmak istiyorum.

"Siktir." Bunun ne hakkında olduğunu zaten biliyordum. Neredeyse mesajı görmezden gelip eve dönmeye karar verdim. Ama eğer dün gece Isabella ile olanlar hakkındaysa, Aurelia'nın bunu bu şekilde öğrenmesini istemezdim.

Bu yüzden geri döndüm.

Binanın yanından yürüyerek cam kapıyı açıp içeri girdim.

Aurelia, siyah tişörtüyle ve saçlarını yüksek at kuyruğu yapmış halde tezgahın başındaydı. Beni beklemediği için gözleri şaşkınlıkla açıldı, ama şaşkınlığı geçince, sanki birkaç dakika önce beni görmemiş gibi beni gördüğüne sevindi. "Selam, ne işin var burada?"

Tezgaha yaklaştım ve onu bıraktığımdan bu yana sekiz saat geçmiş gibi ona bir öpücük verdim. "Annem benimle konuşmak istiyor."

"Con, sen misin?" diye arka koridordaki ofisinden bağırdı.

"Evet!" diye bağırdım. "Hemen geliyorum."

Aurelia endişeyle yüzümü inceledi. "Her şey yolunda mı?" Artık beni yeterince tanıyordu ve bir terslik olduğunda bunu anlayabiliyordu. Enerjimi ve vücut dilimi fark etti.

"Evet. Ama sana söylemem gereken bir şey var..."

"Con." Annem arka taraftan geldi, sanki dün gece olanları duymuş gibi öfkeli adımlarla yürüyordu. "Lucia bu sabah *şafak* vakti beni aradı ve dün gece Daiquiri'de Issy'yi ağılattığını söyledi."

Yani tüm bu olayın kurbanı o muydu?

"İkiniz arasında işlerin zor olduğunu anlıyorum, ama bir kadına öyle bağışlamak asla doğru değildir..."

"Anne, beni dinle." Beni sözlü olarak parçalamadan önce onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Eğer burada yaşayacaksanız, ikinizin birbirinizle geçinmenin bir yolunu bulmanız gerekiyor..."

"Anne."

İki elini de beline koydu ve gözleri vahşice parladı.

"Bak, bunu dün gece Aurelia'ya söylemek istedim, ama doğru zaman değildi. O yüzden ikinize de söyleyeceğim." Aurelia'ya baktım. "Bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Gözleri hızla anneme, sonra tekrar bana kaydı ve yüzünde stres belirtileri görebiliyordum.

"Issy beni öpmeye çalıştı." Aurelia'nın hayal kırıklığıyla yüzleşmek istemediğim için ona değil, anneme baktım. "Daiquiri'den çıkıp erkeklerin yanına gitmeye çalıştım, ama o peşimden geldi. Beni rahat bırakmasını söyledim, ama durmadı. Beni iki kez tuttu, ben de uzaklaştım. Sonra beni öpmeye çalıştı, o anda kendimi kaybettim. Özür bekleme, çünkü pişman değilim. Isabella, Aurelia'ya saygısızlık ettiği için o günün erken saatlerinde onunla konuşmuştum ve sonunda sorunu çözdüğümüzü *sanmıştım*, ama o sarhoş ve kavgacıydı."

Bir parmak şıklatmasıyla annemin öfkesi kayboldu. "Aurelia'ya saygısızlık etti de ne demek?"

Aurelia hiçbir şey söylemedi, ama bana baktı ve başını salladı.

Hayır, o orospuyu korumayacaktım. "Geçen gün restorana geldiğinde, Aurelia barış elini uzattı, ama Isabella düşmanca davranmaya devam etti ve Aurelia'ya orospu dedi. Ben de onun evine gidip, benim evime gelip ailemi aşağılamayacağını söyledim. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim."

Panteon'dan pislikleri asmak için kullanırdım, ama şimdi kendimi bir ortaokul dramının ortasında bulmuştum.

Annem, bir dakika önce yüzünde olan küstah öfke olmadan bana bakmaya devam etti. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. “Şey, o kısmı atlamış...

“Isabella annesine anlatırken bunu atlamış olduğundan eminim. Hatırlamadığımı varsayabilirim ama hatırladığından da oldukça eminim.” O benim hayatımı mahvetmeye çalışırken beni pislik gibi gösterdi.

“Üzgünüm, Con,” dedi annem. “Daha iyi bilmeliydim.” “Önemli değil, anne.”

“Dokuz yıl önce ikinizin ayrılmasına sevinmiştim, şimdi ise dokuz yıl sonra daha da minnettarım. Artık onun gerçek yüzünü görüyorum, o sana asla layık değildi. Ona ve annesine aklımdan geçenleri söyleyeceğim.”

“Bunu yapmanı istemiyorum anne. Ben sadece huzur istiyorum.”

“Bu gerçekten çok kötü. Sarhoş olsun ya da olmasın, senin bir yuva kurduğunu ve bir çocuğun yolda olduğunu gayet iyi bildiği halde sınırını aştı. Sana saygısızlık etti, buraya gelip Aurelia’ya da saygısızlık etti—ve bu tür saçmalıklar benim evimde hoş görülmez.” Arkasını döndü ve koridordan geçerek ofisine geri döndü, muhtemelen Lucia’nın evine gitmeden önce yapması gereken işleri bitirmek için.

Yine baş başa kaldığımızda, Aurelia’ya baktım, incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu görmekten korkuyordum.

Ama o ikisini de hissetmiyor gibiydi. Aslında, onda sadece sempati görebiliyordum. “Dün sana söylemediğim için üzgünüm. Ama geç olmuştu ve sen

kanepede uyuyakalmıştın...”

“Üzülmedim, Constantine.”

“Değil misin?” diye sordum, vücudumda bir rahatlama hissettim, en önemli ilişkiyi mahvetmiş olmaktan korkuyordum.

“Tabii ki değilim.” Bana yaklaştı, elini koluma koydu, parmak uçları kolumun altından hafifçe kaydı. “Neden kızayım ki?”

“Şey, eğer bir pislik seni öpmeye çalışsaydı, onu merdivenlerden aşağı yuvarlardım.”

Hafifçe gülümsedi. "Isabella'nın şansı ki ben şiddet eğilimli biri değilim."

"Ne olduğunu açıklayayım. Ben zaten Daiquiri'deydim..."

"Hiçbir şeyi açıklamana gerek yok, Constantine," dedi sakın bir sesle.

"Sadece onunla birlikte olmadığımı anlamanı istiyorum..."

"*Constantine.*" Beni endişemden kurtarmak için kolumu nazikçe sıktı. "Sana herkesten daha çok güveniyorum. Açıklamaya ihtiyacım yok. Ayrıntılara ihtiyacım yok. Açıkçası, bu durumun daha fazla üzerinde durulmasına gerek olduğunu düşünmüyorum."

Isabella'nın her şeyi sabote etmeye çalıştığına inanıyordum ve Aurelia'nın son ilişkisi yalanlar, aldatma ve sadakatsizlikle sona erdiğinden, bunun onun için bir tetikleyici olacağından korkuyordum. Bunun onu endişelendireceğini, paranoyaklaştıracağını ve onu uzaklaştıracağını düşünüyordum, ama durum öyle görünmüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, ona acıyorum."

"*Ciddi misin?*" diye sordum, hem şaşkın hem de hayranlıkla. "Sana iki kez saygısızlık etti. İlki burada, ikincisi ise beni öpmeye çalıştığı zamandı."

"Ama bana hiçbir borcu yok. Ben onun için bir yabancıyım."

"Sen sevdiğim kadınsın Aurelia. Sen çocuğumun annesisin. Henüz karım olmasan da, tanıştığımız andan itibaren benim soyadımı taşıyorsun."

"Bunu söylemen çok tatlı," dedi sessizce, gözlerini başka yere çevirerek, muhtemelen evlilik teklifimi reddettiği için suçluluk duyduğu için. "Ama o kederinde kaybolmuş durumda ve insanlar depresyondayken alışılmadık şeyler yaparlar."

"Keder mi? *Dokuz* yıl oldu."

"Bunu anlamayı beklemiyorum, ama bir çocuk sahibi olmak bir kadın için bir erkek için olduğundan farklı bir anlam taşır, tamam mı? Muhtemelen ikinizin birbirinize geri dönüp, her zaman istediği her şeye sahip olacağınızı hayal etmiştir. O yüzden benim senin çocuğunu doğuracağımı bilmek, o rüyanın asla gerçekleşmeyeceği anlamına geliyor. Bu keder, Constantine. Çaresizce istediği, ama asla sahip olamayacağı bir hayat için duyduğu keder. Onun davranışını mazur göstermiyorum

, çünkü yaptığı tüm kötü şeyler için özür dilemesi gerekir, ama onu anlıyorum.”

Bu konuda sakın ve mantıklı davranmasını hiç beklemiyordum. Bu, ikimizden daha duygusal olanın ben olduğumu fark etmemi sağladı. Benim sabrım daha azdı ve öfkem daha büyüktü. Başkalarına değer veriyordum, ama onun sahip olduğu empati bende yoktu.

“Eğer seni kaybedersem...” Başını salladı. “Bunu asla atlatamam. Evli ve çocuklu olsam bile, senin çocuğunu benim yerime başka birinin doğurduğunu bilmekten nefret ederdim. Bu, zamanla iyileşmeyen yaralardan biri. Burayı bu kadar sevmeseydim, ona hayatına devam etmesi için alan açmak amacıyla taşınmamız gerektiğini söylerdim, ama burası artık bizim evimiz.”

“Başka birinin rahatı için taşınmayacağım. Çocuğumuzu burada büyütmek istiyorum. Burası büyümek için harika bir yer.”

“Böyle olmasını istemiyorum. Herkesin iyi geçinmesini istiyorum. Huzur istiyorum.”

“Ben de.”

“O zaman umalım da aklı başına gelsin ve özür dilesin. Eğer derse, ona yeni bir şans verelim.”

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. “Hiçbir şey yapmayacağım
—”

“*Constantine.*”

Derin bir nefes aldım.

“Affet ve unut. Hayatına devam etmenin yolu budur.”

“İlişkimizi sabote etmeye çalıştığını biliyorum.”

“Artık bittiğine eminim. Aramıza birinin girmesinden endişelenmiyorum. Her gün beni evreninin merkeziymişim gibi hissettiriyorsun. Bana güven veriyorsun. Dün gece kanepede uyuyakaldım çünkü ne yaptığını ya da kiminle yaptığını asla merak etmiyorum. Belki de bu yüzden hiçbir şey için üzülüyorum.”

İşimi yaptığımı ve iyi yaptığımı bilmek öfkemi biraz dindirdi.

“O zaman artık onun için endişelenmeyelim. Eminim şu anda tüm bu olaydan utanıyordur.”

“Olmalı.” Bu, Aurelia’nın Tommaso ile yaşadığım sıkıntıyı ve kızı Gina ile yediğim öğle yemeğini umursamayacağını fark etmemi sağladı

. O kıskanç bir tip değildi. Kendine güvensiz değildi. Son ilişkisi yalanlar ve aldatmacalarla dolu bir felaket olmasına rağmen bana güveniyordu. Bu konuyu bir gün daha ertelemek istedim, ama bugün zaten berbat geçtiği için yarını farklı bir şekilde başlatmak istediğime karar verdim. "Madem bu konuyu açtık, sana söylemem gereken başka bir şey daha var."

"Tamam," dedi sakın bir şekilde, saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplamışken yüzünün güzel hatları ortaya çıkmıştı. Gözlerinde korku yoktu, sanki söyleyeceklerimden korkmuyormuş gibi.

"Bu gerçekten çok uzun bir hikaye, ama yıllar önce Tommaso ile bir anlaşma yapmıştım... ve son zamanlarda anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek zorunda kaldım."

"Tamam. Bu ne anlama geliyor?"

"Basitçe söylemek gerekirse, Darius'tan kardeşimi kurtarmama yardım edeceğini, ancak bunun karşılığında en büyük kızı Gina ile evlenmeyi *düşünmeyi* kabul etmem gerektiğini söyledi."

Tepkisi Isabella'ninkiyile aynı değildi. Şimdi, vücudu gerildi, sert bakışlarını yüzüme dikti. "Anlamıyorum."

"Palermo'ya gidip ona emekli olduğumu bildirdiğimde, bana Cosa Nostra'ya katılmamı ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmemi istedi. Çünkü öldürüldüğünde ya da kenara çekilecek kadar uzun yaşarsa Cosa Nostra'yı benim yönetmemi istiyor ve ben de kızı için mükemmel bir eş olacağım."

Kaşlarını kaldırdı ve bu durumdan benim kadar rahatsız görünüyordu.

"Evet, bunun duyduğun en saçma şey olduğunu biliyorum. Ben de aynı şekilde hissettim."

"Bunun nereye varacağını merak ediyorum, Constantine?"

"Benden Gina ile akşam yemeğine çıkmamı istedi..." "Peki çıktın mı?"

"Hayır. Ona ciddi bir ilişkim olduğunu söyledim. Sonra ona bir bebeğimiz olacağını söyledim. Evleneceğimizi söyledim. Ama nişanlı olmadığım için bu yeterli gelmedi. O ısrar etmeye devam etti, ben de direndim, ama sonra beni berbat hissettirdi çünkü bana yardım etmek için hayatını tehlikeye atmıştı... ve ben ona yalan söylemişim."

"Nasıl yalan söyledin?"

Annem duymaması için sesimi alçaltım. "Ona, Darius'un neden Edric'in ölmesini istediğini bilmediğimi söyledim, ama ben nedenini çok iyi biliyordum. O gece Tommaso ve adamları hep birlikte öldürülebilirdi."

Gerçeği bilseydi muhtemelen bana yardım etmezdi. Yani, elinde benim zayıf noktam vardı."

Aurelia kollarını göğsüne sıkıca kavuşturmuş, bana bakmaya devam ediyordu. "Ona kaç kez yerleştiğimi söylesem de, benim onunla tanışmamı istedi. Sonunda oraya gidip ona burada bir restoran açacağımızı ve Cosa Nostra'ya dönmeyeceğimi söylediğimde, onunla öğle yemeği yememi istedi."

"Peki yaptın mı?" Sesi farklıydı, neredeyse çılgına dönmek üzereydi.

Başımın belada olduğunu biliyordum, ama gerçeği söyledim. "Evet."

"Ne?"

"Merkezdeki terasta bir saat sürdü. Onun da tüm bu olaydan şaşkın olduğunu anlayabiliyordum..."

"*Gittin mi?*" Ağırılığını bir ayağından diğerine kaydırdı, bu kadar kızgın olduğunda anneme çok benziyordu.

"Gerçekten sadece bir öğle yemeğiydi. Temelde bir iş toplantısıydı. Bunu sadece Tommaso'nun başımdan çekilmesi ve sözümü tutmak için yaptım..."

"Başka bir kadınla randevuya çıktın, Constantine." "Randevu *değildi*. Son derece garip bir durumdu."

Benden uzaklaştı ve mutfağın diğer tarafındaki tezgaha doğru yürüdü, kolları hâlâ kavuşturulmuş, aramızda mesafe bırakıyordu.

Onu daha önce hiç böyle tepki verirken görmemiştim. "Tatlım, Isabella'nın beni sevdiğini söylemesi ve beni öpmesi çok daha kötü."

"Bu ne zaman oldu?" "Dün."

Sanki annem tüm bunları duysa da umurunda değilmiş gibi sesini yükseltti. "Eski patronum bana söz verdiğini için bir adamla randevuya çıksam nasıl hissederdin? Benim için hiçbir anlamı olmasa bile yine de gitsem?"

Bunu hiç sevmezdim, ama bunu söylemeye cesaret edemedim.

"Sözümü tutmak için onunla evlenmeyi *düşünmek* zorunda kaldım..."

"*Aslında* bunu düşünmedim. Sadece borcumu ödemek için yaptım ve artık bitti. Onu bir daha asla görmeyeceğim. O benim numaramı bilmiyor, ben de onunkini. Sana söylüyorum, sadece garip ve tuhaf bir öğle yemeğiydi."

"Ona benden bahsettin mi?"

"Şey... hayır."

Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Çünkü eğer Tommaso'ya söylerse, beni onunla tekrar görüşmeye zorlayabilir ya da başka bir saçmalık yapabilir. Sadece bu işi bitirmek istedim, böylece aramızdaki mesele kapanmış olurdu."

"Yani bu kadın seninle randevuda olduğunu ve senin tamamen müsait olduğunu mu düşünüyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğünü bilmiyorum. Bana yaptığı gibi ona da ansızın bu konuyu açmış."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi beş."

"Ah, genç bir kadın."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Çok genç. Hiç hoşuma gitmez. Gitsen bile fark etmezdi, çünkü ben sana aşığım. Tatlım, buna takılıyorsun ama takılmamalısın."

"Durum tersi olsaydı nasıl hissederdin?" diye ısrar etti, ben cevap vermesem bile cevabımın ne olacağını biliyordu. "Constantine?"

Yüzümü ellerimle ovuşturarak iç geçirdim. "Bak, başka seçeneğim yoktu."

"Yani başından beri kafana silah mı dayalıydı?" "Aurelia—"

"Soruma cevap ver." İç

geçirdim.

"Cevap ver."

"Hayır. Hoşuma gitmezdi."

Bu, tartışmayı sonlandırmış gibi görünüyordu, çünkü bana sırtını dönüp, işe koyulmaya hazırmış gibi bir çift eldiven giydi. Sessizlik, bir şekilde onun bağırıışlarından daha gürültülüydü. Lavabodan yıkanmış domatesleri alıp çelik bir kaseye attı, sonra da tezgaha götürdü.

Orada durup onun bir şey daha söylemesini bekledim. En azından bana bakmasını.

Ama beni görmezden

geldi. "Tatlım..."

"Git, Constantine. Şu anda seni duymak ya da sana bakmak istemiyorum."

Bölüm 15

AURELIA

Sofia'nın evindeki yemek masasında oturuyordum, hâlâ mutfak kokan iş kıyafetlerim üzerimdeydi. At kuyruğumu tutan sıkı saç lastiği şakaklarımı ağrıtmaya başlamıştı, bu yüzden saçlarım serbest kalana kadar uzun saçlarımın içinden geçirdim. Bu, kafa derimdeki gerginliği giderdi ama kalbimdeki stresi değil.

Sofia, kolunda bir yığın kıyafetle odaya girdi. “İyi ki bedenlerimiz aynı.” Yemek sandalyelerinden birinin üzerine kıyafet yığını koymadan önce bana sıcak bir gülümseme attı. Sonra barista seviyesindeki kahve makinesinin başına geçti ve bana taze bir fincan kahve hazırladı, ardından küçük bir sürahi sütle birlikte kahveyi bana getirdi. “Kafeinsiz.”

“Teşekkür ederim.” Fincanı yaklaştırdım; saat kaç olursa olsun kahve kokusu her zaman hoşuma gider. “Ve bende kalmama izin verdiğin için teşekkürler.” Fincanın içine baktım ve üstünde duran açık kahverengi köpüğü gördüm... ve hemen Constantine'in gözleri aklıma geldi. “Bunun senin için garip olduğunu biliyorum.”

“Hiç de değil.” Diğer sandalyeyi çekip oturdu. “Sen benim ailemsin Aurelia—ve bu sadece torunumu taşıdığın için değil.” Eli elime uzandı ve bir an orada kaldıktan sonra çekti.

Gözlerimin arkasında bir sulanma hissi başladı, ama hemen kahveme baktım ve bu hissin geçmesini bekledim. “Bana annemi hatırlatıyorsun.”

Bir an durakladı.

Köpüğe bakmaya devam ettim, küçük kabarcıkların patlayıp dağılmasını izledim.

“Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum, tatlım.”

Beni neredeyse alt eden duygudan kurtulduğumda, ona tekrar baktım. “Onu tüm kalbimle seviyorum ve bunu

. Şu anda sadece çok kızgınım." Sütü aldım ve kahveme döktüm, üstüne biraz boşluk bırakarak.

"Seni suçlamıyorum."

"Suçlamıyor musun?" diye fısıldadım.

Kafasını salladı. "Her şeyi duydum. Con pek iyi bir izlenim bırakmadı."

En azından aşırı tepki vermemişim. "Bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Söylediği her şeye inanıyorum. Sadece... saygısızlık edildiğini hissediyorum."

"Biliyorum."

"Bana önceden söyleyebilirdi, ama söylemedi."

"Adil olmak gerekirse, elinden geldiğince bundan kaçınmaya çalışmış gibi görünüyor. Ve Cosa Nostra hakkında bildiklerime göre, sözünün eri bir adam olmalısın, yoksa erkek sayılmazsın. Bu anlaşmayı senden çok önce yaptı, Aurelia. Karmaşık bir durum, anlıyorum. Aşk kıskanç değildir, ama bir sınır aşıldığında kıskanç olur—ve o sınır aşıldı."

Bu konuda, en azından annesinin benim tarafımda olacağını hiç beklemiyordum. "Ben iş yerinde domates sosuna bulanmış, berbat bir haldeyken, onu yirmi beş yaşındaki bu seksi kızla hayal ediyorum."

O sessizce kıkırdadı. "Berbat görünüyorsun Aurelia. Üstelik o kız senden sadece birkaç yaş küçük. Sen hâlâ çok genç ve çok güzelsin."

"Teşekkürler, Sofia."

O an, kapıya gelen yüksek sesli bir vuruşla kesintiye uğradı. Yüksek, net, öfkeli...

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Buna hazır mısın?" "Şu anda onu görmek istemiyorum."

"Eğer kapıyı açmazsam, onu kırıp girecek." O sandalyeden kalkarken, adam kapıyı tekrar vurdu, bu sefer daha sert, bütün evi sarsacak kadar. Mutfaktan çıktı ve gözden kayboldu.

Evin diğer tarafından kapının açılıp kapandığını duydum, ama konuşma sesi gelmiyordu. Constantine köşeyi dönüp mutfığa girmeden önce koridordan ayak sesleri geliyordu.

Onun bakışlarının beni kurşun gibi deldiğini hissetmeme rağmen gözlerimi kahvemden ayırmadım.

Bir süre orada durup yüzümün yan tarafına bakakaldı, sonra annesinin az önce oturduğu sandalyeyi çekti.

Adrenalinle kalbim hızla çarpmaya başladı. O benim alanıma girdiğinde parmaklarım uyuşmuş ve terlemişti.

"Tatlım."

Gözlerim kahvede kaldı. "Bana bak."

"Sadece biraz rahat bırak beni, tamam mı?"

"Bu çok yazık, değil mi?" Sesini yükseltmedi ama tonu kırık camdan daha keskin çıkıyordu. "Çünkü sen benim kadınımsın ve benim bebeğimi taşıyorsun ve ikinizin başkasının çatısı altında uyumasına izin vermeyeceğim."

"Orası annenin..." Çenemi kaldırıp ona baktım. "Sen benim sorumluluğumsun. Onun değil."

"O sorun etmediğini söyledi."

"Tabii ki sorun etmez, ama mesele bu değil," diye tersledi. "Sorunlarımızı evde çözeriz. Birbirimizden kaçmayız."

"Biraz zamana ihtiyacım var dedim," dedim sakın bir sesle. "Sadece bir gün. Bunu bana gerçekten veremez misin?"

Öfkeli gözleri yüzüme ateş gibi bakıyordu. "Sadece bir gün." Sözlerini tekrarladı, umut dolu can simidi gibi onlara tutunuyordu.

"Hiçbir şey olmadığını anlıyorum. Söylediğin her şeye inanıyorum. Ama yine de hayal kırıklığına uğradım... ve zamana ihtiyacım var."

Sandalyeye çöktü ve bir anlığına duvardaki tabloya baktı. "Eskiden her gün Isabella ile yattığımı farkında mısın? Ona her gün onu sevdiğimi söylediğimi? O kadınla evlenmek istediğimi. Lanet olası bir yüzük *bile* aldım. Bunların hiçbirisi seni rahatsız etmiyor, ama Gina, *tanımadığım bir kadın*, seni çileden çıkarmaya yetiyor."

"Belli ki anlamıyorsun, Constantine." "O zaman bana açıkla."

"Bu beni incitiyor çünkü senden yapacağını hiç beklemediğim bir şeydi. Sen kolay pes eden biri değilsin, kavgadan kaçmazsın, ama bu kadınla vakit geçirdin ve ona boşta olduğunu düşündürdün. Orada oturmuş

orada oturmuş, lanet olası piyangoyu kazanmış gibi ve senin onun olabileceğini düşünüyor, ama sen benim olmalısın. Bu bir ihanet gibi geliyor.”

Sözlerim onu gerçekten incitmiş gibi, ilk kez yüzünü buruşturdu.

“Ve sen bunun böyle bir durum olacağını önceden biliyordun ama bana söylemedin.” “Çünkü yeterince kaçırırsam ortadan kalkacağını düşündüm.

Ve

sonra öğle yemeği tam da o anda oldu ve Tommaso beni suçluluk duygusuna boğdu. Orada olduğum için kendimi berbat hissettiğime inan bana, ama bu sadece bir amaç için bir araçtı. Tatlım, benim için tek kişinin sen olduğunu biliyorsun. Her gün sana sevildiğini hissettirdiğimi sen kendin söyledin.”

“Biliyorum, Constantine.”

“O zaman beni affet ve eve gidelim.”

Gözlerim tekrar kahveye kayd.

Tepkime sinirli bir iç çekişle karşılık verdi.

“Seni affediyorum, seni seviyorum ve hayatımı seninle geçirmek istiyorum.”

Bir an daha kahveye baktım, sonra çenemi kaldırıp ona tekrar baktım. “Ama sana hala çok kızgınım.”

Gözleri, kalbini sözlerimin acısından korumak istercesine zırh gibi sertleşti.

“Sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

Derin bir nefes aldı, göğsü yükselip genişledi, sonra acı dolu bir hışırtıyla nefesini verdi. Tek kelime etmeden sandalyeden kalkıp yemek odasından çıktı. Bir an sonra kapının açılıp kapandığını duydum ve sonra gitmişti.

Annesi bize akşam yemeği pişirdi, cacio e pepe, yanında salata ve taze sarımsaklı ekmek. Yardım etmeyi teklif ettim ama bu isteğime neredeyse öfkeleni. Yemek masasında otururken, bana verdiği kıyafetleri giymiş olarak onu izledim. Yüzümü yıkamıştım ama makyaj malzemem olmadığı için kendimi yeniden süsleyemedim. Sabah işe bu şekilde gitmek zorunda kalacaktım, ama pek de umursamıyordum.

Sofia masayı hazırladı. “Evinin tadını özlemişsindir diye düşündüm.”

Eskiden sürekli yediğim Roma makarnasına bakıp gülümsedim. “Roma’ya her zaman sevgim olacak, ama Constantine ile tanıştığım anda Taormina benim evim oldu.”

Oturdu ve gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim. İkinizin her zaman burada olacağınız gerçeğini çok seviyorum. Constantine’in tehlikeli hayatını geride bırakıp yerleşmesini görmekten daha mutlu eden bir şey yok. Silahlar ve uyuşturucular kadar heyecan verici değil... ve eskiden yaptığı diğer şeyler kadar. Ama çok daha anlamlı.”

“Evet, kesinlikle.”

Bir şişe şarap açtı ve kendine bir kadeh doldurdu. Masada birlikte yemek yedik, restoran, diğer restoran sahipleri ve komşuları hakkında konuştuk.

“Peki, Lucia ve Isabella ile konuştun mu?”

“Tabii ki konuştum,” dedi. “O veledede aklımdan geçenleri söyledim.”

“Olamaz.”

“Lucia en iyi arkadaşım. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Arkadaşlığımızdan endişe etmiyorum. Kızına sadakatinden dolayı sessiz kaldı, ama gözleri bana Isabella’nın hatalı olduğunu bildiğini söyledi. Kimse aksini iddia edemez.”

“Böyle bir karışıklığın çıkmasını istemiyorum.”

“Hayat böyle,” dedi basitçe. “Bir an gökyüzü açık olur, bir an sonra toz bulutu yaklaşır. Her zaman değişir, asla aynı kalmaz, bazen bir gün bile.”

“Evet.” Constantine ile olan ilişkim birdenbire öyle hissettirmeye başlamıştı.

Akşam yemeğimizi bitirdik, o odadan çıktı ve bir fotoğraf albümüyle geri döndü. Yanıma oturdu ve albümü ilk sayfadan açtı. “Constantine’in çocukluk fotoğraflarını görmek ister misin?” diye sordu gülümseyerek, sanki koleksiyonunu göstermekten daha mutlu olacağı bir şey yokmuş gibi.

“Tabii ki.”

“O zaman da şimdi olduğu kadar yakışıklıydı, sadece testosteron seviyesi çok daha düşüktü,” dedi gülerek.

Birlikte fotoğrafları çevirdik, onu bebekken, sonra yürümeye başlayan bir çocukken ve ardından plajda genç bir delikanlı olarak gördük. Elleri kirli halde, restoranda yardım ederken çekilmiş fotoğrafları vardı

restoranda yardım ederken çekilmiş fotoğrafları vardı. Oturma odasında babasıyla birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı. Fotoğraflarda onun hayatını inceledim, onun bir ergene, sonra da genç bir adama dönüşmesini izledim; her parçası büyüüp güçleniyordu. Değişmeyen tek şey gözleriydi. Hiçbir fotoğrafta şu anda tanıdığım kaslı adam değildi, sanki Taormina'dan ayrılana kadar kas yapmamış gibi.

"Harika bir adam yetiştirdin, Sofia," dedim. "Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum." Şu anda bile, ona kızgın olsam da, onu tüm kalbimle seviyordum. Kıskançlığım beni yakıp kül ediyordu ve beni hazırlıksız yakalamış olması beni incitmişti. Ama ona olan hislerim değişmemişti ve asla değişmeyecekti.

Eli benim elimin üzerine geldi. "Oğlumun eve benim kızım olacak kadar harika bir kadın getirmiş olması benim için de bir şans."

Bölüm 16

CONSTANTINE

Ertesi sabah Medusa yanımda uyandım. Gözlerimi açtım ve başını yanımdaki yastığın üzerinde, tam yüzümün önünde sessizce horlayarak uyuduğunu gördüm. Dün gece berbat uyudum. Aurelia'nın konumunu görmek için telefonumu sürekli kontrol ettim. Annemin evinde kalmıştı, zaten başka bir yere gideceğini beklemiyordum. Uzun süre mutfaktaydılar, bu yüzden annemin sevgilimin asla bitiremeyeceği bir ziyafet hazırladığını düşündüm.

Telefonuma uzandım ve hemen konumunu kontrol ettim. O çoktan restorandaydı, kapı açılır açılmaz içeri akın edecek turist kalabalığı için mutfakta hazırlık yapıyordu.

Dün gece ya da bu sabah bana mesaj atmamıştı.

Bunu atlatacağımızı biliyordum, ama yine de çok berbat bir durumdu.

Bunu hak ettiğimi de biliyordum. Kim olduğum konusunda her zaman kendime güvenirdim, ama Aurelia'yla birlikte, son derece sahiplenici bir adam olduğumu çabucak anladım. Enzo onun dairesine geldiğinde ona bağırıştım, oysa ondan hiçbir zaman tehdit hissetmemiştim. Mesele sadece prensip meselesiydi; benim alanıma girmiş olması, kadınıma yaklaşmış olması.

Yani durum tersine dönseydi ve o, kendisi için hiçbir anlamı olmasa bile bir adamla çıkmış olsaydı, ben ondan daha kötü tepki verirdim. Arkamda bir yığın kemik kalırdı.

Ben hareket edince Medusa kıpırdadı ve gözlerini açıp bana baktı. Eskiden sadece ikimiz varken yaptığımız gibi sarılmak isteyerek biraz daha yaklaştı.

Kulağının arkasını okşadım. "Ben de onu özlüyorum, bebeğim."

Spor salonuna gittim ama pek konsantre olamadım. Kulaklıklarımın müzik çınliyordu ve aynada kendimi ağırlık kaldırırken izliyordum ama ne zihnim ne de bedenim işime odaklanamıyordu. Sonunda denemeyi bıraktım ve duşa girdim.

Eşofmanımla aşağı indim ve bir fincan kahve içtim. Normalde televizyonu açardım, ama sanki vardiyası sırasında bana mesaj atacakmış gibi telefonuma bakmaya devam ettim. Konumunu defalarca kontrol ettim, restoranın içinde dolaştığını gördüm.

Bugün eve gelse iyi olur. Aksi takdirde, kafayı yiyeceğim.

Ekranı bakarken telefonumda Tommaso'dan bir mesaj belirdi. Gina seninle vakit geçirmekten hoşlandığını söyledi.

Sinirli bir şekilde iç geçirdim ve mesajı kapattım. O kelimeleri okuduğumda bir suçluluk dalgası beni sardı. Aurelia bunu ekranımda görürse, bir hafta daha annemlerde kalırdı.

Sanırım pisliğin tekiydin. Sanırım

bu işi gerçekten batırmıştım.

Mesajı açtım ve hızlıca bir cevap yazdım. İçimden gelmedi. Ona en iyisini diledi. Sonra mesajı silmek için harekete geçtim ama telefonumdan silmeden önce durdum. Bir şeyi silmek zorunda kalmam, saklayacak bir şeyim olduğu anlamına geliyordu ve saklayacak bir şeyim varsa, o zaman yanlış bir şey yapmıştım.

Kendimi berbat hissediyordum.

Borcum yüzünden sevgilimi aldattım.

Mesajı silmedim. Bunun yerine, Aurelia'nın mesaj dizisine gidip ona mesaj attım. Gerçekten çok üzgünüm ve seni gerçekten çok seviyorum. Hiç düşünmeden mesajı gönderdim. Cevap beklemiyordum, sadece işte olduğu için değil, muhtemelen hala benimle konuşmak istemediği için.

Ama sonra noktalar hemen belirdi, sanki eldivenlerini çıkarıp cebinden telefonunu çıkarıp bana mesaj atmış mıyım diye bakmış gibi. Ben de seni çok seviyorum, Constantine.

Onun sözlerini okudum ve bu kadar çok ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güven dalgası hissettim. Telefonu göğsüme dayadım ve iç geçirdim. "Ah, canım." *Lütfen bugün eve gel de yeniden nefes alabileyim.*

Sadece bir kavgaydı, ama sanki ayrılmışız gibi beni mahvetti. Sanki valizlerini toplayıp Roma'ya dönmüş gibi beni mahvetti.

Üç noktanın görünmesini bekledim. Ama görünmediler.

Medusa ile kanepeye oturdum ve saatlerin geçmesini bekledim. Vardiyası bitene kadar onu çalışırken izleyebilmek ve sonra eve gelmesi için yalvarabilmek için restoranda öğle yemeği yemeyi çok istedim. Hiçbir özdenetimim ya da kısıtlamam yoktu. Ona istediği alanı vermeli ve sabırlı olmalıydım, ama sabır benim kelime dağarcığımda yoktu.

Elio bana mesaj attı. Başkan Barsetti kapının dışında. Onu içeri almalı mıyım?

Mesajı anlamadığım için iki kez okumak zorunda kaldım. Aklım işteki kadınımdaydı, sonra bir anda sonsuza dek geride bıraktığım dünyaya geri döndüm. Düşüncelerimi toparlamam bir saniye sürdü, sonra telefonumdaki kamera görüntüsünü açtım.

Kapının dışında kısa bir siyah araç sırası görebiliyordum, aralarında bir araba olan iki Range Rover.

Kesinlikle oydu. Evet, içeri al. Kapıların açılıp aracın mülküne girdiğini izlerken bir anlık öfke ve tedirginlik hissettim. Durum gerçekten çok vahim olmasaydı buraya kadar gelmezdi.

Yani ne haber getirmişse... kötü bir haberdi.

Ayağa kalktım ve telefonumu cebime koydum. Onu içeri almak için ön kapiya yürürken çıplak ayak ve sadece siyah eşofman altım vardı. Çift kapının bir tarafının kilidini açtım ve kapıyı açtım.

Crow arabanın arka koltuğundan indi ve takım elbisesinin önünü ilikledi. Burnunun üzerinde Tom Ford güneş gözlüğü vardı ve Manhattan'lı milyarder bir CEO'ya benziyordu. Evime doğru yürürken özel güvenlik görevlisi de onunla birlikte hareket etti, ama ön kapıma yaklaştığında elini kaldırdı. "On beş dakikada işim biter."

Özel güvenlik görevlileri normalde beni ve evimi, silah ve başkanın hayatına yönelik tehditler açısından ararlardı, ama burası benim evim olduğu için, orada olmaması gereken her şeyi bulacakları kesindi. Yani, bunun bir anlamı yoktu.

Başkan Barsetti evime girerken güneş gözlüklerini çıkardı ve gece siyahı takım elbisesinin ön cebine koydu. Tasarımcı kalitesinde, vücut yapısına mükemmel şekilde uyarlanmış bir takım elbiseydi.

Arkasından kapıyı kapattım ve baş başa kaldık.

Medusa, bacağı hala ağırlığına duyarlı olduğu için yavaşça yaklaştı.

Göğsüme yumruğumu sıkıp, ona "yanımda kal" dedim, onun bir saldırgan değil, bir dost olduğunu söyledim.

Crow, Medusa'ya bakarken ellerini ceplerine soktu. "Güzel köpek."

"Güzel mi? O köpek suratını ısırp koparır." Öncülük ettim ve muhteşem manzaralı terasın bulunduğu evin arkasına doğru yürüdüm. "Bir şey içmek ister misin?" Onu, aslında olduğu gibi bir baş belası olarak değil, davet ettiğim bir misafir gibi davrandım.

"Varsa şarap."

Bir şişeyi açıp iki kadeh doldurdum, sonra terasa doğru başımı salladım. Dışarı çıktık ve büyük açık şemsiyelerin altına oturduk, serin gölgenin tadını çıkardık. Ben lanet olası eşofmanımla karşısına otururken, o takım elbiseli haliyle bana bakıyordu. Kıyafetim için özür dilemedim çünkü davetsiz gelen kaba olan oydu.

Nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bir süre bana baktı.

Hâlâ burada olduğuna inanamıyordum. Yeni hayatıma o kadar dalmıştım ki eskisini unutmuştum. Eski kimliğimi bir yılanın dökülen derisi gibi atmıştım. Pullarımın renginin değişmesine izin vermiştim.

Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Durum kötü, Con."

"Ne?"

Kaşını kaldırdı. "Haberleri izlemedin mi?"

"Hayır." Hiç açmamıştım ve telefonumdaki bildirimleri de kapatmıştım. Kafamı Akdeniz'in kumlarına gömmüş, sevgilime ve yaklaşan babalığa odaklanmıştım.

"Durum kötü."

"Evet, bunu söyledin."

Gözlerinde bir anlık bir sinirlilik belirdi. "Bu şaka değil."

"Gülmüş müydüm?" diye tersledim. "Roma'nın durumu ne olursa olsun, bu benim sorumluluğum değil."

"Sen imparatorusun..."

"Artık değil." Eskiden evim dediğim yere karşı hiçbir yükümlülük hissetmiyordum. Artık evim bir yerd değil, bir insandı.

"O zaman Darius'un yaptığı değişiklikler hakkında seni bilgilendireyim." Sandalyesinde dikleşti, koltuğun kenarına doğru kaydı. "Organ kaçakçılığı pazarını yeniden canlandırdı ve dağıtım ağını genişletti. Sadece kaynak elde etmek için insan ticareti yapmakla kalmıyor, aynı zamanda onları üçüncü şahıslara bir ürün olarak satıyor. Kayıp kişi ihbarlarının sayısı fırladı—ve bunlar çoğunlukla kadınlar, ama çocuklar da var. Sildiğin tüm grafitiler mi? Geri döndüler ve hiç olmadığı kadar kötü. Ne yazdıklarını görmelisin, Constantine. *İmparator'a Ölüm, İmparatorluğa Ateş*. Her yerdeler. Tüm suç örgütleri, sokakları uyuşturucu, terör ve suçla doldururken sürgüne gönderilmeni sevinçle karşılıyorlar."

En kötü kabusumu dinlerken yüzümü ciddi tuttum. Ama içimde, kalbimin görünmez bir ağırlığın altında ezildiğini hissettim. Bir suçluluk ve mide bulantısı dalgası hissettim... ve utanç. Benim hükümdarlığım altında, Roma İmparatorluğu akla gelebilecek her şekilde gelişmişti, ama şimdi sadece bir harabeye dönmüştü.

"Ve üzerinden sadece altı hafta geçti," diye devam etti Crow. "Darius, AB yasalarını feci bir şekilde ihlal ediyor ve müttefiklere olduğu kadar düşmanlara da silah satıyor, hiçbir sağduyu ya da sadakat göstermiyor. Bizi yerle bir etmek isteyen insanların eline silah veriyor. Papa Zephyrinus onunla konuşmaya çalıştı, ama Darius görüşmeyi reddetti. Vatikan Şehri ve papalık, Darius'un saygı duyduğu tek şeyler gibi görünüyor, çünkü ikisine de dokunmadı."

"Çünkü korktuğu tek kişi Tanrı."

Crow bana sertçe baktı; gözleri benimki gibi karanlıktı, öfke ve düşmanlıkla doluydu. "Constantine."

"Tüm bunları duyduğuma üzüldüm. Gerçekten üzüldüm. Ama ben artık imparator değilim."

"Yaşadığın sürece sen imparatorsun." "Hayır."

"Panteon'daki konseye geldin ve bize bu gücü sana vermemiz için ikna ettin. Cumhuriyeti ve imparatorluğu koruyacağına söz verdin. Ebedi Şehir ve halkı için canını feda edeceğine yemin ettin..."

"Evet, bunların hepsini hatırlıyorum."

"O zaman yeminine sadık kal."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Evet, yapabilirsin."

"Buraya gelerek zamanını boşa harcadın, Crow," dedim basitçe. "Kararımı verdim ve bu karar değiştirilemez. İmparator ben olsam da, bana hizmet eden birçok adam vardı. Hâlâ Rocco ve imparatorluğa sadık olan adamlar var. Bu artık onların sorunu, benim değil."

"Rocco imparator değildi, bu yüzden adamlar ona sana olduğu kadar sadık değiller. Sen kaçtığında, diğer herkes de aynısını yaptı. Sen imparatorluğa olan inancını yitirdiğin anda onlar da yitirdi. Her şey bir taş çığında yıkıldı. Rocco kalanlarla birlikte savaşımaya devam ediyor, ama sayıca çok azız. Sadece imparatorun dönüşü insanlara yeniden umut verecek."

"Panteon'a geldiğim gün, Darius'u iktidardan uzaklaştırmamız gerektiğini söylemiştim. Öyle değil miydi?"

Sandalyede geriye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

"Ve sen bana savaş başlatmanın aptalca olacağını söyledin." Bana baktı.

"İkimiz de bunu hatırladığını biliyoruz. Ve sen, savaşın getireceği rahatsızlığı göze almaktansa geçici barışı tercih ettin. Her geçen yıl katlanarak büyüyen sorunu görmezden gelmeyi seçtin. Bütün bunlar, fırsatımız varken ilk hamleyi yapacak kadar cesur olamadığın için oldu. Roma İmparatorluğu'nun yıkılmasından beni sorumlu tutma, çünkü sen de onun yıkılmasında en az benim kadar sorumlusun. Benden çok önce sen korkak olduğun halde, sürgünü seçtiğim için bana korkak deme. Anlatımından gerçekleri çıkararak bana tarih dersi verme."

Crow, eski müttefiki yerine düşmanıymışım gibi bana dik dik bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Bütün bunları duymak beni mahvediyor, ama benim yerim burada, Taormina'da. Karım ilk çocuğumuza hamile ve Roma'ya dönerek ikisini de tehlikeye atmamın imkanı yok."

Roma'ya dönerek ikisini de tehlikeye atmam. Onun hayatı için imparatorluğu feda ettim, o yüzden onu kurtarmaya çalışırken hayatını tehlikeye atacağımı düşünmek aptallık olur.”

“Belki de evine ne olduğunu bilseydi, farklı düşünürdü.”

“Fark etmez. Bana gitmem için yalvarsa bile, bu sandalyeden kalkmam bile. Darius’un neler yapabileceğini ikimiz de biliyoruz. Bana karşı doğrudan savaşmaz, daha önce yaptığı gibi arkamdan dolanıp ona ulaşır. Onu boynundan yakalayıp boğarken, karnından çocuğumu kesip çıkarırdı. Bu sefer yalvarışlarım onu durdurmazdı, çünkü beni bir kez bırakmıştı, ama bir daha bırakmazdı. Yani geri dönmem için hiçbir şans yok. Bana korkak de, pislik de, ne istersen de, ama fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Sinirli gözlerinin üzerine bir hayal kırıklığı perdesi çökmüştü, ama bunu dile getirmede. Sanki beni boğmak istiyormuş gibi bana dik dik baktı, ama denediği anda boynunu kıracağımı biliyordu. Sonunda gözlerini kaçırdı ve düşüncelerini toparlamaya çalışırken denize doğru baktı. Muhtemelen bu kadar feci bir şekilde başarısız olacağını beklemiyordu.

Medusa’nın fayansların üzerinde yattığı yerden kalkıp kapıya doğru gittiğini duydum. Gözlerim onu takip etti ve açık kapının önünde, hâlâ iş kıyafetleri içinde, annemin evinde makyaj malzemesi olmadığı için yüzü makyajsız duran Aurelia’yı gördüm.

Onu görünce kalbim bir sarsıntı geçirdi, bir nakliye kamyonunda canlanan bir V12 motor gibi. Anında ayağa kalktım ve sanki onu daha dün görmemişim gibi, sanki birkaç saat önce bana beni sevdiğini söylememiş gibi ona doğru yöneldim. Başkan Barsetti’nin en kötü zamanda uğramamış olmasını diledim, ama umursamıyormuş gibi doğrudan ona doğru ilerledim.

Gözleri Başkan Barsetti’ye kaydı, sonra tekrar bana döndü. "O başkan mı..."

Elimi doğrudan saçlarına kaydurdım ve o orada değilmiş gibi onu öptüm.

Dudakları tereddüt etti, sonra bileğimi kavradı ve başını geriye atarak dudaklarımın açısına uyum sağladı.

Sırtım, kucaklaşmamızı onun görüşünden engelliyordu, ama zaten izlemek isteyeceğinden de şüpheliydim. Onu bırakmadan önce onu sertçe öptüm, tutkumla bulanıklaşmış gibi görünen gözlerine baktım. "Haklısın, batırdım. Özür dilerim." Asla diplomatik olmak için özür dilemezdim. Sadece içten geldiğinde özür dilerdim. Yani bu özür samimiydi ve kalbimin derinliklerinden fışkırıyordu.

Onun tutunduğu öfke filizleri parmak uçlarından kayıp gidiyor gibiydi. "Önemli değil, Constantine. Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim."

"İstedğin herhangi bir sohbeti bölmene izin var."

"Ama..." Gözleri arkamdaki Crow'a kaydı. "Ama o başkan."

"Sanki umurumda mı?" Ben sadece onun eve dönmüş olmasına, bana ve Medusa'ya geri dönmüş olmasına, bu aptal kavganın bitmiş olmasına mutluydum. Beni kızdırdığında ona sırtımı dönmüş ve aramalarını görmezden gelmişim. O ise bu süreç boyunca bana bir kez bile böyle davranmamıştı ve şimdi geçmişte sergilediğim davranışlar yüzünden kendimi suçlu hissediyordum.

"Duşa gireceğim," dedi. "O gittikten sonra konuşuruz."

O pislikle konuşmaktansa ona duşta eşlik etmeyi tercih ederdim. "Tamam." Kolumu beline doladım, onu kendime çekip öptüm ve kıcını sıvazladım, sonra bıraktım. Crow'un yanına döndüm, o masada oturmuş şarabını içiyor ve ufukta uzanan denizin uzaktaki anakaraya doğru uzandığını izliyordu. "Burada işimiz bitti mi?"

Kadehinin dibinde kalan şarabı çalkaladıktan sonra bitirdi. "Darius'u durdurabilecek tek kişinin sen olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Gerçekten mi? Çünkü bu duruma düşmemizin sebebi, en başta onun benden daha zeki ve daha kurnaz olmasıydı. O mantıksız bir psikopat, ama şüphesiz ki, sandığından daha zeki."

"Ve bunu herkesten daha iyi anlıyorsun, Constantine." Ayağa kalktı ve takım elbisesinin önünü ilikledi. "Bir daha düşün."

"Kararımı çoktan verdiğimi söylemişim."

Uzaklaşmaya başladı. "Eminim haberleri açarsan, fikrin değişir."

Bölüm 17

CONSTANTINE

Onunla duşa girdim, o destek almak için omuzlarımı tutarken onu penisimin üzerinde yukarı aşağı salladım, altından kalçalarımı iterek o sabah kaçırdığım egzersizi telafi ettim. Vücudumuzdan akan suya rağmen, penisimin etrafında ve tabanında biriken kayganlığını hissedebiliyordum. Vücudu çıplak gözle bakıldığında değişmemişti, ama onun vücuduna dair algım artık tamamen farklıydı. O her zaman, hayal edilebilecek her şekilde sevişmek istediğim güzel bir kadındı, ama hamile olduğunu bilmek beni en çok tahrik eden şeydi. Artık hamile olmayacağı günü korkuyla bekliyordum, çünkü bu anları özleyecektim.

Eğlence bittikten sonra, birlikte duşta durduk ve ben sabunu onun yumuşak tenine sürdüm, suyun güzel vücudundan aşağı akışını izledim, saçlarının ensesine yapışmasını izledim. Fazla konuşmadık, ama gözlerimiz sanki uzun zamandır birbirimize bakmamışız gibi birbirimizi doyasıya seyretti.

"İhanetim için özür dilerim," dedim, suçluluk duygusu hâlâ içimde olduğu için tekrar özür diledim.

"Önemli değil," dedi. "Seni affettiğimi söylemiştim."

"Biliyorum, ama şimdi bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlıyorum."

Kollarımı okşadı, sanki dağlarmış gibi büyük kaslarımı parmaklarıyla izledi. "Artık geçmişte kaldı. Ben kin tutan biri değilim, özellikle de bu kadar seksi birine karşı." Bana gülümsedi, sanki moralimi düzeltmek istermiş gibi gözleri şakacı bir hal aldı.

Ben o kadar kolay ikna olan biri değildim. "Tommaso bana mesaj attı ve onun hakkında ne düşündüğümü sordu, o zaman sınırı aştığımı gerçekten anladım."

Eğlenceli tavrı biraz sarsıldı ama sakinliğini korudu. "Artık bitti. Unut gitsin."

Beni hak ettiğimden daha çabuk affetti, ama ben yeniden huzur bulduğum için mutluydum. Üçümüz ve Medusa, yeniden aynı çatı altında bir aile olduğumuz için mutluydum. Elim vücudunda aşağı doğru kaydı ve

düz karnını avuçladı, her zamanki gibi görünen ve hissedilen bir karın.

"Annenle vakit geçirmeyi sevdim." "Öyle mi?"

"Bana aile fotoğraf albümlerinden birini gösterdi." "Tabii ki göstermiştir."

"Babanıza çok benziyorsunuz."

Daha önce de bu yorumu duyduğum için başımı salladım.

"Ama ruhsal açıdan annenin tıpatıp aynısın."

Sırıttım. "Bu iltifatı kabul ediyorum. Başka ne yaptınız?" "O akşam yemeği hazırladı ve konuştuk. Onu ne kadar sevdiğimi söyledim, bana kendi annemi hatırlattığını söyledim. Beatrice'in yaptığı gibi benden nefret etse bile seni sen olduğun için seviyorum, ama onunla birlikte olmak güzel."

"Biliyorum." Onu kendime doğru çektim, sıkıca sarıldım ve çenemi başının üstüne dayadım. Sıcak düşün altında birlikte durduk, suyun kış gecesindeki yağmur gibi düşmesini dinledik.

Bir süre sonra sessizliği o bozdu. "Başkan Barsetti ne istiyordu?"

O gözümün önünden kaybolduğundan beri onu hiç düşünmemiştim. Aurelia bana geri döndüğü anda tüm dünyam onun etrafında dönmeye başlamıştı. "Şehre gelmiş, sadece biraz sohbet etmek istemiş."

Terasın yemek masasında birlikte oturduk, Medusa başımızın üzerinde asılı beyaz ışıkların altında köpek yatağında uzanmış, gün batımında kuşların cıvıltıları kesildiğinde sessizliği dinliyorduk.

Sadece bir gün ayrı kalmıştık, ama böyle birlikte akşam yemeği yediğimizden beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Şef, sebzeli sote balık ve yanında pilav hazırladı; Aurelia'nın muhtemelen sıkıcı bulduğu, ama benim için vazgeçilmez olan bir akşam yemeği. Gün boyunca beslenmem konusunda biraz daha esnek davranıyordum, ama akşamları beslenmemi olabildiğince basit tutmaya çalışıyordum. Üstelik bu, hem onun hem de bebeğimiz için sağlıklı bir yemektir.

Birkaç lokma yedi ama çoğunlukla dalgın görünüyordu.

"Aklında bir şey mi var?"

Ne diyeceğini düşünürken balık parçalarını tabağında itip durdu.

Belki de hala kızgındı.

"Sizi ikinizi birlikte gördüğümde, eski dostlar gibi sohbet ediyor gibi görünmüyordunuz." Çatalını masaya koydu ve bana baktı. "Arkadaşlarınla veya ailenle birlikteyken nasıl olduğunu bilirim, ama sen öyle değilsin."

Kahretsin.

"Peki, o gerçekten ne istiyordu?"

Onu suçluluk ve yükümlülük duygusundan kurtarmak istedim. Tek endişesi, karnında büyüyen hayat olmalıydı. "Benden Roma'ya dönüp Darius'u iktidardan uzaklaştırmamı istedi." Duymak istediği için ona gerçeği söyledim. "Reddettim."

Hafifçe başını salladı. "Durumun kötü olduğunu duydum."

"Nereden?"

Omuz silkti. "Sadece manşetlerden falan. Fazla araştırmadım."

"Ona bunun benim sorunum olmadığını söyledim.

Endişelenme." "O zaman kimin sorunu?" diye sordu.

"Onun." O İtalya'nın cumhurbaşkanıydı. Ben değil.

"Ama o bir politikacı, Darius ise... değil."

"Ordusu ve polisi emrinde. Bir çözüm bulacaktır."

"Ama bir çözüm bulabilseydi, buraya gelmezdi."

Ne demek istediğinden emin olamadığım için başımı hafifçe eğdim. "Ne demek istiyorsun, tatlım?"

"Buraya kadar gelip senden yardım istemişse, durum gerçekten çok kötü olmalı."

Ona meydana gelen değişikliklerden bahsetmeyecektim. Sokakların tahrip edilmesi, orada yaşayan iyi insanlara karşı işlenen suçlar. Onun sadece barışı tanımasını sağlamalıydım. "Öyle olsa bile, önemi yok."

"Bence önemli." Yemeyi tamamen bıraktı.

Ben de öyle. İştahım bir taş gibi midemden kayboldu. "Hayır."

"Hayır, ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedim, sesimde bir uyarı vardı.

"Ben sadece... o yer ikimiz için de çok önemli."

"Sen benim için başka hiçbir şeyden daha önemli değilsin."

"Biliyorum, ama... Ben saklanabilirim. Beni bir yere saklayabilirsin ve sen de gidebilirsin..."

"Hayır."

"Umursamıyormuş gibi davranıyorsun, ama seni tanıyorum Constantine. Bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum."

"Rahatsız görünüyor muyum?" diye sordum meydan okurcasına. Eve gelir gelmez kavga etmek istemiyordum ama öfkem galip geldi. "Bir bebeğimiz olacak, Aurelia. İkimiz için de en önemli şey çocuğumuz. Roma'da olanlar için üzgünüm, ama bana kalırsa orası yerle bir olsa da umurumda değil. Seni, onu ya da Medusa'yı riske atmayacağım. Artık her şey farklı ve ben hayatıma devam ettim."

"Sen hayatına devam etmiş olman gerçeği değiştirmez, Constantine."

"Geri dönüp hayatımı tehlikeye atmamı mı istiyorsun?" diye bağırdım. "Hayır. Ama senin istediğinin bu olduğunu biliyorum."

"Değil."

"Öyle diyorsun, ama içten içe ikisini de istediğini biliyorum..."

"Roma'ya ayak basarsam Darius'un sana ne yapacağını söylemeyeceğim. Ama inan bana, eğer gidersem üç hafta boyunca uyuyamayacaksın."

Bir an durdu, gözleri yemeğine indi. "Orada olduğumu unutuyorsun, Constantine. Onun nasıl biri olduğunu gördüm. Kardeşine ne yaptığını biliyorum. Onun ne kadar canavar olduğunu çok iyi biliyorum. Ama onu alt edebilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorum."

Onun sözleriyle hissettiğim gurur dalgasını görmezden geldim. Bana inandığını bilmekten duyduğum duyguyu görmezden geldim. Son altı haftadır Taormina'da kırımın üstüne oturmuş olmama rağmen beni zayıf görmediğini. Hâlâ tanıştığı adam olduğuma inandığını. "Cevabımı değiştirmeyeceğim, o yüzden bu konuyu kapatalım."

"Eminim Rocco sana yardım eder."

"Umurumda bile değil." Crow ondan bahsettiğinde rahatladım.

Bu, onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu... ki umurumda da değildi.

"Constantine..."

Sonunda sabrım taştı. "Eve yeni geldin ve kavga etmek istemiyorum, ama beni buna zorluyorsun." Aniden sandalyemden geriye doğru itildim ve ayağa kalkıp öfkeyle odadan çıktım. Evden ayrılıp bir otele yerleşmek istedim, ama onu burada yalnız bırakma fikri içime sinmiyordu, hem hamileydi, hem de Medusa hâlâ yaralıydı.

Bu yüzden artık kullanmadığım ofise girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. Masanın arkasındaki sert sandalyeye oturdum ve odanın karşısındaki duvara baktım. Duvarlarda benim seçmediğim tablolar vardı. Bir iç mimar, burayı yenilettikten sonra bir eve dönüştürmüştü. Roma'daki evime hiç benzemiyordu ve bazen onu özliyordum.

Darius'un orada uyuduğu, yemek yediği ve tuvaletini yaptığı gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Dirseklerimi kol dayama yerine dayadım ve bakışlarımı odaklayarak, damarlarımda dolaşan tüm öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. Kaslarımda, hatta yüzümde bile zonklama hissedebiliyordum. Cumhuriyet yerine Aurelia'yı seçmek, hayatımda verdiğim en kolay karardı; ama bu, sonuçlarının beni öldürmediği anlamına gelmiyordu. Beni etten kemiğe kadar diri diri yakıyorlardı.

Cebimde telefonum titredi, Aurelia'nın bana mesaj gönderip göndermediğini görmek için telefonu çıkarıp ekrana baktım.

Ama arayan Rocco'ydu.

Hiçbir önsöz ya da açıklama yapmadan, birdenbire benim için çok önemli olan bir şey söyledi.

Çocuk için tebrikler.

O mesajı okuduğumda keskin bir nefes aldım, her kelimeyi sindirirken kafamda onun sesini duydum. Onunla bir daha konuşmayı hiç beklemiyordum ve eğer bana ulaşırsa, bunun sebebi bana ne kadar nefret ettiğini söylemek olurdu.

Gözlerim mesajı defalarca okudu. Ekran kararmaya başlayana kadar ona baktım. Parmağımla ekrana dokunarak mesajı geri getirdim, sonra kaydırıp bir cevap yazdım. Teşekkürler dostum. Mesajı o kadar

hızlı gönderdim ki kararımı sorgulayamayayım. Mesajı etere bıraktım. Onun uzattığı zeytin dalını kabul ettim ve ben de kendi zeytin dalımı uzattım.

Bir ara koltukta uyuyakalmıştım, başımı köşeye dayamış, kambur duruyordum. Evde misafir odaları vardı, ama burası sadece bana aitmiş gibi hissettiren tek yerdi.

Kapının aralanma sesi anında zihnimde yankılandı. Kıpırdamadım, ama gözlerimi açıp Aurelia'nın odaya girdiğini gördüm, gölgesi de Medusa ile birlikte.

Nefes aldım, sonra sandalyede dikleştım ve gözlerimdeki uykuyu sildim. Masada duran telefonumun ekranına parmaklarımla dokundum ve saatin aydınlandığını izledim. Saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu.

"Orada kalırsan boynun tutulacak." Yatak kıyafetiyle, yüzündeki makyajı silinmiş, uzun saçları taranmış halde benim tişörtlerimden birini giymişti. "Yatağa gel."

Otmaya devam ettim, ona kızgın olduğum için değil, o anda dünyaya kızgın olduğum için.

Beni bir süre izledi, sonra masaya yaklaştı ve bana karşı duran koltuklardan birine oturdu; o koltuklar hiç gelmeyen misafirler ve hiç gerçekleşmeyen iş toplantıları içindi. Bunların hepsi, tuttuğum iç mimarın stil seçimlerinin bir parçasıydı. Tişörtüm ona bir elbise gibi oturuyordu, boyun çizgisinin yarısı omzundan aşağıya sarkıyordu çünkü ona çok büyüktü. Gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı, ama daha çok stresle doluydu. "Seni üzmem istemedim."

"Biliyorum, canım."

"Sadece... her zaman desteğimin yanında olduğunu bilmeni istiyorum." Bu sefer kelimelerini dikkatlice seçti.

"Buraya geldiğimizde ne kadar kaybolmuş olduğumu biliyorsun." Bana bakarken gözleri yumuşadı.

"Herkes sırtımı döndüm ve bunun farkındayım. Tekrar ayağa kalkabileceğimden emin değildim. Sonra sen bana her şeyi perspektifine oturtan bir şey söyledin ve hayatımı geri kazandım. Mutluluğumu geri kazandım. Ve şimdi..." Başımı salladım. "Yine gitti. Keşke

Başkan Barsetti buraya gelmeseydi keşke. Keşke Roma pislik bir diktatörün eline geçmeseydi. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Gözleri kucağındaki ellerine indi. “Bu beni öldürüyor, ama alternatifini göze alamam.”

“Bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu sessizce.

Yavaşça nefes aldım ve öfkemi dizginledim. “Onu hazırlıksız yakalayamaz mısın?” “Eğer akıllıysa, beni gözetim altında tutuyordur.”

“Mesela adamlarını peşine takarak mı?”

“İlle de öyle değil. Birinin hareketlerini izlemenin başka yolları da var. Telefon kayıtları, finansal işlemler, faturalar, uçuş kayıtları.”

“Ama şu anda çıkıp bir uçağa ya da feribota binsen, onun fazla zamanı kalmaz. Rocco ile koordinasyon kurabilirsin...”

“Tatlım, boş ver.” Ses tonumu sabit tuttum çünkü onu uzaklaştırmak istemedim, o anda aramızda bir dağ varmış gibi hissettiğim halde. “Darius kindar ve kin dolu biridir. Seni bir yere saklasam bile, hayatının geri kalanını seni aramakla geçirir. Seni bulana kadar beni hayatta tutar, sonra sana tarif edilemez şeyler yapar ve beni izlemeye zorlar. Boş ver gitsin.”

Yutkunmadan önce gözlerinde bir anlık korku belirdi. “Ama onu yenersen, ikisine de sahip olursun. Bizi ve Roma Cumhuriyeti’ni yeniden kazanırsın.”

“Öyle olsa bile, bunu istemezdim.” “İstemez miydin?” diye sordu sessizce.

Başımı salladım. “Bu yedi yıl boyunca intikam duygusu beni besledi. Cumhuriyeti savunmak istedim, ama kalbimin gerçekten istediği şey kardeşim için adalet idi. Ama şimdi anlıyorum ki... artık yoluma devam etmenin zamanı geldi. Hayatı boyunca onun pisliklerini temizledim ve şimdi o öldü, ama ben *hâlâ* onun arkasını temizliyorum. Yaptıkları için ölmeyi hak etmemişti, ama bunun onu öldüreceğini de biliyordu ve yine de yaptı, yani

...

Bana bakarak, her kelimemi dikkatle dinledi. “Ya Rocco’ya Cumhuriyeti geri kazanmasında yardım edersen... ve sonra gün batımına doğru yürüyüp gidersen?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Ama ben sorun yok dersem...”

“Seni engelleyen şeyin senin rızan olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum inanamadan, bunu bu kadar uzun süre tartıştıktan sonra nasıl böyle bir şey sorabildiğini anlayamadan.

“Kalbinde bunun istediğin şey olduğunu biliyorum... ve ben de istiyorum.”

“Hayır.”

“Constantine...”

“Saraya dalıp seni kaçırdığını hatırlıyor musun? O, onun yapabileceklerinin yanında hiçbir şeydi.”

“Biliyorum, Constantine. Ama... ben cesurum.”

Söylediklerini duyduğumda tüm vücudum kaskatı kesildi. “Ben cesurum ve bunu yapabileceğimi biliyorum.”

Onun bunu söylemesini duymak, onun parçalanmış halini bulduğum andan bu yana ne kadar büyüdüğünü görmek benim için çok önemliydi. Beni bulduktan sonra kendini yeniden bulduğunu bilmek.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. “Öyle olduğunu biliyorum, tatlım. Darius’un beni alt etmesine izin vermeseydim, Roma’da harika bir hayatımız olurdu. Sen benim imparatoriçem olurdun ve bu topraklara hükmederdik. Ama her şeyi mahveden benim ve sonuçlarıyla yaşamak zorundayız. Fikrimi değiştirmeyeceğim... ve bunu bir daha asla tartışmak istemiyorum.”

Birkaç gün sonra hayatımız yeniden normale dönmeye başladı. Gina ile olan olay geride kalmıştı, Başkan Barsetti’nin ziyaretinden bahsetmedik ve ben de olan biteni unutmaya başladım. Ailem ve sevgilimle birlikte Taormina’daki idil hayatıma geri döndüm. Aurelia gündüzleri restoranda çalışmaya devam etti, ben de kendi restoranımızı açmaya odaklandım. Doğru yeri bulmak için emlakçıyla görüştüm. Başkasından kiralamak istemedim, mülkü satın almak istedim ki kimse onu benden alamayacak olsun.

Bir noktada Isabella ile yüzleşmem gerektiğini biliyordum, ama hayatım istikrarlı hale gelene kadar bekledim. Öfkeyle ona gidersem, onu paramparça edeceğimden korkuyordum.

Konuşmanın kısa sürmesini bekliyordum, bu yüzden ailesine ait dondurma dükkânına gidip arka tarafa geçtim. İş gününden sonra onun dairesine gitmek istemedim, çünkü ailemi bırakıp o zamanı eski sevgilimle geçirmek aptalca geliyordu.

İçeri girdiğimde masada oturuyordu ve beni görünce hafifçe irkildi. "Önceden haber versen iyi olurdu."

"Böylece kaçıp benden uzaklaşabilirsin diye mi?" Masanın yanındaki diğer sandalyeye geçtim, kocasının aldatıcı bir pislik olduğunu öğrendiğimde oturduğum sandalyeye.

Dizüstü bilgisayarında bir şeyi bitirip kapattı, ama yine de bana doğrudan bakmıyordu.

Utanmış olduğunu biliyordum, ki olması gerektiği gibi.

"Bak, acımasız davrandığım için özür dilerim. Bunun mazereti yok ve suç bende. Ama bu köyde bir arada yaşayacaksak, senin de bazı değişiklikler yapman gerekiyor."

Sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir özür bekledim, ama öyle bir şey olacak gibi görünmüyordu.

"Bu, sana uzatacağım son zeytin dalı, Isabella."

Gözleri sonunda benimkilere kaydı.

"O zaman hiç iletişim kurmayacağım, yokmuşsun gibi davranacağım, annemin evinde hoş karşılanmayacaksın... tüm o ağır şeyler. Bunu istemiyorum ve senin de istemediğini biliyorum. Ama bu sirkle uğraşmaya devam edemem. Bir koca ve baba olacağım ve bu saçmalığın artık çığırından çıkmasına izin veremem." Tanrıya şükür Aurelia bu konuda çok anlayışlıydı. Aksi takdirde, bu durum ilişkimizi mahvedip hayatımın aşkını benden uzaklaştırabilirdi. "Peki, affedip, unutup yolumuza devam edebilir miyiz?"

Yine başka yere baktı, kolları belirgin bir şekilde gerildi. Bana tekrar bakmadan önce nefes aldı. "Davranışlarım için özür dilerim ve yolumuza devam etmeyi çok isterim. Ama bizim arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum. Seni artık sevmeyeceğim bir zamanı hayal etmek zor."

"Olacak, Isabella. Sana söz veriyorum, başka biriyle tanışacaksın ve ben o kadar derinlere gömüleceğim ki, beni sevdiğini bile unutacaksın." Aurelia'ya karşı hissettiklerim böyleydi, ona olan aşkım o kadar

derin ve içtendi ki, hayatımı başka biriyle geçirmek istediğim bir zamanı hatırlamak zordu.

“Umarım haklısındır.”

Ondan bir özür kopardığım için rahatlamıştım, çünkü koparmamış olsaydım, ağızımda kötü bir tat kalacaktı. Bir zamanlar sevdiğim kadının narsist bir pislik olmadığını ve benim bunu göremeyecek kadar kör olduğumu bilmem gerekiyordu. “Haklı olduğumu biliyorum.”

Bölüm 18

AURELIA

Constantine yeniden eski haline dönmüştü. İşten eve geldiğimde her zaman gülümsemeyle karşılardı ve beni yatağa götürdüğünde, ilk tanıştığımız zamanki gibi, bana derin ve tutkuyla sarılır, beni sevgiyle kaplardı. Hafta sonları çalışmıyordum, o yüzden o zamanlar Constantine ve Medusa ile evde tembellik ediyordum. Kanepeye uzanıp battaniyeye sarılırdım, Constantine de tişörtümü kaldırıp hiç değişmemiş karnımı ortaya çıkarır ve sanki altı aylık hamileymişim gibi her yerine öpücükler yağdırırdı.

Isabella ile konuştuğunu ve sorunları çözdüğünü söyledi, ama ayrıntılara hiç girmedim, ben de sormadım. Annesi durumumu öğrenmek için mesaj atardı ve ikimizin arasında ayrı bir sohbet dizisi başladı. Onu müstakbel kayınvalidem gibi hissetmek yerine, sanki kendi kanımdan biriymiş gibi hissettim.

Constantine hafta boyunca beni akşam yemeğine çıkardı ve bu gece en sevdiği mekan olan Trattoria da Nino'ya gittik. Tanıştığımız ilk hafta beni oraya götürmüştü ve her zamanki gibi garsonların hepsini tanıyordu.

Dışarıda güzel bir masamız vardı, ama hava çok karanlık olduğundan suyu göremiyorduk. Üzerimize yaz esintisi esiyordu ve yumuşak parmak uçları gibi saçlarımı okşuyordu. Elbiseyi giydiğimde biraz dar gelmişti, bu yüzden vücudumda ince bir değişiklik başlıyordu. Çıplak gözle fark etmiyordum, ama kıyafetler yalan söylemez.

Constantine menüye sadece bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. "Ne düşünüyorsun, tatlım?"

"Pappardelle makarna güzel görünüyor."

Garson geldiğinde Constantine kendine şarap, başlangıç olarak bruschetta sipariş etti, ardından ana yemeklerimizi sipariş etti. Her zamanki gibi, o günün taze balığını istedi ve onu kendi elleriyle temizlemek istedi.

Şarap doldurulduktan sonra, dirseklerini masaya dayadı ve bana baktı. "Sanırım restoran için bir yer buldum."

"Öyle mi?"

"Ana caddeden biraz uzak bir yer ama bu hoşuma gitti." "Hayattaki en güzel şeyler her zaman ana yoldan uzaktır."

"Bazen," dedi, gözleri benden ayrılmadan. "Haftaya doktor randevusu için heyecanlıyım."

"Bunu söyleyen ilk erkek sensin," dedim gülerek. "Bu yeni bir maceranın başlangıcı. Heyecanlıyım."

"Eh, bu macerayı vajinandan dışarı itmek zorunda olan sen değilsin."

Hafifçe güldü. "Haklısın. Keşke bunu senin yerine ben yapabilseydim." "Bu konuda sana karşı çıkmazdım."

Şarap kadehini doldurmadan önce tekrar gülümsedi. "Arabayla gezip biraz alışveriş yapmalıyız. Birkaç ay içinde ihtiyacımız olacak çok şey var."

"Sekiz ayımız var."

"Ama farkına bile varmadan o zaman gelmiş olacak," dedi. "Hazırlıklı olmayı severim."

Hayatını düzene sokmuş, işleri proaktif bir şekilde halletmekten korkmayan, her gün formunda olan ilk erkekle tanışmıştım. Onun liderlik enerjisini ve hırsını seviyordum... Onun hakkında sevdiğim diğer tüm şeylerin yanı sıra. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Evet." Karanlık sahil şeridine baktı, gözleri kendi tarzında bir gülümsemeyle ışıltılıydı. "Harika, değil mi?" Şarap kadehini aldı ve sapından kaldırdı. "La dolce vita, değil mi?"

Su bardağımı aldım ve nazikçe onun bardağına dokundurdum. "La dolce vita."

O Pazartesi günü izinliydim, bu yüzden Constantine günü plajda geçirmek isteyip istemediğimi sordu.

Ve bunu kaçırmamın imkanı yoktu. Birkaç ay sonra giyemeyeceğim minicik bikinimi çantama koydum

...ya da belki bir daha asla giyemeyeceğim o minicik bikinimi çantama koydum. Güneş şapkamı, güneş gözlüğümü ve plaj kıyafetimi aldım.

Constantine bir şoföre bizi Belmond Villa Sant'Andrea'ya bırakmasını söyledi ve biz de patikadan aşağı inip merdivenleri geçerek aşağıdaki plaj kulübüne yürüdük. Burası onun arkadaşlarıyla gittiğimiz yerdı ve özellikle de sadece ikimiz olduğumuz için geri dönmek beni heyecanlandırıyordu.

Geçen seferki gibi özel bir kabin ayarladı, ama biz suya daha yakın olan şezlongları kullandık, aylar önce pervasızca tırmandığımız ve atladığımız kayanın tam önündeki. Garson gelip içeceklerimizi getirdi, biz de gölgede uzanıp koydaki tekneleri izledik.

Siyah mayosuyla, dövmelele kaplı kaslı bir yakışıklıydı, on üzerinden on birdi. Birkaç kızın ona baktığını fark ettim, ama kızmadım bile. Onları kim suçlayabilir ki, değil mi? Geçen seferki gibi mortadella ve fıstıklı pizza sipariş etti, ama o kadar formdaydı ki, hayatında hiç pizza yememiş gibi görünüyordu.

"Annen bana aile fotoğraflarınızı gösterdiğinde, şu anki halinizden çok farklıydınız."

Bir kolunu boynunun altına dayamış, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle denizi seyrediyordu. "Bir çocuk olarak gittim, bir erkek olarak döndüm."

"Bu değişimi sana ne yaptırdı?"

"Çünkü kimse, onu çıplak elleriyle öldürebileceğini düşünmedikçe sana saygı duymaz. Eve ilk geldiğimde annem beni neredeyse tanıyamadı." Sessizce kıkırdadı. "Sonra da sanki yeterince büyük değilmiş gibi tüm yemek porsiyonlarımı daha da büyüttü."

"Evet, ben orada kaldığımda, bana on bin kalori yedirmeye çalışmıştı."

"Evet, işte annem budur."

"Bebeği doğurduktan sonra, forma girmeme yardım etmen gerekecek."

"Kardiyo konusunda kesinlikle sana yardım edebilirim." Bu sefer bana dönüp baktı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Gözlerimi devirdim, ama tamamen şakacı bir tavırdı.

Uyluklarına hafifçe vurdu, sonra bana katılmam için başını salladı. "Etrafta insanlar var."

"Ne olmuş?" Sanki ben Medusa'ymışım gibi parmaklarını şıklattı. "Kıçını buraya getir."

Hemen yanımızdaki sandalyeler boşalmıştı, yani hemen yanımızda kimse yoktu. Tamamen özel bir yer değildi, ama yarı özel sayılırdı. Ve bundan rahatsız olan herkes, benim yerimde olmadıkları için kıskançlık duyuyordu.

Onun şezlonguna geçtim ve sırtımı göğsüne dayayarak bacaklarının arasına yerleştim.

Beni kendine doğru çekti, kocaman kolları sanki bir arabadaki iki emniyet kemeri gibiydi ve yaz esintisi tenlerimizi okşarken beni kaslı bacaklarının arasına sardı. Başını eğip omzumu birkaç kez öptü, herhalde güneş kremi tadı geliyordu ama. Sanki kimsenin göremediği bir şişkinliği hissedebiliyormuş gibi ellerini karnımın üzerine düz bir şekilde koydu. "Karnının belirginleşmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Sert göğsüne yaslanarak rahatladım, arkamdan beni desteklediğini hissederken, kocaman elleri ve kollarıyla kendimi sevildiğimi hissettiriyordu. Beni her zaman o kadar erkeksi ve güvenli hissettiren bir sevgiyle boğuyordu. Taormina'da her yerde güzel kadınlar vardı, ama gözlerinin bir kez bile başka bir yere kayduğunu görmedim. Gözleri her zaman üzerimdeydi, sadece bakışlarıyla beni fiziksel ve duygusal olarak seviyordu.

"Bu beni çok tahrik ediyor," dedi kulağıma.

"Karnım kocaman olup zar zor yürüyebilecek hale gelene kadar bekle."

"Ah, tatlım." Sanki emir almış gibi, penisi sertleşti ve sırtıma değdi. "Beni işkence etme." Kollarını tekrar bana doladı ve beni kendine doğru çekerek omzuma bir öpücük daha kondurdu. Sonunda geriye uzandı, göğsü düzenli ve huzurlu bir şekilde inip kalkıyordu.

Pizza ve alkolsüz kokteyllerle dolu bir karnım ve beni yastık gibi kucaklayan güzel bir adamla, gözlerim yorulup uykuya dalana kadar bir iki dakika okyanusa baktım.

Uyandığımda gözlerim kapalıydı ama önümdeki dalgaların sesini duyabiliyordum. Gün ilerledikçe dalgalar artmış, öğleden sonra geçtikçe gelgit yükselmışti

. Gözlerimi açıp güzel denizi seyrettim ve omzumun arkasından Constantine'in yavaş kalp atışlarını hissederek sessizce iç geçirdim.

Elimi koluna doğru gezdirdim, sıcak teninin altındaki farklı kasları hissederek. Elini kaldırdı, sonra benimkine doğru uzandı, avucumun altına elini kaydırarak onu göğsüne doğru çekti.

İşte o zaman fark ettim.

Ben uyurken parmağıma taktığı devasa elmas yüzük.

Yüzüğü taktığı anda ağırlığını fark etmem gerekirdi, ama ben derin bir uykudaydım. Artık orada olduğunu bildiğim için, elimi eğip daha iyi görebilmek için, platin bir yüzüğün üzerinde duran büyük prenses kesim elması inceledim. Tepki vermem, önümde ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

“Eğer diğer sevgililerimden biri bana hamile olduğunu söyleseydi, erkek gibi davranıp bu duruma ayak uydururdum, ama bu habere sevinmezdim. Ama bir bebeğimiz olacağını anladığım anda, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Evet, hamile olduğun için sana evlenme teklif ediyorum.” Beni kollarına daha sıkı sarıp omzuma bir öpücük kondurdu. “Ama aynı zamanda, bu bana seni ne kadar derinden sevdiğimi gösterdi. Çünkü hayatımda hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım. Çünkü bunu yapmak istediğim tek kişi sensin. Çünkü sana sanki zaten karımmışsın gibi bakıyorum ve sana öyle diyebilmek için her şeyi verirdim. Lütfen, kocan olmama izin ver. Hayatımın geri kalanında seni sevmeme, desteklememe ve korumama izin ver. Lütfen, sevgilim.”

Kollarında döndüm, gözlerimiz birbirine kilitlenebilsin diye vücudumu döndürdüm.

Bana bakarken elini otomatik olarak saçlarıma kaydırdı ve yüzümü avuçladı; sanki bana son sorduğunda verdiğim cevaptan farklı bir cevap vermemi umut ediyor ve dua ediyormuş gibi. Gözleri son derece kararlı ve samimiydi.

Bu hamilelik olmasaydı, bana ne zaman evlenme teklif edeceğini bilmiyordum, ama o teklifin bir noktada geleceğine inanıyordum. Nasıl olursa olsun, hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize inanıyordum. Tam olarak

tam olarak hayal ettiğim gibi değildi, ama bu, tüm kalbimle sevdiğim adamdı. Ve onun da beni tüm kalbiyle sevdiğini görebiliyordum. "Evet."

İsteddiği cevabı alınca gözleri hemen yumuşadı ve yüzümü avuçlarken parmakları saçlarımda kaydı. Beni kendine çekip öpmeden önce, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı gülümseme belirdi. Sanki etrafımızda bizden ve Akdeniz'den başka kimse yokmuş gibi öptü beni... ve yaz aşkı yaşayan iki genç gibi atladığımız o büyük kayadan.

Bölüm 19

CONSTANTINE

Eve varır varmaz, onu küçük bikinisi ve üstüyle yatağa yatırdım. O kadar hızlı çıkardım ki, kumaşı neredeyse yırtacaktım. Altını kışından çıkardım ve boynundaki ipi çekerek mükemmel göğüslerini serbest bıraktım.

İlk kez göğüs gören bir gençten bile daha sertleşmişim.

Şortumu indirdim, sonra üzerine çıktım, sikim kadifemsi yumuşak tenine girmeye can atıyordu. Ellerimle kalçalarını çektim ve onu altımda ayarladım, başı yastığın üzerinde, elleri ön kollarımın üzerinde ve gözleri sanki onu çok istiyormuş gibi kocaman sikime bakıyordu.

En ufak bir hareketinde elmas yüzüğü parıldıyordu; adada bulamadığım, ona en iyinin en iyisini vermek istediğim için Paris'ten getirtmek zorunda kaldığım kusursuz bir mücevher.

Kollarımı dizlerinin arkasına doladım ve onu geriye doğru eğdim, bacaklarının arasına girerken, sikim en az yüz kez benim adımı yazdırdığım bu yerde olmaktan çok heyecanlıydı. Sikim girişini buldu ve içine girdim, hiç bu kadar az direnç hissetmemiştim çünkü o çok ıslaktı.

Sanki o yüzük onu çok tahrik etmiş gibiydi.

Onun içine taşaklarım kadar derine girdiğimde inledim; hayatımın geri kalanı için sikimin yuvası, bacaklarının arasındaki vaha, yeryüzündeki cennetim. Yavaş gitmek ve artan ateşi tatmak istedim, ama lanet olsun, çok tahrik olmuşum ve kendimi kontrol edemiyordum.

O da yavaşlamak istemiyor gibiydi, tırnakları kollarımı ve göğsümü çiziyordu, beni her santimini hissettiğinde inliyordu ve ben ona her şeyimi verirken hiç yüzünü buruşturmadı. Sevişmek yerine, tanıştığımız geceki gibi sikiştik, sanki duramıyormuşuz gibi, ter, sıcaklık ve arzunun içinde kaybolmuştuk.

Hayatımızın geri kalanında karımı böyle sikmek istiyordum.

Çocuğumuz koridorun sonunda ya da gündüzleri okulda uyuyor olacaktı, ebeveynleri olan iki hayvanın birbirlerini deli gibi siktiğinden habersiz.

"Con..." Tam adımı söyleyemedi, orgazm olurken onu çığlık attırdığımda, kollarımı o kadar sıkı kavradı ki tırnakları derime batarken.

"Siktir, tatlım."

İlk haber verdiğimiz kişi annemdi. Birlikte restorana gittik ve arka odada ona yüzüğü gösterdik. Çıığı o kadar yüksekti ki, ön camdaki camı neredeyse parçalayacaktı. İkimizi de kucakladığında gözyaşları vardı, yanaklarımı avuçladı ve benden hiç bu kadar gurur duymamış gibi bana baktı.

Sevdiği birini eve getirmek iyi hissettiriyordu. Aurelia'yı sevmeseydi, bu hiçbir şeyi değıştirmezdı, ama sevmesi benim için çok önemliydi. Annemin onu şimdiden kızı gibi sevmesi benim için çok önemliydi.

Edric öldüğünden beri ailem parçalanmıştı ve ilk kez iyileşmiş gibi hissettim.

Beatrice yerleşip iki oğlu olduğunda çok sevinmiştik, ama o pislik kocası ailesini terk ettikten sonra, ailede o kadar büyük bir gerginlik yaşandı ki, yeni bir kırılma oluştu. Kız kardeşime acıyordum ve annem, silahını çekip Beatrice'in eski kocasını avlamaya bir adım kalmıştı. Sonunda ortalık yatıştı, ama eskisi gibi değildi.

Bu seferki farklıydı.

Medusa resmi olarak alçısından kurtulmuş ve tekrar koşuşturmaya başlamıştı. Eskisi kadar hızlı ve güçlü değildi, muhtemelen vücudunu tekrar tam olarak kontrol etmeye alışmaya çalıştığı içindi. Bacağı muhtemelen hayatının geri kalanında ara sıra onu rahatsız edecekti, ama en azından hayatına kavuşmuştu.

Artık eve geldiğimizde, bizi karşılamak için evin içinden koşarak geçiyor, burnunu ellerimize sürüyor ve sonra bizi evin diğer tarafına kadar takip ediyordu. Aurelia, onu okşamak ve kucaklamak için diz çöktü

, ben de izin isteyip ofise geçtim.

Masamın arkasına oturup bir telefon görüşmesi yaptım. Birkaç kez çaldıktan sonra biri cevap verdi. "Alberto, papalık ofisi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam Alberto. Ben Con. Papa sohbet etmek için orada mı?"

Telefonu eliyle kapattı ve arka planda biriyle konuşuyor gibi göründü, sonra tekrar bana döndü. "Sizi aktarıyorum. Muhtemelen beş dakika beklemeniz gerekecek."

"Evet, alışkınım."

Beni beklemeye aldı ve beklerken saçma sapan bir opera müziği dinlemek zorunda kaldım. Telefonu kulağıma tutmaktan yoruldum, bu yüzden hoparlörü açıp masanın üzerine koydum ve beklemeye devam ettim. Duvardaki resimlere bakarken, Aurelia'nın o müstehcen fotoğraflarını duvarlarım için bir hatıra olarak almamış olmaktan pişmanlık duydum.

Hâlâ onları istiyordum, ama bir bebek yolda olduğu için, belki de bu artık iyi bir fikir değildi.

Papa Zephyrinus telefonda konuştu. "Oğlum, nasılsın?"

Telefonu hoparlörden alıp kulağıma dayadım. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Sanki soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bir duraksama oldu, ama bir an sonra kendine geldi. "Hayat güzel, Tanrı da öyle."

"Evet, ne kadar doğru," dedim. "Senden bir ricam var, amca." "Söyle."

"Aurelia'ya evlenme teklif ettim ve bizim nikahımızı senin kıman çok hoşuma gider." Evlilik konusunda o kadar derinlemesine düşünmemiştim, ama Roma'daki zamanımın sonuna doğru, sadece biz ve papa'nın katılacağı özel bir törenle Aziz Petrus Bazilikası'nda evleneceğimi varsaymıştım. Ama şimdi, o rüya benim sınırlarımın dışında olduğu için ulaşamayacağım bir şeydi.

"Constantine, bu harika bir haber. Senin adına çok mutluyum."

"Ayrıca bir bebeğimiz olacak," dedim gülümseyerek, tüm hayatım güzel, büyük bir fiyonkla bir araya geliyordu.

Hattın diğer ucunda sessiz bir hayret nidası duyuldu. "Tanrı seni gerçekten kutsamış, Con."

“Evet, biliyorum.” Tüm bunlar çok farklı bir sonuca da varabilirdi, ama Aurelia ve ben şanslıydık ki kaçıp dolu dolu ve verimli bir hayat sürmeyi başardık. Bu Tanrı’nın müdahalesi miydi, benim müdahale miydi, yoksa sadece şans mıydı...? Kim bilir.

“Birliğinizi kutsamaktan onur duyarım.”

“Bunu yapacağını biliyordum, amca. Ama bildiğin gibi, Roma’ya gelemem. Buraya gelip bizi evlendirebilir misin diye sormak istedim. Çok şey istediğimin farkındayım. Ama bizi evlendirmen ve çocuğumu kutsaman benim için çok büyük bir anlam ifade eder.”

Benim isteğimi düşünürken uzun bir sessizlik oldu.

“Yapılamazsa anlarım.”

Hâlâ düşünürken sessizliğini sürdürdü. “Hayatımı Tanrı’ya adadım ve kendi programımla değil, O’nun programıyla çalışıyorum. Bunu biliyorsun, Con.”

“Evet.” Hayal kırıklığımı gizledim. “Tamamen anlıyorum, Ekselansları.”

“Ama senin için bir istisna yapacağım. Roma halkı için yaptığın her şey için... ve kalbinin saf olduğu için. Seni ve sevdiğin kadını kutsal evlilik bağıyla birleştirmek benim için bir onur olacaktır.”

Onun kabul edeceğini beklemiyordum ve benim için dağları yerinden oynatması benim için çok büyük bir anlam ifade ediyordu. “Çok teşekkür ederim, Peder. Tüm hayatım boyunca onun yanında yaşayacağım ve kemiklerim sonsuza dek onun yanına gömülecek. Bunun sonsuza dek süreceğini bilmek için sizin kutsamanıza ihtiyacım yok—ama bu benim için çok büyük bir anlam ifade eder.”

“Elbette, Constantine.”

“Peki, sizi rahat bırakayım. Meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum.”

“Bir saniye, Con.” Sesi uzak geliyordu, sanki yanından birini uğurluyormuş gibi. Tekrar telefona döndü. “Rocco’yla konuşmalısın. İkinizin bir süredir görüşmediğinizi biliyorum.”

Acı ve suçluluk duygusunun tuhaf bir karışımı aniden içimi kemirdi, nefes alamayana kadar boğazımı sıktı. Özür dilemeyi reddeden birini affetmek zordu ve ben de kendi başıma bunu unutacak kadar inatçı değildim.

O soruyu sormak istemiyordum. Direnmek ve o telefonu kapatana kadar sessizliği sürdürmek istiyordum. Ama sözcükler sıkıca sıkılmış dudaklarımdan döküldü. “O iyi mi?”

“Evet, iyi,” dedi Papa Zephyrinus çabucak. “Ama bu durumun ne kadar süreceği belli değil.”

Bölüm 20

AURELIA

"Sence sekiz hafta içinde bir düğün düzenleyebilir miyiz?" Bam Bar'ın açık terasındaki küçük masada Constantine'in karşısında oturuyordum. Beni işten aldığı anda, öğleden sonra keyfi olarak beni buraya getirmeyi teklif etmişti. Beni mutlu etmek için her zaman böyle küçük şeyler yapardı. Tatlıları sevmediğini bildiğim için, bu tamamen benim içindi.

"Kesinlikle."

"Gerçekten mi?"

"Cumartesi günü evlenmek istersen, bunu halledebilirim."

"Nasıl?" Tat olarak limon ve portakal ile bir parça krema seçtim.

"Çünkü herkesi tanıyorum, tanımadıklarımı da annem tanıyor. Ama benim için acele etme. Ne istersen onu yapmanı istiyorum. Bebek doğana kadar beklemek istersen, o da olur."

Bunu istemediğini biliyordum, ama benim istediğimi yapmama izin verecek kadar düşünceliydi.

"Hayır, karnım çok büyümek istemiyorum. Küçük bir şişkinlik yeterli."

"Her türlü şişkinlik yeterli," dedi karizmatik gülümsemesiyle.

"İnan bana, karnım büyüdükçe, senin heyecanının azalacak."

"Güven bana, tatlım. Öyle olmayacak." Granitasından birkaç lokma aldıktan sonra, sanki sadece tadına bakmak ona yetmiş gibi, onu bıraktı. "Bu, sahip olduğumu bilmediğim bir fetiş. Oğlum ya da kızımı karnında taşıdığını bilmek... bu inanılmaz bir şey. Dünyadaki en büyük tahrik edici şey."

"Bunu söylemen çok tatlı."

Başını hafifçe salladı. "Tatlı olmak için söylemiyorum. Bu arada, bizi evlendirecek birini buldum."

"Kim?"

"Papa Zephyrinus."

“Ne?”

Başını salladı. “Tören için buraya geleceğini söyledi.” “Papa mı?”

Yine başını salladı. “Ve amcam.”

“Papa’nın düğünler için Roma’dan ayrıldığını bilmiyordum.” “Sık sık değil, ama yapıyor.”

“Bunu yapması çok nazikçe.”

“Evet, çok cömert bir davranış. Birliğimizi ve çocuğumuzu kutsaması benim için çok anlamlı. En azından bu dünyada, Tanrı’ya en yakın olabileceğimiz an bu.”

“Evet,” dedim. “Peki, Roma’dan başka kimse geliyor mu?”

“Birkaç arkadaşımı davet edebilirim.”

Granitam birdenbire önemsizleşti. Hayatımızdan acı bir şekilde eksik olan kişiyi düşündüm. “Rocco da o arkadaşlardan biri mi?”

Gri tişörtü ve tasarımcı güneş gözlüğüyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Kötü bir ruh hali içinde görünmüyordu, ama konudan pek de heyecanlanmış da değildi. “Hayır.”

Hayal kırıklığıyla kalbim sıkıştı. “Onun sağdıcın olacağını düşünmüştüm.”

“Antonio daha uygun.”

Antonio aileden sayılırdı ve harika bir arkadaştı, ama o Rocco değildi. “Gerçekten davet edilmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Aurelia.” Sesini yükseltmedi, ama ses tonu bana geri çekilmemi söylüyordu.

“Seni bu kadar böyle kesmene neden oldu?”

“Boş ver,” dedi sakın bir sesle.

“Neden bana söylemiyorsun?”

Omuz silkti. “Çünkü önemi yok.” “Bence var.”

Beni görmezden gelerek, yolun aşağısında yürüyen insanlara baktı.

“O zaman onu misafirim olarak davet edeceğim.”

“Devam et,” dedi. “Sanki gelecekmiş gibi.”

Rocco’ya mesaj atıp hamile olduğumuzu söylediğimde, hiç cevap vermedi. Umarım sadece görmemiştir, çünkü

umursamayacağı düşüncesi kalbimi kırıyordu. Constantine'in kardeşi gibi sevdiği biri nasıl... ortadan kaybolabilirdi? Bu kadar sağlam bir dostluk nasıl parçalanabilirdi?

Constantine'in sabah ve öğleden sonra antrenman seansları vardı. Sabahları sadece ağır ağırlık çalışmasına odaklanmış gibiydi, öğleden sonraları ise daha çok kardiyo ve dayanıklılık antrenmanı yapıyordu. Onu StairMaster'da ya da koşu bandında sanki hiç zorlanmıyormuş gibi altı mil koşarken görürdüm.

O bunlarla meşgulken ben de Rocco'ya mesaj attım. Bunun zor bir istek olduğunu biliyorum, ama Taormina'ya gelip Constantine ile konuşabilir misin? İkiniz arasında ne olduğunu bilmiyorum ve bu beni öldürüyor. Bana hiçbir şey anlatmıyor ama acı çektiğini anlayabiliyorum. Telefona bakıp, üç nokta simgesinin görünmesini bekledim. Geçmişte ona ulaştığımda, Constantine'in her zaman yaptığı gibi, yıldırım hızıyla cevap verirdi. Ama şimdi yoktu, bir hayalet gibi kaybolmuştu, sanki hiç var olmamış gibi.

Ekrana bakmaya devam ettim ve bir şey olmasını umdum.

Ama saniyeler dakikalar oldu ve bir cevap gelmeyeceğini biliyordum.

Bölüm 21

CONSTANTINE

Aurelia'yı iş yerine bıraktım ve sonra satın almayı düşündüğüm restoranda annemle buluştum. Bu konuda onun görüşünden daha çok değer verdiğim birinin görüşü yoktu. Sokaktan geçtim, sonra merdivenleri çıkıp dükkanlar, apartmanlar ve restoranlardan oluşan küçük bir bina grubuna ulaştım. Burası çoğunlukla yerli halkın gittiği bir yerdi çünkü nereye gittiğini bilmeyen turistlerle her zaman dolup taşan ana yoldan uzaktaydı.

Annem beyaz kot pantolon ve parlak mavi bluzuyla orada durmuş, ben gelene kadar telefonuyla mesajlaşıyordu.

Son merdivenleri çıkıp sessiz avluda ona katıldım. Sabahın bu saatinde burası terk edilmişti. "Merhaba anne."

Hemen telefonunu cebine koydu ve bana kocaman bir gülümseme attı. "Merhaba tatlım."

Yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum, sonra binanın önüne doğru yürüdük. Emlakçı çoktan içeri girmiş, köşede durmuş başka bir müşteriyle telefonda konuşuyordu. Her şey kaldırılmıştı, tüm mobilyalar, fırınlar ve ocaklar, duvarlarda asılı olan ve arkalarında gölge izleri bırakan tablolar... Bu yüzden mekan tamamen boştu.

Annem mutfakta dolaştı ve uzman gözüyle mekanı inceledi, sonra lobiden tekrar geçti ve bir kez daha mutfığa döndü. "Biraz küçük, Con."

"Çoğunlukla açık havada oturma alanı olacak. Çiçekler ve fıskiyelele bir çardak yapacaktım."

"Bu işe yarayabilir," dedi annem dışarıya bakarak. "Dışarıda çok yer var. Ama burayı sadece açık hava restoranı yapman gerekecek çünkü bu kadar çok insana hizmet etmek istiyorsan mutfığı büyütmek için içeride daha fazla alana ihtiyacın olacak."

"Evet, muhtemelen haklısın."

“Ama ben burayı seviyorum. Güzel bir yer. Sessiz. Ana yoldan uzak. Aurelia ne düşünüyor peki?”

“Ona henüz göstermedim. Detayları pek umursadığını sanmıyorum.” İşin bir parçası olmak istediğini biliyordum, ama mekan ya da ayrıntılar hakkında bir fikri olmayacaktı.

“O senin karın olacak, Con. Onu her şeye dahil etmelisin.”

Gülümsedim. “Tamam, anne.”

“Bu arada, yüzük harika olmuş.”

“Teşekkürler. Paris’te tanıdığım biri var.”

O dışarı çıktı ve emlakçı telefonda konuşmaya devam etti. “Düğün ne zaman?”

“Sekiz hafta sonra yapmak istiyor.”

Annesi sanki bu çok kolay bir şeymiş gibi başını salladı. “Kimi aramamı istiyorsan söyle. Eminim her şeyi halledebiliriz.”

“Teşekkürler anne.”

Onunla ve emlakçıyla işimi bitirdikten sonra eve döndüm, bir saat spor salonuna gittim ve sonra duşa atlayıp egzersiz yaparken vücudumun her yerine damlayan ter damlalarını yıkadım. Klimayı 18 dereceye ayarladım ve vantilatörleri sonuna kadar açtım ama yine de sıırıslıkam olmuşum.

İşimi bitirdikten sonra eşofmanımı giydim, bir fincan kahve yaptım ve sonra terasa çıktım. Şemsiyenin gölgesindeki kanepelerden birine oturdum ve Medusa zıplayarak yanıma oturdu, çenesi uyluklarıma yaslanırken kolum da onun vücudunu sarmaladı.

Telefonumla uğraşırken Elio'dan bir mesaj geldi.

Rocco kapıda. Onu içeri alayım mı?

Mesajı üç kez okudum, sonra tepki verdim, kalbimin bir tuğla ağırlığında mideme düştüğünü hissettim. Aurelia ile düğün hakkında konuşurken onun adı geçmişti ve ondan sonra aniden ortaya çıkmasının tesadüf olamayacağını biliyordum. Aurelia ona bir şey söylemiş olmalıydı. Gelmesini istemiş olmalıydı.

Bunu gerçekten yaptığına inanamıyordum.

Bir an orada oturup deniz manzarasına baktım, sonra bir cevap yazdım. Evet. Onu terasa getirin.

Elbette efendim.

Telefonumu cebime koyup ayağa kalktım ve Medusa'yı kenara çekilmeye zorladım. Aniden içim ısındı ve nefes alabileceğim bir alana ihtiyacım oldu, hiç endişelenmediğim halde aniden endişelendim. Kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyordu ve göğsümde bir bas davulu gibi güm güm vuruyordu. Sanki Darius'la yüzleşecekmişim gibi hissettim... arkadaşımınla değil.

Ya da eskiden tanıdığım biriyle.

Elio cam kapıda belirdi ve Rocco'nun beni nerede bulacağını bilmesi için kapıyı açtı. Her zamanki kıyafetini giymişti, siyah kot pantolon ve siyah tişört, koyu renk saçları eskisinden biraz daha uzamıştı, çenesindeki gölge koyulaşarak tam bir sakala dönüşmüştü.

Medusa onu görür görmez hemen zıpladı ve doğruca ona koştu.

Rocco'nun ciddi yüzü onu görünce yumuşadı ve sanki hâlâ araları iyiymiş gibi diz çöküp onu okşadıktan sonra yan tarafını sıvazladı. "İyi olduğuna sevindim, Medusa." Tekrar tam boyuna kalktı, yüzü doğrudan güneş ışığına maruz kaldı ve bir kez daha sert ve ciddi bir ifadeye büründü. Gözleri ilk kez benimkilere baktı ve ardından ağır bir sessizlik çöktü.

Terası geçip devasa şemsiyenin gölgesinde bana katıldı, elleri ön ceplerine kaydı.

Sessiz bir bakışma başladı.

Medusa da bize katıldı, ama gerginliği fark etti ve gölgedeki başka bir kanepeye geçerek yolumuzdan çekildi.

Sessizlik bir süre devam etti, sanki Rocco buraya kadar gelmek için çaba sarf etmiş ama şimdi ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, ben de ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aynı anda birçok farklı şey hissediyordum. Bana söylediği saçmalıklara hâlâ kızgındım, ama bir yanımda onun varlığında bütün hissediyordu, sanki kaybolan bir parçam bir şekilde geri dönmüş gibi.

"Başkan Barsetti bana uğradığını söyledi." Artık ziyaretinin amacını biliyordum. "Evet."

"Yani, dūřmanlarımızın alevleriyle Roma yanarken ve sen hiçbir řey yapmıyorsun."

Yani bu, sözlü kavgamızın ikinci raundu sayılırdı. "Ailemi her şeyin önüne koyuyorum — ve bu hiç de azımsanacak bir şey değil."

"Ben senin ailen olduğumu sanıyordum."

Bu söz, sanki yüzlerce yaban arısı birden bana saldırmış gibi canımı yaktı.

"Bana kardeşin demiştin. Ama sen beni ve diğer adamlarını terk edip masal kitabına saklanıyorsun."

"Cidden buraya kadar gelip kavga mı çıkarmaya geldin?"

"Buraya bunu bitirmeye geldim, Constantine. Korkaklığının sonuçlarının acı bir şekilde farkında olmanı sağlamak için..."

"Seni bu lanet balkondan aşağı atmayacağımı mı sanıyorsun?"

Medusa kanepede dikleşti ve düşük bir hırıltı çıkardı.

Onunla konuşurken ona bakmadım. "Yanımda dur, Medusa." Rocco'ya yaklaştım. "Oradan ayrılmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Her lanet gün beni boğan depresyon ve tek bir nefes bile alamadığım o his. Bir gün bir kadını sevdiğinde anlayacaksın. Kendi lanet kibritleriyle dünyayı yakışını izleyeceksin. Sana ya da Roma'ya sırtımı döndüğüm için pişman değilim — ve bunu tekrar yapardım."

Beni buz gibi gözleriyle izledi.

"Ama keşke işler bu noktaya gelmeseydi. Keşke Darius'un beni alt etmesine izin vermeseydim. Bu pişmanlık hayatımın geri kalanında beni takip edecek. Değer verdiğim herkesi hayal kırıklığına uğrattım ve bu beni her zaman berbat hissettirecek. Duymak istediğin bu mu? Seni ve herkesi hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ettiğimi mi? şu anda bana bakışını görüyorum ve bu beni eskisinden biraz daha fazla öldürüyor. Çünkü evet, kendimden nefret ediyorum."

Dinlerken gözleri benimkilerle ileri geri gidip geliyordu. "O zaman geri dn. Onu alt et. Kardeşinin intikamını al ve şehrimizi kurtar. Bu konuda seninleyim. Darius'un halledilmesi gerektiği konusunda başından beri seninle aynı fikirdeydim, ama herkes ona karşı çıkmak için fazla korkaktı. Hadi onu bitirelim."

Kısa bir an için bunu yapmak istedim. Teklifini kabul edip, silahlarımı ateşleyerek Roma'ya dönmek istedim. Kadınıma dokunduğu ve Medusa'yı vurduğu için Darius'u çıplak ellerimle parçalamak istedim.

O petrol varilini kırıp nihayet kardeşimin mezar taşını kalıntılarıyla bir araya getirmek istedim. Son yedi yıldır her lanet gün yüzeyin altında kaynayan bu öfkeyi nihayet serbest bırakmak istedim.

Rocco, sanki bunu görmüş gibi gözlerini benimkilerle ileri geri gezdirdi. “Evet... hadi.”

Ama sonra o arzu, gerçeklik tarafından silinip gitti. “Beni bırakmasının tek nedeni, ona söz vermemdi. Ve sözümün bir anlamı vardı çünkü ben sözümü her zaman tutarım. Şimdi bozamaz.”

Hayal kırıklığıyla içini çekti.

“Eğer geri dönersem, sadece Aurelia ve Medusa’yı değil, tanıdığım ve sevdiğim herkesi öldüreceğini söyledi. Bu da annemi, kız kardeşimi, kuzenlerimi, teyzelerimi ve amcalarımı... tüm ailemi kapsıyor. Geri dönmeyi reddettiğim için beni korkak olarak gördüğünü biliyorum, ama önce kendiminkileri korumak zorundayım.”

Başını eğdi ve yine hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içini çekti. Ellerini saçlarına ve kafa derisine derinlemesine gömdü, sonra aniden kollarını indirdi. Sonra bana tekrar baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Con, onu önce sen öldürürsen, o senin aileni öldüremez. Ona sert bir darbe indirip kemiklerini toprağa gömeriz, böylece herkes kazanır.”

“Roma’da olduğumu anladığı anda sözünü yerine getirecektir.”

“Tanıdığım adam nereye gitti?” diye bağırdı. “Kafasına silah dayandığında gözünü bile kırpmayan adam.”

“Silah bana doğrultulmuş değil, Rocco. Karıma doğrultulmuş. Çocuğuma. Anneme ve köpeğime. Sadece ben olsaydım, ikimiz de biliyoruz ki umurumda olmazdı. Bunu gerçekten anlamıyor musun? Aurelia’yı sevdiğini sanıyordum.”

“Onu seviyorum,” dedi. “Seni tamamen kabul etmesini ve hükümdarlığında sana destek olmaya istekli olmasını sevdim. Bir imparatoru sevmenin risklerini anlamasını ve kalmayı seçmesini sevdim. O kadar cesur olmasını sevdim. Ama şimdi, gitmene izin vermiyor...”

“Sorun o değil.” Bunu ona açıklamak istemedim, çünkü bu, mümkünse, benden daha çok nefret etmesine neden olacaktı. “Bana saklanıp bu işi bitirmeme izin vereceğini söyledi. Darius’un onu ölümüne korkuttuğunu bilsem de, o her zaman bana destek oldu. Kalmayı seçen benim, Rocco.”

Gözlerinde hayal kırıklığı vardı.

“Gidersem nasıl bir baba olurum?” “Henüz baba değilsin...”

“Bu da başına gelene kadar anlayamayacağın bir şey, Rocco. Onun hamile olduğunu öğrendiğim anda hayatım sonsuza dek ve geri dönülmez bir şekilde değişti. Artık bir oğul, bir kardeş ya da bir arkadaş değilim. Her şeyden önce ben bir babayım. Bu ilkel ve içgüdüsel bir şey; henüz tanışmadığım çocuğumu tehlikeye atmak, varlığımın özüne aykırı olur. Bunu yapamam, Rocco.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını hafifçe eğdi. “Zaten neden bana ihtiyacın olduğunu anlamıyorum, Rocco.”

Çenesini hafifçe kaldırdı ve bana tekrar baktı. “Bunu yapabileceğini biliyorum.”

Başını hafifçe salladı. “Anlamıyorsun dostum.” Neyi anlamadığımı sormaya korkuyordum.

“Cesaretini topla da şu lanet haberleri aç, Con. Belki o zaman anlarsın.” Parmak uçlarının şapırdaması duyulacak kadar sert bir şekilde şakağına vurdu. “Adamlarımızın çoğu ya öldü ya da kaçtı—ya da ona katıldı. Ben ve birkaç kişi kaldık, Barsetti’nin ordusu ve polisiyle birlikte. Ama durum çok karmaşık çünkü Darius artık Senato’da parmağı var ve herkesi tehdit edip rüşvet veriyor. Politikalar değişiyor. İnsanların genel sağlık sigortasını elinden aldığını biliyor muydun? Nedenini bilmek ister misin? Çünkü çetelerden ve hükümetten haraç istiyor. Ülkesinin vatandaşlarının, cumhuriyetlerini yok etmesi için kendisine para ödemesini istiyor. Turistler kaçtı, oteller boş, sokaklarda artık motosiklet yok. Hayatımda hiç Roma’yı bu şekilde tanımlamamıştım—*ama burası çok sessiz.*”

Bütün bunları duymak beni mahvetti, ama yine de çözümün ne olacağını bilmiyordum. “Bu, tek bir kişiden daha büyük bir sorun gibi görünüyor, Rocco.”

“İnsanların neden gittiğini anlamıyor musun?” diye sordu inanamayan bir tavırla. “Çünkü imparatorları şehri terk ettiğinde tüm umutlarını yitirdiler. Roma’yı lanet olası bir mirasa dönüştüren kişi sürgüne kaçtığında. Sadece Roma Cumhuriyeti’ne hizmet eden erkekler değil, senin rejimin altında kendini güvende hisseden polisler,

hiç kimse denemeye cesaret edemediği için yolsuzlukla mücadele etmek zorunda kalmayan Senato. Belki de o şehirdeki her şey ve herkes üzerinde yarattığın etkiyi tam olarak *anlamıyorsun—ama bu etki lanet olasıca devasaydı*. Hâlâ Roma Cumhuriyeti'ne inanıyorum.” Avucunu göğsüne vurdu. “Hâlâ savunduğumuz ve uğruna savaştığımız her şeye inanıyorum. Bu uğurda ölene kadar savaşacağım—ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bu beni öldürecek. Ve bu sorun değil çünkü uğruna ölmeye değer şeyler vardır ve bu da onlardan biri. O yüzden bu birbirimizi son görüşümüz olursa şaşıрма... çünkü Darius'un peşimde olduğunu biliyorum ve beni bulması an meselesi.”

Bölüm 22

AURELIA

İşten eve döndüğümde, Constantine'i terasta otururken, Medusa da yanına sokulmuş halde buldum. Henüz eve geldiğimi fark etmemişti, gözleri karşısındaki kanepeye dikilmişti, orada kimse olmamasına rağmen. Bir terslik olduğunu fark etmeseydim, durup ona bakmazdım.

Ona bir süre daha baktım ve yüz hatlarında bunu görebildim. Cildini ham bir yıkım gerginleştirmişti. Gözleri sert ve cansızdı, sanki gerçekliği yaşamak yerine bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi kanepeye bakıyordu. Cildi hastaymış gibi griydi ve fiziksel görünüşü farklıydı. Omuzları dik değil, kambur duruyordu. Sırt kemiği, sanki dik durmak için enerjisi kalmamış gibi hafifçe eğilmişti. Kambur duruyordu, küçülmüştü ve gözleri boştu... sanki zar zor hayatta gibi.

Terasa çıktım ve yanına yaklaşıp kadar varlığını fark etmedi. "Constantine, neyin var?"

Bana bakması bir saniye sürdü, sanki o kadar derin düşüncelere dalmış ki, onlardan çıkmak için zaman ve çaba gerektiriyormuş gibi. "Hiçbir şey." Bana açıkça yalan söyledi ve yalan söylediğini umursamıyor gibiydi, ki bu hiç ona göre bir davranış değildi. Vücudunu hafifçe öne doğru kaydırды, dirseklerini dizlerine dayadı ve hemen o çukura geri düştü.

Karşısındaki kanepeye geçtim ve ona baktım, yere bakışını izledim, dalgın dalgın avuçlarını birbirine sürtüşünü inceledim.

"Constantine..."

Derin ve uzun bir nefes aldı, göğsü şişmiş bir balon gibi şişti. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

"Ne oldu?"

Sadece başını salladı.

"Neden benimle konuşmuyorsun? Her zaman benimle konuşursun."

Avuç içlerini birbirine sürtmeye devam etti. "Rocco uğradı. Bazı şeyler söylendi. Ve ben bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Şaşkınlık beni sardı. Mesajlarıma cevap gelmemişti, ama bir etkisi olmuştu. Ancak, istediğim etkiyi yaratmamış gibi görünüyordu. "Constantine—"

Çenesini kaldırıp bana baktı. "Açıkçası iyi değilim. İyiymiş gibi davranmak da istemiyorum, ama bunu tartışmak ya da irdelemek de istemiyorum. Önemli ya da yeni bir şey söylenmedi. Karakterim hakkında ne düşündüğünü söyledi... ve gitti. Hepsi bu. Hikayenin tamamı bu. Ve şimdi, sadece yalnız kalmak istiyorum." Yine başını eğdi.

Daha önce beni hiç böyle uzaklaştırmamıştı. Beni hiç tamamen dışlamamıştı. Darius sarayı ele geçirmeden önce çok mutluyduk ve o zamandan beri mutluluğumuz okyanustaki dalgalar gibiydi, yükselip alçalıyordu, sürekli yüksek ve sonra alçak.

Şimdi Rocco'ya mesaj atmamış olmayı dilerdim. Onların barışmasını istediğim için ona ulaşmıştım, Constantine'i paramparça etmesi için Taormina'ya gelmesini istememiştim. Hepsi benim hatamdı. "Üzgünüm, Constantine."

"Önemli değil," dedi sessizce. "Bana birkaç saat ver, toparlanırım... her zamanki gibi."

Kanepesine geçtim, Medusa'nın yaslanmadığı tarafa. Kolumu onun koluna doladım ve yanağımı omzuna dayadım. Elim onun pazısına değiyordu ve ben sadece orada onunla oturuyordum.

Sessizdi, iki kanepede arasındaki masaya bakıyordu. "Bilmen gerek..."

Birkaç gün önce Rocco'ya mesaj attım."

Açıkça bir tepki vermedi ama dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum.

"Barışmanızı istediğimi söyledim. Buraya gelip sana incitici sözler söyleyeceğini beklemiyordum. Özür dilerim."

Derin bir nefes aldı, birkaç saniye nefesini tuttu, sonra tekrar nefes verdi. Sürpriz bir şekilde bana döndü ve başıma bir öpücük kondurdu. "Sorun yok, tatlım. İyi niyetli olduğumu biliyorum. Sen zeytin dalı uzattın, o da onu ateşe verdi, bu senin suçun değil."

Constantine'in eski haline dönmesi birkaç gün sürdü, ama döndüğünde, bir kilometre öteden bile görülebilecek bir gülümsemesi vardı. Mutsuz olmak için her türlü sebebi olmasına rağmen, her seferinde mutluluğu seçmesini seviyordum. Her zaman kötü ruh halinden çıkardı. Her zaman geçmişe takılmak yerine sahip olduklarına şükreliyordu. İçinde bulunduğumuz durumdan dolayı bana asla kızmadı.

Pazar gecesi, annesi büyük akşam yemeği partilerinden birine ev sahipliği yaptı ve kapıdan içeri girdiğimizde, evi zaten arkadaşlar, aile ve komşularla dolup taşıyordu. Teras, şarap içen ve bira ve gazoz dolu buzlukları talan eden insanlarla doluydu. Müzik bir stereo sistemden geliyordu, ama sohbet ve kahkaha sesleri onu bastırıyordu.

Annesi, kız kardeşi ve en yakın arkadaşı Lucia, yani Isabella'nın annesiyle birlikte mutfakta çalışıyordu. Tüm o dramlara rağmen araları iyi görünüyordu, bu da görmek güzeldi. Mutfakta onlara merhaba dedik ve tüm kadınlar hemen bana doğru geldi ve sanki dokunacak bir şey varmış gibi karnıma dokundu. Henüz altı haftalık hamileydim ve kıyafetlerim eskisi gibi uymuyordu, ama çıplak gözle pek belli olmuyordu. Ama sanki her an doğuracakmışım gibi bana dokundular.

Beatrice iki oğluyla odaya girdi ve müstakbel kayınvalidem ile arkadaşlarının bana heyecanla sarılmasını izlerken bana buz gibi bir bakış atmakla kalmadı, gözlerini de devirdi.

"Con Amca!" Çocuklardan biri doğrudan Constantine'e doğru koştu, küçük olan da arkasından gitti.

"Oh hayır," dedi. "Maymunlar geliyor..."

Çocuklar ona bir ağaç gibi tırmandılar ve Constantine de onlara ayak uydurdu, kollarından birini uzattı, böylece dört yaşında gibi görünen çocuk bir ağaç dalı gibi tırmanıp ormandaki bir maymun gibi sarkabildi.

Diğeri yaklaşık iki yaşında görünüyordu ve Constantine onu yakalayıp omzuna attı, çığlık atan

. "Muzu olan var mı?" diye sordu Constantine. "Çünkü üzerimde iki çılgın maymun var."

İki çocuk da güldü, amcalarının şimdiye kadar tanıştıkları en havalı adam olduğunu düşünüyorlardı. Herkes akşam yemeğini bitirmeye çalışırken, ikisi de mutfakta maymunlar gibi bağırmaya başladı.

"Buralarda bir yerlerde muz olmalı..." Constantine, iki çocuğu da sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi kucaklayarak dışarı çıktı. "Belki banyoda vardır?"

"İğrenç, tuvalette olmaz!" dedi çocuklardan biri, Constantine köşeyi dönüp evin diğer tarafına doğru ilerlerken.

Beatrice öne doğru yürüdü ve tezgaha yaslanarak kendine bir kadeh şarap doldurdu. Gözlerinin arkasında bitkinlik vardı ve zihnen tamamen başka yerlerdeydi. Sonunda kalçalarını tezgaha dayayarak odadan çıktı.

"Yardım ister misin?" diye sordum Sofia'ya.

"Hayır, hayır, hayır," dedi başını sallayarak. "Sen dinlen tatlım. Dışarıda bir yere otur. Akşam yemeği yakında hazır olacak."

Constantine'in nereye gittiğini görmek için koridordan ilerledim. Evde değildi, ben de arka terasa doğru yöneldim; yaklaştıkça beyaz ışıklar daha da parlaklaşıyordu.

Constantine dışarıdaydı, insanlarla konuşuyordu; çocuklar ise sanki o canlı bir ağaçmış gibi üzerine tırmanmaya devam ediyorlardı. Bundan hiç rahatsız görünmüyordu, iki yaramaz çocuğu sanki parkta yürüyüş yapıyormuş gibi idare ediyordu.

Beatrice'i arka kapının yanında şarabını içerken gördüm, bir kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Constantine'in çocuklarını eğlendirmesini izliyordu.

Aramızdaki düşmanlıktan bıkmıştım. Bu kadın birkaç ay sonra benim yengem olacaktı, ama bana tamamen bir yabancı gibi geliyordu... hatta bir düşman gibi. Constantine bana onu görmezden gelmemi ve onun ne düşündüğünün umurunda olmadığını söylemişti, ama yeğenleriyle sanki onların babasıymış gibi oynadığını görünce, gösterdiği kadar umursamadığını anladım.

Ben de yanına gittim. "Selam, Beatrice."

Bana hafifçe döndü ve kayıtsız bir bakışla selam verdi. "Selam." Sonra tekrar terasa baktı, şarabını içti ve benim uzaklaşmamı bekledi.

"Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sanki sonra ne diyeceğimi bilmiyormuş gibi bana döndü
...ama koltuğunun kenarında bekledi.

"Isabella olmadığım için bana karşı önyargılı olman. Sırf senin onunla birlikte olmasını istediğin kadın olmadığı için eve getirdiği herhangi bir kadından nefret etmen adil değil. Bu onun hayatı, senin değil. Kardeşini desteklemeli ve onun adına mutlu olmalısın. Durum tersi olsaydı ve sen onun en iyi arkadaşıyla birlikte olmasaydın, Constantine partnerine böyle davranmazdı. Onu bir içki içmeye götürür, plajda erkeklerle takılmaya davet eder, onu hayatına tamamen dahil ederdi."

Kapıya döndü ve içini çekti. "Isabella yüzünden değil."

"Oh . . ." Öyleyse beni gerçekten tahammül edemediği için miydi? Varlığım o kadar itici miydi? "Peki, o zaman ne yaptım ki bu kadar korkunçtu, Beatrice? Çünkü biri beni sesimi yükseltmeye ve kavgacı olmaya zorlamadıkça genellikle sevimli biriyimdir . . . senin yaptığın gibi."

"Bak." Vücudunu bana doğru çevirdi ve ilk kez benimle, göz teması kurmaya ve tüm dikkatini vermeye değer gerçek bir insanmışım gibi konuştu. "Sorun sen değilsin, tamam mı? Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Yani yanlış bir şey yapmadım, ama yine de sonuçlarıyla uğraşmak zorundayım? Evet, bu adil geliyor."

"Bunu burada yapmak istemiyorum..."

"*Ama yapacağız,*" diye tersledim. "Çünkü iş yerinde her gün benimle konuşmak için bolca fırsatın vardı ama konuşmamayı tercih ettin. Çünkü aile yemekleri yedik ve sen sanki ben yokmuşum gibi davranmayı tercih ettin. Hoşuna gitse de gitmese de kardeşinle evlenip onun çocuğunu doğuracağım ve sesimin yükseldiğinin ve şu anda çok kızgın olduğumun farkındayım, ama anlaşılabileceğimiz bir yol bulabilirsek çok sevinirim. Bundan daha fazlasını isterdim—arkadaşlık ve kardeşlik—ama bana bunu asla vermeyeceğini düşünüyorum."

Bu, onun daha önce hiç görmediği bir yanımdı ve bu durum onu açıkça şaşkına çevirmişti. Hatta bir adım geri atmak zorunda kalmıştı. O ana kadar nazik, sessiz ve çatışmacı değil olmuştum, ama

şefkatim resmen tükenmişti. Annesinin nasıl bu kadar sıcakkanlı, kız kardeşinin ise bu kadar soğuk olabileceğini anlamıyordum. “Constantine’in en sevilen kişi olmasını izlemekten bıktım. Annemle yakın olduğunu ve onu dünyanın en harika kadını olarak gördüğünü biliyorum, ama onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. Hayatım boyunca onun Constantine’i kayırdığını gördüm. Ve şimdi hamile olduğun için, sanki torunları yokmuş gibi davranıyor. Onlarla zaman geçirmiyor. Çocuk bakımı konusunda benden yardım istediğimde, bunun benim sorumluluğum olduğunu ve bir yolunu bulmam gerektiğini söylüyor. Ama bunun, boşandığım için bana kızdığı için olduğunu biliyorum. Açıkça onaylamadığı bir pisliği seçtiğim için. Bana sırtını dönüyor ve sırf haklı olduğunu kanıtlamak için beni boğulmaya terk ediyor — *sana demiştim.*”

Beatrice’in böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemiyordum ve sözleri beni derinden etkiledi.

“Buraya geliyorsun ve o sanki zaten bir kızı yokmuş gibi davranıyor. Con’la kavga ettiğinizi duydum, bu yüzden bu gece burada kaldın. Kocam beni terk ettiğinde ve ona ihtiyacım olduğunda, bana hatalarımdan ders almamı söyledi.” Sesi, duygu dolu olduğu için yükselmeye başladı. “Bana evini açmadı, Constantine’in satın aldığı, benim ona asla veremeyeceğim bir evi. Sadece, sırf Con ile evleniyorsun diye seni benden daha çok sevdiği için canım yanıyor... kendi öz kızından bile daha çok. İşle tek başına annelik arasında boğuluyorum ve o bana hiç yardım etmeyi teklif etmiyor. Kendime ayırabildiğim tek zaman, kardeşim yirmi dakika boyunca çocukların üzerine tırmanmasına izin verdiği zaman, böylece lanet olası bir kadeh şarap içebiliyorum.” Birkaç nefes nefese cümleyle tüm sorunlarını üzerime boşalttı, yıllardır ihtiyacı olan bir arınma. “Beni yanlış anlama, oğullarımı seviyorum ve hiçbir şeyi değiştirmezdim, ama kötü bir kararın kurbanı olduğum halde annem beni cezalandırıyor gibi hissediyorum. Annemin Con için yapmayacağı hiçbir şey yok, ama benim için yapacağı şeyler çok sınırlı.”

Con’la ilk tanıştığım zamanı hatırladım, annesinin en sevdiği çocuk olduğunu söylemişti. Şaka yollu söylemişti, ama o bile bunun farkındaydı. Şimdi, Beatrice’in kendine ayırdığı birkaç dakika boyunca ona sert çıkmış olduğum için suçluluk duyuyordum. “Beatrice, çok özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi. “Haklısın, sana tam bir pislik gibi davrandım.”

Onun acımasız dürüstlüğü ve duygusal zekası karşısında kaşlarımı kaldırdım.

“Öfkemi anneme saklamalıyım, ama sorun şu ki, o umursamıyor bile. Ona sessiz muamele yaptığımda, benden hiç haber almıyorum. Onunla bu konuyu konuşmaya çalıştığımda, sanki ona yük oluyormuşum gibi gözleri öfkeyle doluyor. Bu sorunun bir çözümü yok. Annemin beni sevdiğinden çok daha fazla benden nefret ettiğini kabul etmek zorundayım.”

“Bunu Con’la konuştun mu?” “Hayır.”

“Belki de konuşmalısın.”

“Bu onun sorunu değil.”

“Bence senin böyle hissettiğini bilseydi, bunu kendi sorunu haline getirirdi, Beatrice. Sen onun kardeşisin ve o seni seviyor.”

Pencereden terasa baktı ve şarabından bir yudum daha aldı.

“Bebek doğduğunda bütün gün evde olacağım. Haftada birkaç gün çocukları bırakabilirsin. Onlara bakmaktan mutluluk duyarım. Constantine de orada olacak, yani tek başıma kalmayacağım.”

Yavaşça dönüp bana baktı.

“Ve eminim Medusa da oynayacak birini çok sevinir.” “Bunu yapmak zorunda değilsin, Aurelia.”

“Biliyorum, ama biz aileyiz. Sana yardım etmekten mutluluk duyarım.”

Birkaç saniye bana baktı, bakışları şaşkınlıkla sertleşti, sonra yüzümdeki samimiyeti görünce yumuşadı.

“Ben de yeğenlerimi tanımak isterim. Constantine’in onları çok sevdiği belli.” Pencereden dışarı baktım. “Şu anda da üstüne tırmanıyorlar.”

Beatrice şarabını göğsüne yaklaştırdı, sonra içine baktı.

“Eğer bir randevuya çıkmak istersen, gece de onlara bakabiliriz ... ve nasıl gideceğini görmek istersen.” Kaşlarımı oynattım. “Arkadaşlar, arkadaşlarının seks yapmasını sağlar.”

Sanki bunu söylememi hayatta beklemediği gibi, sessizce kahkaha attı. “Evet, uzun zaman oldu.”

“O zaman bir şeyler ayarlayalım. Constantine’in seve seve yardım edeceğini biliyorum.”

“Bilmiyorum. Çocuk bakımı genellikle erkeklerin işi değildir.” “Eh, onun farklı olduğunu biliyorum.”

“Eskiden Roma’yı yönetir, kanunlarını çiğneyenleri Pantheon’a asardı... ama tabii,” dedi gülerek.

“O sadece o değil,” dedim. “Çok sevgi dolu ve şefkatli biridir. Medusa’ya nasıl baktığını görmelisin. Harika bir baba olacağından hiç şüphem yok ve yardıma ihtiyacın olursa çocuklarına kendi çocukları gibi bakacağından da hiç şüphem yok.”

Dikkatini Constantine’e çevirdi ve onun eğleniyormuş gibi çocuklarla oynadığını izledi. Maymun oyununu bırakmışlardı ve şimdi diğerlerinden uzak bir masada dinozorlar oynuyorlardı. Belki de camın arkasından konuştuğumuzu görmüş ve aramızdaki anlaşmazlığı çözmemiz için bize gereken tüm zamanı tanımak istemişti.

“Annen için üzüldüm. O kadar sevgi dolu ve harika birine benziyor ki, kendi davranışlarının farkına varırsa bunu keseceğinden eminim. Sadece kendi hayal kırıklığının seninle olan ilişkisini bozduğunu anlaması gerekiyor.”

“Bunu anlamak o kadar da zor değil bence. Yıllardır böyle devam ediyor.” Şarabından bir yudum aldı. “Taormina’daki çoğu kadın gibi o da boşanmaya inanmıyor, bu yüzden sadece yanlış adamı seçtiğim için hayal kırıklığına uğramış değil, o adamdan boşandığım için de hayal kırıklığına uğramış.”

Bu, tanıdığım kadına hiç benzemiyordu, ama hepimizin farklı yönleri olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Her insanın bizimle kendine özgü ve benzersiz bir ilişkisi vardı, bu yüzden onlar da benim belirli bir versiyonumu tanıyorlardı. “Bu durumda olduğun için üzgünüm, ama bu konuşmayı yaptığımıza gerçekten memnunum.”

“Evet, ben de.” Bana tekrar baktı ve bu sefer gözlerinde her zamanki düşmanlık yoktu. Artık bakışlarında sevgi vardı, beni düşman değil de arkadaş gibi hissettiren bir sıcaklık. “Baştan başlayalım.” Bana doğru yaklaştı ve tek koluyla bana sarıldı.

İlişkinin bu kadar çabuk fiziksel temasa dönüşeceğini beklemediğim için karşılık vermeden önce tereddüt ettim. Ama sarılmasını kabul ettim ve ona milyon katıyla karşılık verdim.

O gece eve döndüğümüzde, Constantine Medusa'yı sevgiyle karşıladı, sonra yatmadan önce işini görmesi için onu dışarı çıkardı. Eskiden çoğu zaman Medusa'ya onun yerine bakan çalışanları vardı, ama bu değişime uyum sağlamakta zorlanmadı.

İçeri geri döndüğünde, Medusa sanki saatlerdir yatmaya hazırmış gibi doğruca merdivenlere yöneldi.

Constantine yanıma geldi, gözleri yorgun ama yine de çok seksi görünüyordu. "Görünüşe göre sen ve Beatrice aranızdaki husumeti sona erdirdiniz."

"Evet, barıştık."

"Anladığım kadarıyla, bunun sorumlusu senmişsin."

"Evet... birazcık."

Bana gülümsedi, sonra kolunu belime doladı ve beni öpmek için kendine çekti. "Bunu yapmak zorunda değildin, ama teşekkür ederim."

İlk tanıştığımızda olduğu gibi, onun dokunuşuna kendimi kaptırdım. Onun sıcak alevleriyle erimiş çikolata havuzuna dönüştüm. "O benim de kardeşim olacak. Aramızın iyi olmasını istiyorum."

Alnıma bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

"Ama bana sorunun Isabella olmadığını söyledi. Aslında sorun annenmiş."

"Annem mi?" diye sordu, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak.

"Bana en sevilenin sen olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" "Evet."

"Eh, böyle düşünen tek kişi sen değilsin."

Bunu fark ettiğinde, hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum."

O gece bana anlattığı her şeyi ona aktardım. Şimdi bir dönüm noktasındaydım; bana davranışları nedeniyle Sofia'yı seviyordum, ama aynı zamanda ona her zamankinden daha çok ihtiyacı olan kızını ihmal edebilmesine de hayal kırıklığı duyuyordum.

Constantine tüm bu bilgileri sindirmek için bir saniye bekledi. Bir adım geri çekildi ve birkaç dakika boyunca odada volta attı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüz hatları odaklanmaktan sertleşmişti. "En sevdiği olduğumu söylemiştim

favori olduğumu söylemiştim, çünkü beni çağırır, aşırı besler ve odaya her girdiğimde yüzü ışııl ışııl olurdu. Beatrice'e tüm bunların olduğunu fark etmemiştim." Kanepeye oturdu. "O pislik kaçtığında orada değildim. Boşanma sırasında da orada değildim. Hiçbirinde. Yani... hepsini kaçırdım."

"Evet, anlıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, annemden biraz hayal kırıklığına uğradım."

Yanına oturdum. "Ben de şaşırdım."

Kanepede rahatlayarak bir süre sessiz kaldı. Bir an sonra Medusa merdivenlerden aşağı indi, bize o kızgın bakışla baktı ve sonra açıkça "*Yatmaya hazırım*" diyen sessiz bir inilti çıkardı.

Constantine sessizce güldü. "Tamam, kızım. Geliyoruz."

Medusa arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıktı.

"Keşke çocuklar da yatmaya bu kadar hevesli olsalar."

Hafifçe gülümsedi, sonra bacağımı kavradı ve sıkıca sıktı. "Önümüzdeki on sekiz yıl uykusuz geçecek. Eminim bu çocuk bana cehennemi yaşatacak, çünkü ben de annem için bir kabustu."

"Baş edemeyeceğimiz bir şey değil."

Ayağa kalkmadan önce uyluklarımı okşadı. "Annemle konuşup bu konuyu halledeceğim. Ama şimdilik yatmaya gidelim."

Bölüm 23

CONSTANTINE

Anneme mesaj attım ve uğrayacağımı söyledim. Mümkün olduğunca kısa süre önceden haber verdim. Aksi takdirde, lazanya, bir somun ekmek, yeşil salata ve bir tepsi dolusu cannoli pişirir ve hepsini tek seferde yememi beklerdi.

Kapıyı açtı, beni sıcak bir kucaklama ve öpücükle karşıladı ve mutfağa davet etti. "Aç mısın, canım?"

"Hayır, ben iyiyim anne." Yemek masasına oturdum.

Sanki beni duymamış gibi, fırından folyo ile kaplı bir tepsiyi çıkardı ve tezgahın üzerine koydu.

Bunu nasıl başardı?

"Dondurucuda donmuş parmesanlı patlıcan vardı." Folyo kapağını çıkardı ve tabağı yemek masasına taşıyarak ortadaki tabana koydu. Tabaktan buhar yükseliyordu ve taze domates ve galeta unu gibi kokuyordu.

Bu evde aç olmamak diye bir şey yoktu.

İki tabak ve çatal bıçak getirdi ve masayı hazırladı. "Şarap?" "Tabii." Karşı koymayacaktım.

Bir şişenin mantarını açıp iki bardağı doldurduktan sonra bana bir parça servis etti, sonra da kendine. "Ee, nasılsın bebeğim?"

"İyiyim, iyiyim."

"Aurelia nasıl?"

"Doktor her şeyin yolunda gittiğini söyledi." "Oh, bu harika."

"Umarım böyle devam eder."

"Güzel kalçaları var. Bence sorun çıkmaz."

Gerçekten de güzel kalçaları vardı. Zaten bu sayede hamile kalmıştık.

"Ona restorani gösterdin mi?"

"Gösterdim. O da kabul etti, ben de teklifte bulundum."

"Oh, bu harika," dedi ve çatalını yumuşak patlıcan parçalarına batırdı.

Haftada bir kereden fazla bu kadar ağır yemek yememem gerektiğini bildiğimden, nezaketen porsiyonumun yarısını yedim. Akşam yemeklerim genellikle balık ve sebze gibi basit şeylerdi. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Öyle mi?"

Bu bir aile meselesi olduğu için Aurelia'yı konuşmanın tamamen dışında tutmaya karar vermiştim. Beatrice'in anneme anlattıkları yüzünden annemin Aurelia'ya kızmasını istemedim. Ama yalan da söylemedim. "Son zamanlarda Beatrice'in iki oğluyla tek başına başa çıkmakta zorlandığını hissediyorum."

"Tek başına anne olmak cesaretsizlere göre bir iş değil," dedi ve bir lokma daha aldı. "Baban bazen yanındaydı... ama çoğunlukla yoktu."

Şimdi bu kızgınlık biraz daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Annem her şeyi tek başına halletmek ve bir iş yürütmek zorunda kaldığı için, aynı durumda olan başkalarına karşı pek empati kurmuyordu. "Evet, hatırlıyorum. Kızın için neden böyle bir hayat istemediğini anlayabiliyorum."

"Evet," dedi iç çekerek. "Onun bunu seçmesi çok yazık."

"O seçmedi, anne. O omurgasız pislik gitti. Onu bulup buraya geri getirebilirdim, ama çocukların orada olmak istemeyen bir babayı hak etmediklerini düşünüyorum."

"İyi dedin, Con."

"Aurelia ve ben haftada birkaç gün ona yardım etmeye başlayacağız."

"Sadece ona biraz nefes alması için."

"Neden?" Kadın sandalyesinde dikleşti. "Senin de bir bebeğin yolda, üstelik yeni bir restoran açıyorsun. Senin sorumluluğunda olmayan bir şey için vaktin yok."

"Önemli değil. Yardıma ihtiyacı var."

"Onun suçluluk duygusunu kullanarak seni bedava çocuk bakıcılığına zorlamasına izin verme..."

"Anne, seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum, ama bu tavır nereden geliyor?"

Sözlerim onu sessizliğe gömdü.

“İki serseri oğul ve bir kızı tek başına büyütmenin senin için travmatik olduğunu anlıyorum. Hem evi hem de restoranı idare etmek zorundaydın, üstelik babam da tam bir pislikti. Açıkçası, orada olmak istemiyorsa keşke gitsin diye düşünürdüm. Ama bu kızgınlığını Beatrice’e yöneltme. Bir ebeveyn her zaman çocuğu için daha iyisini ister, ama anladığım kadarıyla sen onun için de aynısını istiyorsun.”

Sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Con, bu nereden geliyor?”

Bu konuyu hassas bir şekilde ele almak için bir an düşünmeye çalıştım. “Senin en sevdiğin çocuğun ben olduğum çok açık ve bence bu durum Beatrice’i etkiliyor.”

Annem bana bakmaya devam etti. Suçlamayı inkar bile etmedi.

“Bunun onu ne kadar sevdiğinle ilgisi olmadığını biliyorum. Sadece hayatında yaptığı seçimlerden ve bu kararların sonuçlarından hayal kırıklığına uğradın. Onun için daha iyisini istediğini biliyorum, ama sonunda seninle tamamen aynı duruma düştü — ve bu senin için kabullenmesi zor bir durum. Bunların hepsini anlıyorum, ama bu sorunları çözüp geride bırakman gerekiyor, çünkü bu durum Beatrice ile olan ilişkinizi etkiliyor.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“Kendisine neredeyse hiç ilgi göstermezken, Aurelia’ya ne kadar sevgi gösterdiğini görmek onu incitiyor. Açıkçası, bu beni de incitiyor. Çünkü ben kendi ailemle yerleşik bir hayat süren yetişkin bir erkeğim ve o desteğe ihtiyacım yok. Ama onun buna her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Denemek için bile desteği olmadığı için ayağa kalkamadı.”

“Bu benim suçum mu?”

“Senin suçun değil, anne. Ama biliyorum ki, Aurelia bir sabah uyanıp evden kaçsa, sen her gün onun yanında olurdun. Çocuğumun bir dadı tarafından değil, aile tarafından yetiştirilmesi gerektiğini ısrar edeceğin için, bir dadı tutmamı istemezdin. Duyguların, bakış açıların ve kırgınlıkların karmaşık ve çok katmanlı olduğunu biliyorum ve sadece bunu dikkatine sunuyorum. Çünkü kalbinde ne kadar çok sevgi olduğunu biliyorum ve ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum... ve Beatrice konusunda yolunu kaybetmişsin.”

Kollarını göğsüne sıkıca doladı ve gözlerini kaçırdı, uzun bir sessizlik içinde söylediğim her şeyi sindirmeye çalıştı. “Onu eve getirir getirmez, ondan hoşlanmadığımı söyledim.”

“Biliyorum.”

“Bunun olacağını ona söylemiştim.”

“Hatırlıyorum,” dedim sadece. “Ben de ondan hoşlanmamıştım.”

“Ona defalarca söyledim, ama yine de onunla evlendi.”

Onaylayarak başımı salladım.

“Bu kadar uzun süre birlikte kalabilmelerine şaşırdım.”

“Beatrice evlendiğinde çok gençti. Muhtemelen içine girdiği duruma zihinsel olarak hazır olabilmek için biraz daha olgunlaşması gerekiyordu. Ama aynı zamanda, ailenin hepimiz için ne kadar önemli olduğunu bildiği için bir aile kurmak istediğini de düşünüyorum. Yerine yerleşmek istiyordu. Geleneksel bir hayat istiyordu. Sadece yanlış adamı seçti ve bunun için onu cezalandırmak doğru değil, anne.”

Hâlâ bana bakmıyordu, gözleri başka bir yere dönük, konunun ağırlığı altında oturuyordu.

“O bir hata yaptı, sen de bir hata yaptın.” Gözleri tekrar bana döndü.

“Artık bunu unutmanın ve hayatına devam etmenin zamanı geldi.”

“Yani tüm bunları Beatrice ile konuşmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu sessizce.

“Bence benimle konuşur gibi onunla da konuşmalısın. Soğuk davranma. Onu uzak tutma. O bir yetişkin, ama şu anda annesine ihtiyacı var.”

Başını salladı, sonra kolunu nazikçe ovuşturdu ve söylediklerimi düşünürken bir süre başka bir yere baktı.

Bu, yapmak istediğim bir konuşma değildi. İlişkimizi riske atmak istemiyordum, ama kız kardeşim için kendimi tehlikeye atmam gerektiğini hissediyordum. Annem beni diğer insanlara dinlediği gibi dinlemiyordu, bu yüzden onun farkında olmadığı şeyleri ona gösterecek kişinin ben olduğumu biliyordum. O iyi bir insandı ve sevgi dolu bir anneydi; sadece kendi travması yüzünden kör olmuştu.

Uzun bir sessizlikten sonra bana tekrar baktı. “Nasılsın?”

Aurelia ile olan genel hayatımı, düğünü veya hamileliği sormadığını biliyordum. Beni sürgüne gönderip Taormina'ya geri getiren olayı soruyordu. "İyi günlerim var... ve kötü günlerim."

Anladığını belirtircesine hafifçe başını salladı.

"Geçen hafta bir arkadaşım uğradı." Eski bir arkadaş – ya da eski bir arkadaş – artık bilmiyordum. "Durumun kötü olduğunu ve burada kaldığım için korkak olduğumu söyledi. Başkan Barsetti de uğradı ve aynı şeyi söyledi."

"Durum kötü, Con."

Gözlerimi onun yüzüne dikerek baktım.

"Sabahları evde muhasebe işlerimi yaparken haberleri izliyorum." Sanki bilmemi istemiyormuş gibi gördüklerini benimle paylaşmadı.

Ben kafamı kuma gömmeye devam ettim ve bu beni gerçekten bir korkak gibi hissettirdi. "Bana, Roma'ya adımımı atarsam sadece Aurelia'yı değil... tüm ailemi öldüreceğini söyledi. Ve inan bana, bunu yapacağını ve her saniyesinden zevk alacağını söylüyorum."

Tehdidin boyutunu fark edince derin bir nefes aldı. "Orada olduğumu anlamadan onu ortadan kaldırabilirsem, iş bitmiş demektir iş bitmiş demektir. Ama başarısız olursam ya da geldiğimi anlarsa... hepiniz ölürsünüz. Beni bir kez alt etti ve bu benim için travmatik bir deneyim oldu. Bu yüzden, onu bir daha alt edebileceğimi düşünecek kadar kibirli olmayacağım. Artık düşünmem gereken bir kadını ve bir çocuğum olduğu için risk toleransım değişti."

Anladığını belirtircesine başını salladı. "Roma'ya ayak basamayacağını söylemiştin, ama Floransa hakkında hiçbir şey demedi."

Ona baktım.

"Onun asıl bölgesine gitmeni beklemez. Muhtemelen bunu tahmin edemez. Ayrıca Tommaso ve Cosa Nostra ile hâlâ yakın olduğunu biliyorum. Her zaman Palermo'ya gidip onların koruması altında yaşayabiliriz."

Kalbimin ritmi değişti. Artık hızla koşan bir yarış atı gibi çarpıyordu. "Ne diyorsun anne?"

Masaya doğru kaydı, bana yaklaşırken kolları masanın üzerine uzandı. "Diyorum ki... eğer fikrini değiştirirsen, ben senin yanında olurum. Roma'da ne yaptığını

Çünkü bunu düşünmeme izin vermedim. Ama şimdi, seni orada korumak için olmadan nasıl olduğunu görüyorum... ve her şey parçalanıyor.”

Bölüm 24

AURELIA

Üç ay gelip geçti. Son turistler normal hayatlarına dönünce Taormina nihayet yeniden sakinleşmeye başladı. Yazın sonu gelmişti, ama hava hâlâ sıcaktı ve gün ışığı boldu.

Sofia ve Beatrice'in bozulmuş ilişkilerini düzelttikleri belliydi çünkü onları daha sık birlikte görüyordum ve Sofia, haftada birkaç kez çocuklara baktığını söylüyordu. Aile yemeklerinde birbirlerinden ayrılmazlardı.

Sofia ve ben eskisi kadar çok zaman geçirmiyorduk, ama bu beni rahatsız etmiyordu çünkü her şey tam olması gerektiği gibiydi. Ben onun kızı değil, gelini olacaktım, bu yüzden kenara çekilmekten memnundum.

Ancak son birkaç hafta içinde Sofia ile Beatrice'in ilişkisi düzelip geliştiği için, Beatrice artık en iyi arkadaşım olmuştu. İş yerinde sürekli konuşuyorduk, mesai sonrası mesajlaşıyorduk, hatta dışarı bile çıkıyorduk. Ben içki içemiyordum ve bu noktada hamile olduğum belliydi, ama bu bizim harika vakit geçirmemize engel olmuyordu.

Constantine her zaman iyi bir ruh halindeydi, bu yüzden mutlu görünüyordu. Geride bıraktıklarını ona hatırlatacak Rocco ya da Başkan Barsetti olmadan, anı yaşayabiliyordu. Ve sözünü tuttu, çünkü karnım büyüdükçe beni daha çok istiyordu.

Bazen sadece bir bardak su içmek için ayağa kalkardım ve gözleri beni o kadar delip geçerdi ki, sanki barda yeniden karşılaşmışız gibi olurdu. Gözleri o kadar yoğundu ki, biraz ürkütücüydü; kanepeye geri döndüğümde ise sırt üstü yatırılmışım ve sanki beni yeniden hamile bırakmaya çalışır gibi içime girip çıkıyordu.

Evde karnımı göstermemi seviyordu, bu yüzden sadece sütyen ve eşofman altı giymemi tercih ediyordu, böylece karnımı okşayıp

öpebilsin. Üç aylık hamileydim ve karnım belli oluyordu ama yine de küçük bir şişlikti. Ama o, sanki Roma'nın bir sonraki imparatorunu doğuracakmışım gibi her gün bana tapıyordu.

Ertesi sabah işyerindeydim, tezgahta çalışıyordum ki Beatrice içeri girdi. "Tahmin et kim mesaj attı?"

Yiyeceklerle kaplı eldivenli ellerimle kaseden başımı kaldırdım. "Olamaz. O mu?"

"Evet." Telefonunu elinde tutarak tezgahın etrafından geldi. "Şuna bir bak." Mesajı yüksek sesle okumaya başladı. "Üzgünüm, uzun zamandır haber veremedim. Ama ailem şehre geldi ve dükkan işlerle dolup taştı. Yarın akşam boş musun?" Telefonunu kilitledi ve küçük bir dans yaptı.

Heyecanlanmasına sevindim ama ben aynı coşkuyu hissetmiyordum. Benim onunla dans etmediğimi fark edince durdu. "Kızım, sorun ne?"

"Söylediklerini beğendim mi bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Ailesi şehre gelmişti."

"Evet, anlıyorum. Ama Constantine eskiden hep meşguldü ve cevaplarını birkaç saniyeden fazla beklemek zorunda kalmazdım. Günün hangi saati olduğu önemli değildi, bana her zaman cevap verirdi."

Söylediklerimi düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Belki doğruyu söylüyordur ve gerçekten o kadar meşguldü, ama ne yaparsa yapsın seni önceliği olarak gören biriyle birlikte olmalısın."

"Tabii, ama daha *bir* kez çıktık," dedi. "Henüz başlangıç aşamasındayız. Herkes Taormina'da geçirdiği bir hafta içinde aşık olmaz."

"Tabii... haklısın." Eskiden erkeklerden beklentilerim çok düşüktü, ama sonra Constantine çıtayı çok yükseğe çıkardı. Ama o milyonda bir bulunan biriydi. Aslında milyarda bir. "Onunla tekrar görüş ve nasıl gideceğini gör."

Telefonunu tekrar eline aldı ve bir mesaj yazmaya başladı.

Sofia, restoranın tavandan tabana cam pencerelerinden geçerek ara sokağa çıktı. Köşedeki kapıya yaklaştı ve çantasını omzuna asarak içeri girdi. "Yaptığın şeyi bırak. Bugün kapalıyız."

"Ne?" diye sordu Beatrice. "Neden?"

Ciddi bir şey olduğunu anladım ve kirli eldivenlerimi çıkarmaya başladım. Bir aile üyesi ya da arkadaşım hastanedeydi.

Duvardaki televizyonun kumandasını aldı ve televizyonu açtı. "Çünkü Roma'da bir terör saldırısı oldu." Haber kanalına gelene kadar kanalları değiştirdi. Ekranda iki muhabir vardı ve başka bir pencerede Roma'nın çeşitli yerlerinden çekilmiş görüntüler gösteriliyordu. Silahlı adamlar çeşitli kamusal alanlarda saldırı tüfeğiyle ateş açmış, şehrin dört bir yanında yüzlerce insanı öldürmüştü. Olay hâlâ devam ediyordu; polis ve ordu saldırganları yakalamaya çalışıyordu. Çok daha fazlası yaralanmış ya da durumu kritikti. Bunun dışarıdan bir grup tarafından koordine edilmiş bir saldırı olduğu açıktı, ancak motivasyonları belirsizdi. Ve durumu daha da kötüleştiren şey, Vittorio Emanuele II Anıtı'nın yanıyor olmasıydı. 1800'lerde İtalya'nın birleşmesini kutlamak için inşa edilen, İtalya'nın en büyük anıtı alevler içindeydi. Şehre adanmış ve diğer binalardan yollarla ayrılmış muhteşem bir mimari eser olduğu için, biri onu kasten ateşe vermişti. "Tanrım..."

Doğruca eve gittim ve kapıdan içeri girdiğimde, beni karşılamaya gelen Medusa'yı görmezden geldim. Onun yanından geçip oturma odasına girdim, ama Constantine orada değildi. Tavandan tabana cam pencerelerden dışarıdaki terasa baktım.

Onu orada, sadece siyah eşofman altı giymiş, başka hiçbir şey giymemiş halde, demir korkuluğa tutunmuş, denize bakarken gördüm.

Tek görebildiğim sırtıydı... ve anladım.

Dışarı çıktım ve arkadan ona yaklaştım. Arkasında beni duyabileceğini biliyordum, ama yine de dönmedi. Başka bir gün olsa nefes kesici olabilecek manzaraya bakarken, korkuluğa hafifçe eğilmiş halde duruyordu.

Arkasına yaklaştım ve alnımı omuzlarına dayadım, sonra beline sarıldım. Gözlerimi kapattım ve

ona sarıldım, hem kendimi hem de onu teselli etmek için. Olanlara çok üzülmüştüm, ama bunun onu ne kadar mahvettiğini düşününce daha da üzüldüm.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, yavaşça dönüp bana baktı.

Onu daha önce sadece bir kez böyle görmüştüm. Pierre ve o örgütten beni kurtarmak için ekibiyle birlikte geldiği zamandı. Öfkesi deliceydi, herkesi küle çevirmeye hazırdı.

Ama şimdi o öfkeyi başka bir boyuta taşımıştı.

Gözleri sanki gözyaşı dökmüş gibi ıslaktı, öfkeli gözyaşları.

Alnındaki damarlar, daha önce hiç görmediğim bir şekilde şişmişti. Yüzü güneş yanığı gibi kırmızıydı, ama bu sadece öfkesinin tüm dokularını iltihaplandırmasından kaynaklanıyordu. Boynundaki damarlar da sanki spor salonunda ağırlık kaldırmış gibi şişmişti, ama muhtemelen o sabah spor salonuna gitme şansı bile olmamıştı.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, durumu düzeltmek için ne yapabileceğimi hiç bilmiyordum.

Onu daha iyi hissettirmek için. Kendimi daha iyi hissettirmek için...

Bölüm 25

CONSTANTINE

İlk aradığım kişi Rocco'ydu, ama cevap vermedi.

En kötüsünü düşünmedim. Sadece Roma'nın yıkımın eşiğinde olması ve bunun için beni suçlaması nedeniyle benden daha da nefret ettiğini düşündüm. Daha fazla arama yaparken terasta bir ileri bir geri yürüdüm. Çoğu cevaplanmadı, cevaplayanlar ise benim ayrıldığımda Rocco'dan ayrıldıklarını söylediler.

Aurelia, Medusa ile birlikte kanepelerden birine oturmuş, benim terasta bir o yana bir bu yana dolaşmamı izliyordu. Her şeyin yoluna gireceğini söylemeye, anlamsız sözlerle öfkemi yatıştırmaya ya da boş vaatlerle sessizliği doldurmaya çalışmadı.

Sonunda bazı cevapları olan birine ulaştım. "Selam Roger. Rocco'yu bulmaya çalışıyorum. Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun?"

Etrafında konuşma sesleri vardı, sanki kalabalık bir grup insanın arasındaymış gibi. Tüm sesler erkek sesiydi, yani ailesiyle evde değil, hâlâ ekiple birlikteydi. Birbirimizi duyabilmemiz için başka bir yere giderken konuşmalar kesildi. "Rocco fena halde yaralandı. Ambulans onu hastaneye götürdü ve o zamandan beri hiçbir haber almadım."

Terasta durdum, uzaktaki denizin güzel manzarasını içime sindiremedim. Kalbim taşa dönüştü ve midemdeki sonsuz çukura düştü.

"Ama gördüğüm kadarıyla, hayatta kalabileceğinden şüpheliyim."

İlk önce öfke geldi, öfkenin bedenimden kaçacak başka bir yolu olmadığı için gözlerimi yakacak türden bir öfke. Ama ardından kalp kırıklığı geldi... ve sonra da suçluluk duygusu.

"Roma İmparatorluğu çöktü."

Tek kelime etmeden telefonu kapattım ve Aurelia'ya döndüm.

Tek bir bakış, onun ayağa kalkmasına yetti; söyleyeceğim her neyse, bunun önemli olduğunu anladı.

"Rocco hastanede. Görünüşe göre hayatta kalamayacak."

Hemen elini ağzına götürdü ve nefesini tuttu. "Aman Tanrım... hayır."

"Ne olduğunu bilmiyorum." Silahlı adamlar onu alt edemezdi, bu yüzden bunun Darius'la bir ilgisi olduğunu düşündüm. Belki de Rocco, kaosu fırsat bilip kralı tahttan indirmek istemişti.

Gözleri yaşarmaya başladı ve ellerini indirmeden önce derin bir nefes aldı. "Gitmelisin, Constantine." Ruhundan parıldayan samimiyetle dolu ıslak gözlerle bana baktı.

"Biliyorsun, yapamam..."

"Hâlâ vaktin varken Rocco'yu kurtar," dedi gözyaşları içinde. "Hayatta kalabilir, ama Darius işi bitirmek için geri gelirse uzun sürmez. Roma hâlâ kurtarılabilir, ama onu kurtarmak için hemen gitmelisin. Roma İmparatorluğu imparatoruna, Konstantin'e ihtiyaç duyuyor."

Sesi duygu doluydu, o kadar samimiydi ki, söylediği her kelimenin içten geldiğini anladım. Kendi çıkarlarını bir kenara bırakıp, vatanımızı ve halkımızı ön planda tutuyordu.

"Şimdi tam zamanı. Kaosun içinde geldiğini fark etmez." "Eğer başarısız olursam..."

"*O zaman yapma.*" Nefes alış hızlandı, gözleri hâlâ parlıyordu. "Onu öldür, Konstantin. Onu öldür, sonra bize, evimize dön. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Bana sorgusuz sualsiz inanıyordu. Daha önce onu hayal kırıklığına uğratmış olmama rağmen bana hala güveniyordu.

Parmak uçlarına yükseldi ve yanaklarımı avuçladı, minik vücudunun izin verdiği kadar bana yaklaştı. "Yapabileceğini biliyorum."

Bir çanta hazırladım, ama içinde çoğunlukla silahlar ve cephane vardı. İkimizden biri ölene kadar uyumayı ya da yemek yemeyi beklemiyordum, bu yüzden giysi ve tuvalet malzemelerine gerek yoktu. Her şeyi ön tarafta park edilmiş Range Rover'ın arkasına attım, Aurelia ise Medusa ile birlikte orada duruyordu, benim yola çıkmak üzere olduğumu biliyordu.

Kendini tutmaya çalışıyordu, ama gözleri üzüntüsünü ele veriyordu.

Ona doğru yürüdüm, bunun bir “görüürüz” değil... gerçek bir veda olmasından korkuyordum.

Ne kadar uzun bakarsa gözleri o kadar doluyordu. Medusa ona biraz daha yaklaştı, burnunu Aurelia'nın eline sürtüp, sanki kötü bir şey olacağını biliyormuş gibi inledi.

Ona doğru yaklaştım ve yüzünü avuçlarımla arasına aldım, sanki bir asır önceymiş gibi gelen o loş odada kalbimi çalan kadına baktım. Ona bakarken başparmağımla yanağını okşadım ve ağlamaya başladığında kollarımda titrediğini hissettim. "Tatlım, düşünümüz iki hafta sonra. Sana söz veriyorum, gelip seninle evleneceğim."

Elleri bileklerimi sıktı ve ağlamaya devam ederken başını salladı.

"Altı ay sonra bebeğimiz doğduğunda orada olacağıma söz veriyorum."

Yine başını salladı.

"Ama önce bunu yapmam gerekiyor."

"Biliyorum," dedi fısıldayarak.

"Cosa Nostra ben dönene kadar seni koruyacak. Birkaç saat içinde buraya gelecekler."

"Tamam."

Alnına ve sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum," dedi, daha da şiddetli ağlayarak.

Onu bıraktım ve dizlerimin üzerine çökerek en iyi arkadaşım, kalbimdeki tek diğer kadın olan Medusa'yı kucakladım. Parmaklarımı boynunun arkasındaki kürkün içine derinlemesine sokarken başını öptüm. "Ben de seni seviyorum, küçük kız."

Sanki benim gitmek üzere olduğumu ve belki de bir daha asla dönmeyeceğimi biliyormuş gibi hafifçe nefes almaya başladı.

"Ben yokken onlara iyi bak, tamam mı?" Onu tekrar öptüm. "Görüürüz."

İkisine de sırtımı dönüp direksiyon başına geçtim. Motoru çalıştırdım ve onlara bir daha bakmadan yola çıktım. Kapıdan çıkarken dikiz aynasına bakmadım, çünkü onları bir kez daha görürsem geri dönebileceğimi biliyordum.

Palermo'ya hızla gittim, normalde gideceğimden bir saat daha erken vardım çünkü bir pislik gibi sürüyordum. Villa de la Sirenuse'ye yanaştım, Tommaso'nun orada olacağını, ekibin Roma'yı lanet bir hastalık gibi saran şiddet nedeniyle ortalıkta görünmeyeceklerini biliyordum.

Çalışma odasına götürüldüm, o zaten oradaydı, biriyle telefonda konuşuyordu ve duyduğum kadarıyla başkentteki olayları tartışıyorlardı. Telefonu kapattı, sonra bana döndü. "Tanrım."

Hemen yanına gittim, müttefikimden çok bir düşman gibi karşısına dikildim. "Hemen Roma'ya gitmeliyiz."

"*Biz mi?*"

"Evet, lanet olası *biz*. Sicilya bir ada olabilir, ama sen yine de İtalya'nın, Roma Cumhuriyeti'nin bir parçasısın ve onu canın pahasına savunmalısın. Darius'un orayı yerle bir etmesini seyredip durmayacağım. Ya sen?"

Tommaso bir adım geri attı, elleri pantolonunun ceplerine kaydı.

"*Sen izlemeye devam edecek misin?*"

"Constantine—"

"Vatanseverliğin nerede? Bir deli, düşmanlarımızın halkımızı terörize etmesine, anıtlarımızı ateşe vermesine ve Ebedi Şehir'i yok etmesine izin veriyor, sen ise ellerini kavuşturup oturup onları ısıtacak mısın? Ben Roma Cumhuriyeti İmparatoru Konstantin'im ve sana silah alıp benimle birlikte savaşmanı emrediyorum."

"Constantine—"

Sesimi daha yüksek bir tona çıkardım, daha önce hiç ulaşmadığım bir bariton ve yoğunlukta. "*Sana sormuyorum.*"

Odadaki herkes, Tommaso ve onu gece gündüz koruyan iki adamı da dahil olmak üzere, sessizliğe büründü.

Tommaso'ya dik dik baktım, gösterdiği kadar yetenekli olmadığını biliyordum. Sadece güç ve parayı önemsiyormuş gibi davranıyordu, ama empati duygusundan yoksun olsaydı kardeşim için hayatını tehlikeye atmazdı

“Bunun seni etkilemeyeceğini sanıyorsun, ama söz veriyorum, onun gölgesi Sicilya’ya kadar uzanacak ve bir daha güneşi göremeyeceksin. Cosa Nostra’nın değerini tam olarak anladığında, seni bir domuz gibi deşip parçalayacak. Onu yenmeme yardım et, hayatta kalmanı garanti edeyim. Ya kendi canını korumak için benimle savaş ya da doğru olanı yapmak için savaş—ya da her ikisini de.”

Tommaso bir adım daha geri attı, dalgın dalgın beni süzdü. Gözlerini indirdi ve elini cebine sokmadan önce ensesini ovuşturdu. “Peki.”

Yüzümde hiçbir ifade yoktu ama içimden büyük bir rahatlama dalgası geçti. “Çünkü doğru olan bu.”

İtalya’nın güney ucunu Sicilya’ya bağlayan kanalı feribotla geçtik, çünkü bu, özel uçak filosundan daha zor izlenebilirdi. Ayrıca, yaklaşan savaş için ihtiyacımız olan her şeyi taşımak da çok daha kolaydı.

Yolda, Fransa Beşinci Cumhuriyeti’nin İlk İmparatoru Luca’yı aradım.

Aradığımda gece yarısıydı, bu yüzden onun uyanık olduğunu düşündüm.

Telefonu açtı. “Orada durum tam bir felaket. Yaşlı bir kadının en sevdiği pembe diziyi izler gibi haberleri takip ediyorum. Öldüğünü sanmıştım.”

“Ölmedim.”

“Rocco öyleymiş gibi konuşturdu.”

Rocco’ya karşı hissettiğim tüm kin, onun bir daha yüzümü göremeyecek kadar uzun yaşamayabileceğini anladığım anda yok oldu. “Bak, bana borcun var ve ben bu borcu tahsil ediyorum.”

“Sana borçlu muyum? Az önce bana ne dedin sen?”

“Anıları yad etmeye vaktimiz yok.” “Vladimir’i sana altın tepside sundum, borcum ödendi.”

“Adamlarından biri, kendi bölgede yapamadığı suçları benim bölgemde işlemeye karar verdi. Kendi boktan karışıklığını sen hallettin. Senin o küçük tarikatın Papa Zephyrinus’a, Vatikan’a ve Tanrı’ya saygısızlık etti. O borç ödenmedi. Bana borçlusun.”

Luca telefona abartılı bir iç çekiş bıraktı. “Ne yapmamı istiyorsun lan? İmparator olmadığım halde gelip şehri yeniden düzene sokamam. Bu senin işin ve ben bunu senin için yapmayacağım.”

“Gözüm Darius’un üzerinde. Sen ve adamlarının gelip çeteleri kontrol altına almanızı istiyorum. Hepsi kontrolden çıktı, onları tekrar kafeslerine tıkmamız lazım. Herkes birbirine girmiş durumda ve bu durmalı. Hırsızlık, kaçakçılık, uyuşturucu... Tam bir kaos ortamı. Ve adamlarıma ateş eden tüm o pisliklerin ölmesini istiyorum. Polis ve ordu ellerinden geleni yapıyorlar, ama eminim bazıları gözden kaçacaktır. Aynı anda her yerde olamam, bu yüzden düzeni sağlamak için yardımına ihtiyacım var. Bunu gerçekleştirmek için ne yapman gerekiyorsa yap.”

Luca teklifimi dinlerken sessiz kaldı. Muhtemelen bir koltukta oturuyordu, dirseğini kol dayama yerine dayamış, yumruğunu şakağına dayamış, kambur duruyordu. “Tamam. On iki saat içinde orada olabilirim.” Telefonu kapattı.

Tommaso benimle birlikte arka koltukta, karşı pencereye yaslanmış oturuyordu. “Ağır topları devreye sokmak... iyi.”

Roma’ya vardığımızda şehir siren sesleriyle doluydu. Normal bir günde bu olağandışı bir durum değildi, ama ambulanslar, polisler ve itfaiyeciler her yerdeydi. Anıtın yanması o kadar şiddetliydi ki, duman tüm gökyüzünü kaplamıştı. Saldırının yol açtığı yıkım her yönden görünüyordu; ordu ve polis görevlerini yerine getirirken birçok yol kapatılmıştı.

Tüm bunlardan tiksiniştim.

Ve her yer grafitiyle doluydu... sadece apartmanların yanlarında ve ara sokaklarda değil, Kolezyum’da, İspanyol Merdivenleri’nde, her yerde. Ve garip insanlar tüm sokakları doldurmuştu. Market alışverişine giden ya da arkadaşlarıyla buluşan insanlar değillerdi. Ama yoğun cadde köşelerinde müşterilerin gelmesini bekleyen uyuşturucu satıcıları. Her

—sanki tüm şehir bir şeyin etkisindeymiş gibi. Rocco bana şehrin ne kadar değiştiği konusunda uyarmış olsa da, yine de bunu beklemiyordum.

Hastaneye bırakıldım ve resepsiyonda kayıt yaptırdım. Resepsiyonistin bana Rocco'nun bodrumdaki morgda olduğunu söyleyeceğinden korkuyordum, ama bana yoğun bakımdaki oda numarasını verdi.

Tanrıya şükür.

Asansörle en üst kata çıktım ve kapısının önünde durdum. Oda tek kişilikti ve kapı açıktı, bu yüzden onu orada yatarken görebiliyordum; vücudunun her yerine kablolar bağlanmıştı, yüzü o kadar kötü dövülmüştü ki neredeyse tanınmaz haldeydi. Odada bir doktor vizite yapıyor gibi görünüyordu, bu yüzden o bitirene kadar dışarıda bekledim, sonra içeri girdim.

Köşede televizyon açıktı ama sesi kapalıydı. Haberler yayınlanıyordu.

Rocco hemen bana bakmadı, muhtemelen beni onu kontrol etmeye gelen başka bir doktor ya da hemşire sandığı için. Gözleri haberlere daha çok ilgi duyuyordu, ama benim kıpırdamadığımı fark edince bana dönüp baktı.

Bana karşı tepkisini izledim. Sanki dünyada görmeyi en son beklediği kişiymişim gibi, beni görünce gözlerinin nasıl büyüdüğünü izledim. Bu görüntüyü sindirip kaşlarını indirmesi bir saniye sürdü. Yüz ifadesi nötr hale geldi ve bana her zamanki poker suratıyla baktı.

Yatağının yanına yaklaştım ve ziyaretçiler için ayrılmış boş sandalyeye oturdum.

Sessizce bana baktı.

Rocco'nun ne yaşadığını tam olarak anlayamadım çünkü yaraları geceliğinin altında gizliydi, ama vücudu yüzüne benziyorsa, hayatta olduğu için şanslıydı. "İyi misin?"

"Ölmüş olmam gerekiyordu, yani daha kötüsü de olabilirdi."

Şaka olsa bile gülmedim. Şu anda komik olan hiçbir şey yoktu. "Ne oldu?"

"Darius'u alt etmeye çalıştım. Kendisine uygun bir komodin gerektiğine karar verdi, bu yüzden beni canlı canlı petrol varillerinden birine tıkmaya çalıştı.

İşler çığırından çıktı. Şans eseri kaçabildim, ama o beni fena halde hırpalamadan önce.”

Gözlerim televizyona kaydı, çünkü onun anlattıklarını hayal etmektense haberlere bakmak daha kolaydı.

“Onu öldürmeye çalıştığım ilk sefer değil, ama o asla yalnız değil, bu yüzden başa çıkmak zor.”

“Üzüldüm dostum.”

“İyileşeceğim, Constantine.”

“Hayır. Bunu tek başına yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.” Ona bakmak çok zor olduğu için gözlerimi televizyondan ayırmadım. “Sana, şehrimize, Cumhuriyet’e sırtımı döndüğüm için üzgünüm.”

Söylenmemiş sözlerle dolu uzun bir sessizlik geçti.

Beni affetmesini ya da söylediklerimi kabul etmesini beklemiyordum. Ama yine de söylemek istedim. Bu noktada dostluğumuz muhtemelen onarılamaz hale gelmişti.

“Aileni her erkeğin yapması gerektiği gibi öncelikli tuttun.”

Gözlerimi televizyondan ayırıp ona baktım, az önce duyduğum sözleri gerçekten söylediğini doğrulamak için.

“Başka seçeneğin yoktu. Bu konuda kendini kötü hissettirmemeliydim.”

Şaşkınlıktan sessiz kaldım, omuzlarımda taşıdığım görünmez yükün yavaşça kaybolduğunu hissettim.

“Benim gibi bu hastane yatağında yatmaktansa, onun yanında olman daha iyi.”

“Sen de bu hastane yatağında olmamalıydın.”

Televizyona dönüp bir süre izledi.

Gergin ve garip bir ortam vardı, sanki birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmiyormuşuz gibi.

“Beni görmek için buraya kadar mı geldin?” diye sordu.

“O pisliği öldürmek ve Cumhuriyeti korumak için buraya kadar geldim.”

Televizyon yerine bana baktı.

Gözlerini kaçırmadım. “Onu öldürmeliyim, Rocco. Aurelia ve diğerlerinin başına gelmesine izin veremem.”

Bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. “Evet, biliyorum.”

"Şu anda kendini berbat hissettiğini ve berbat görüldüğünü biliyorum, ama bu yataktan kalkıp bana yardım etmelisin."

Rocco, hastanenin bakımını reddettiğini ve tıbbi tavsiyelere aykırı olarak taburcu olacağını anladığını belirtmek için tüm belgeleri imzaladı. Darius'un bıçağıyla aldığı kesikler nedeniyle karın ameliyatı geçirmişti ve vücudunu uzun dikiş dizileri bir arada tutuyordu.

Benim önümde giyindi ve o zaman hasarın boyutunu gördüm. "Lanet olsun."

"O pislik beni fena yakaladı," dedi. "Plan ne?" "Tommaso ve Cosa Nostra yardım etmeye geldiler."

"Güzel."

"Ve Beşinci Cumhuriyet'ten borcumu tahsil ettim. Luca muhtemelen buradadır ya da gelmek üzeredir. Çetelerle ilgilenmesini söyledim."

"Sence bu Darius'u kızdırmaz mı?"

"Darius, Beşinci Cumhuriyet'le savaş başlatmadan önce iki kez düşünecektir. Şu anda onun sana odaklanmasını istiyorum."

"Bana mı?" diye sordu, tişörtünü başından geçirmeden önce. "Bu lanet bez bebek mi?"

"Sence işi bitirmek isteyecek mi?"

Ayakkabılarını giymeye başlamadan önce, kıyafetlerinin altındaki yaralarını örttü. "Yatak odası takımına güzel bir katkı olacağımı söylemişti. Ona karşı sürekli direnen bendim. Roma Cumhuriyeti'nin son direnişçisi. Beni modern zamanların Marcus Aurelius'u olarak görüyor."

"Ne güzel bir iltifat."

Sessizce kıkırdadı. "Bunun bir iltifat olarak söylenmediğinden eminim."

Bir milisaniye boyunca, zaman durmuş gibiydim, yıllardır paylaştığımız o sıradan şakalaşmalarımıza yeniden kavuşmuştum. Eski günlerdeki gibi hissettim... sanki bir savaşın ortasında değilmişiz gibi. Gözlerimi kırptım ve o an kayboldu, şimdiki çatışma yeniden ön plana çıktı. "O benim burada olduğumu fark etmeden önce

. Benim için mi gelecek, yoksa... canımı yakacak bir yerden mi vuracak, emin değilim."

"İkincisi," dedi. "O yüzden çabuk hareket etmeliyiz." "Sence sarayda mı?" Lanet olası evimde.

"Bilmiyorum. Kavgamız Quirinal Sarayı'nın dışında oldu."

Quirinal Sarayı, İtalya cumhurbaşkanının özel konutu idi. Bu da, Cumhurbaşkanı Barsetti'nin ya başının dertte olduğu ya da öldüğü anlamına geliyordu. "Ne oldu?"

"Başkan Barsetti'yi istifaya zorladı. Darius, kral varken cumhuriyetten söz edilemeyeceğini söylüyor. Barsetti'ye ne oldu bilmiyorum, çünkü oraya vardığımda az kalsın ölüyordum. Askeri polis geldi ve bir ambulans beni götürdü. Ondan sonra ne oldu, emin değilim."

"Haberlerde Başkan Barsetti'nin öldüğüne dair bir şey görmedim, bu iyiye işaret."

"Belki. Ya da belki kimse onun öldüğünü bilmiyor."

Hastaneden birlikte çıktık, Rocco normal hareket etmeye çalışıyordu ama vücudu tepki vermiyordu. Kendini fazla yormadan bana ayak uydurması için yürüyüşümü yavaşlattım.

Sokağa çıkmadan önce lobide bekledik. "Yem olmak konusunda ne hissediyorsun?"

Yaralarından birinden acı duyarak yüzünü buruşturdu, sonra dikleşti. "Yem mi?"

"Görünüşe göre tahta çıkışına direnen herkesin kafasını kesiyor. Sen ortaya çık, o gelecektir. Gerisini ben hallederim. Hızlı hareket etmeliyiz çünkü benim şehirde olduğumu fark etmesi çok uzun sürmez. Cosa Nostra bizi ele verecektir. Sence bunu halledebilir misin?"

"Eğer beni yakalarsa, öldüğümü bilirsin." "Bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Bana uzandı ve omzuma vurdu. "Biliyorum dostum."

Rocco birkaç telefon görüşmesi yaptı ve Darius'un Pantheon'da —hainleri asıyor. Tommaso'yu aradım ve o da bizi aldı; akşam yürüyüşleri ve buluşmalarıyla ünlü meydana doğru şehri geçtik. Aurelia ile birlikte yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra onu oraya yemeğe götürmüştüm.

Bir sokak ötede durduk ve çatışmaya hazırlandık. Bir yelek giydim çünkü Aurelia'ya geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bebeğimi kucağıma alabilmek için hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Hiçbir erkeğin ona layık olamayacağı kadar havalı bir kızın babası olmak için.

"Anladın mı?" dedim Rocco'ya.

O başını salladı. "Onun nasıl olduğunu bilirsin, önce yemeğiyle oynamayı sever. Gardını indirecek ve senin için bir fırsat doğacak. Nasıl yapacaksın?"

"Lanet kafasına ateş edeceğim."

"Hepsi bu mu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu senin intikam alma şansın. Onu acı çektirme şansın." Düşüncesinin geri kalanını paylaşmadı ama kardeşimi düşündüğünü biliyordum... korkunç bir şekilde ölen kardeşimi.

"Ölüleri değil, yaşayanları düşünmeliyim. Fırsatını görürsem, vuracağım." Dürbünlü tüfeğimi ve otomatik tüfeğimi getirmiştım, her iki omzuma da birer askı takmıştım, belime de bir el bombası kemeri takmıştım. "Hadi gidelim."

Rocco, geriye kalan birkaç adamına döndü ve onlar da silahlarını kuşanıp Pantheon meydanına doğru yola çıktılar.

Binanın köşesinde yerimi aldım ve kargaşayı kendi gözlerimle gördüm. Pantheon'un tepesinden yüzlerce ceset sarkıyordu, hepsi de ilmeklere asılmıştı. Asmış olduğum adamlar suçluydu, ama yukarıdaki insanlara, erkeklere ve kadınlara baktığımda, senatörleri ve belediye başkanını... ve eşlerini tanıdım.

Bu orospu çocuğunu öldürmek için sabırsızlanıyorum.

Darius'un birini omzundan yakalayıp, Roma'da ayakta kalan en eski anıtın önündeki caddenin karşısına sertçe fırlattığını izledim.

Başkan Barsetti'yi tanıdığımda gözlerimi kısarak baktım.

Darius üzerine çullandı. "Sen ülkenin hainisin, İtalya kralının tahtta hak ettiği yeri reddediyorsun. İmparatorun gitti, halkın sana sırtını döndü, ama sen hâlâ bir şansın varmış gibi benimle savaşımaya devam ediyorsun."

Başkan Barsetti, taş gibi bir yüzle Darius'a bakarken hiçbir şey söylemedi.

Rocco'ya döndüm. "O, Barsetti'nin boynuna o ilmiği geçirmeden önce git."

"Diz çok lan." Darius bir adım daha yaklaştı, sonra yukarıda asılı duran cesetlere baktı. "Yoksa kuş yemi olursun."

Başkan Barsetti direnmek zorunda kalmadı, çünkü Rocco adamlarıyla birlikte meydana adım atarken otomatik tüfeğiyle havaya ateş etti. Hastanede benim yanımda topallıyor ve yüzünü buruşturuyordu, ama şimdi hiçbir zayıflık belirtisi göstermiyordu, Darius'u adamlarından uzaklaştırmaya hazırdı, böylece ben de ateş edebilecektim. "Sen kral değilsin, lanet olası bir teröristsin. Kendi ülken ve halkın için bir vebasın."

Başkan Barsetti, Rocco'ya bakmak için döndü, sonra Darius'tan uzaklaştı ve bu fırsatı değerlendirerek oradan defolup gitti.

Darius, Rocco'ya bakarken tereddüt etti, gözlerini kısarak onu kışkırtacak kadar aptal olanın kim olduğunu anlamaya çalıştı. Yüzünde tanıma ifadesi belirdi, ama en ufak bir korku belirtisi yoktu. "Tam da hastaneye uğrayıp sana çiçek getirecektim. Ameliyatın iyi geçtiğine sevindim." Barsetti'yi tamamen unutmuş gibiydi; Barsetti ise ayağa kalkana kadar sürünerek uzaklaşmaya devam etti. Ancak Darius'un adamlarından biri onu durdurdu ve infaz hâlâ gerçekleşiyormuş gibi onu tekrar yere itti.

Darius meydanın ortasına doğru birkaç adım attı ve Rocco'ya sanki önemsiz bir engelmış gibi tepeden bakıyordu.

Bir binanın köşesine saklanmıştım, keskin nişancı tüfeğini omzuma kaldırdım ve merceğe odaklandım.

Rocco'nun iki yanında Cosa Nostra adamları duruyordu, ama sayıları sadece beştir, oysa Darius'un arkasında koca bir ordu vardır. O, tahtı temizleyen, tüm piyonları, atları ve filleri alan ve kendi vezirini de tahttan atan kraldır.

Darius'u dürbünden izliyordum, ama o bizim adamlardan birinin tam arkasına durdu. "Hadi, kıpırda." Silahımı

ama sadece Darius'un omzunun köşesini görebiliyordum.

Darius, Rocco'nun vücudunu yavaşça baştan aşağı süzdü. "Bir sürü ağrı kesici almış olmalı."

"Yok, almadım," dedi Rocco. "Hiçbir şeyi uyuşturmak istemiyorum, özellikle de seni öldürmenin verdiği hazzı."

Darius sıırttı, sonra kahkaha attı. "Bu çok tatlı. Göğsüne bomba bağlamadın ve bu boka kamikaze saldırısı yapmayacaksan, bunun olacağını sanmıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapsan sana saygı duyardım." Gülümsemesi devam etti.

"Tanrım, lanet olsun, çekil!" Rocco'nun Darius sıkılmadan önce bunu birkaç dakikadan fazla sürdüremeyeceğini biliyordum, bu yüzden silahımı omzuma aldım, binanın etrafından koşarak diğer köşeye gittim, kalbim deli gibi atıyor ve ciğerlerim oraya yeterince hızlı ulaşmak için yanıyordu. Dizimin üzerine çöktüm ve mermi betona çarptığında hafifçe yüzümü buruşturdum. Gizlilikle uğraşmadım, bu yüzden adamlarının muhtemelen beni fark ettiğini biliyordum.

Kontrol etme şansını bile değerlendirmedim. Silahı tekrar omzuma dayadım, nispeten yakın olsam bile ıskalamayı göze alamayacağımı bildiğim için dürbünden baktım. Bu anın böyle olacağını hayal etmemiştim. Onu yakalayıp, hayatına son vermem için yalvarana kadar işkence etmek istemiştim. Kardeşim için kanlı ve şiddetli bir intikam istemiştim... ama bunu bir kenara bırakmaya hazırdım. Geçmiş yerine gelecek için yaşamaya. Kafasına nişan aldım ve tam o, Rocco'nun söylediği bir şeye ya da aklına gelen başka bir düşünceye gülerek başını hareket ettirdiği anda tetiği çektim.

Sonucu göremedim çünkü silah sesleri patladı ve bir merminin kolumdan geçtiğini hissettim. "Siktir." Silahı düşürdüm ve koşarak uzaklaştım, yakındaki çiçeklikten oluşan beton bloğun arkasına siper aldım.

Peşimden geldiklerini biliyordum, bu yüzden bir el bombası koparıp pimini çekip başımın üstüne fırlattım. Patlama sesini duyduğum anda koşmaya başladım. Binanın etrafından koşarak Cosa Nostra'nın savunma hattını kurduğu yere geri döndüm. Çatışma başladığında çoğu Rocco'ya yardım etmek için öne çıkmıştı.

Köşeyi dönmüştüm ki Rocco bana çarptı ve neredeyse beni yere devirecekti. Yüzünden bir yaradan kan damlıyordu

, ama oradan vurulmuş gibi görünmüyordu. "İyi misin..."

"Onu vurdun, yere düştü." "Ama öldü mü?"

"Kafasına vurdun. Ölmüş olmalı."

Cesedini görmek istedim, o kabusun gerçekten bu dünyadan silindiğini doğrulamak için.

Rocco, üç aylık ayrılığımıza rağmen beni hâlâ çok iyi tanıdığı için gözlerimdeki tereddütleri okudu. "Ateş kesildiğinde cesedini yakacağız."

Kabul ederek başımı salladım.

Savaş sesleri devam ederken omzuma hafifçe vurdu. "Roma İmparatorluğu'nu geri al, Constantine."

İki taraf da eşit güçteydi, bu yüzden restoranların ve dondurmacıların tüm camları paramparça olmuştu ve cam parçaları arnavut kaldırımlı sokaklara saçılmıştı. Mermiler Pantheon'u delik deşik etmiş, Mısır taşının üzerine zaten boyanmış olan grafitilere eklenmişti.

Rocco, kafasındaki yaradan bağımsız olarak zaten ağır yaralanmıştı; bu yüzden o geride kalırken ben diğerleriyle birlikte ilerledim ve Kafatası Kralları ile benimle savaştık kadar aptal olan diğerlerini tek tek indirdim.

Luca adamlarıyla birlikte arkadan geldi ve ön tarafta benim dikkatimi dağıtırken düşmanlarımla arkasından ateş ederek, imparator yerine bir tiranı seçen hainleri yere serdi. Savaş benim lehime dönünce, teslim olanlar da arttı. Silahlarını bırakıp diz çöktüler ve ben de yanlarına gidip her birinin suratına ateş ettim.

Luca durduğu yerden beni izledi ve sert bir bakışla beni süzüp onaylayarak başını salladı.

Ben hiç merhametli biri olmamıştım.

Bazıları sokaklara kaçtı ve Luca'nın adamları onları kovaladı. Darius'a yakın olduğunu bildiğim adamlar, Pantheon'a asılarak boğularak öldürüldü; bir yandan diğer yana sallanarak, saatlerdir ölü olan diğer cesetlere çarpıyorlardı.

O kadar çok ceset vardı ki, muhtemelen yüzlerce. Kan, parke taşları arasındaki çatlakları doldurmuştu ve Pantheon, merdivenlerinde bir başka savaşa tanık olmuştu.

Adamlar arasında Darius'u aradım, siyah tişörtünü ve koyu saçlarını aradım, onun olabileceğini düşündüğüm cesetleri yüzlerine iyice bakmak için ters çevirdim. Ama hiçbirisi Darius değildi ve ben aramaya devam ettim, emin olmak için her adamı tekmeledim.

"Sevdiğin birini mi arıyorsun?" diye sordu Luca, sanki çatışma onun için sıradan bir flörtmüş gibi ağzının köşesinde bir puroyla yanıma geldi.

Asla yapılmaması gereken bir savaşta hayatlarını kaybeden ölü adamların denizine baktım. Kafatası Kralı çoktan ortadan kaldırılmalıydı—ve bunu yapan ben olmalıydım. Bütün bunlar benim hatamdı, ve bunu bir kadın için hükümdarlığımı feda ettiğim için değil, onu daha önce öldürmediğim için. "Darius."

Luca bir nefes çekti, sonra dumanı büyük bir bulut halinde üfledi. "Eminim buralarda bir yerlerde."

"Rocco, kafasına ateş ettiğimi söyledi, ama emin olmam lazım."

Luca, sanki bunu daha önce görmüş gibi cesetleri incelemeye devam etti. "Eğer sürünerek kaçmayı başardıysa, muhtemelen bir ara sokakta kan kaybindan ölmüştür. Eğer hayatta kalmayı başardıysa da, bir süre ortalıkta görünmeyecektir. Adamlarını kaybetti ve müttefiklerinin gücünün acı bir şekilde farkında."

"Övgü mü bekliyorsun?"

Bir nefes daha çekti, sonra puroyu bir cesedin göğsüne attı. Ayağını kaldırıp cesede vurdu, ateşi söndürmek ve külleri pamuğa bulaştırmak için. "Yüksek mevkilerde dostların olması iyidir... Tek söylediğim bu."

"Demek istediğin, sana borçlu olduğum."

Omuz silkti.

"Bana borçlu olduğun için buradasın."

Yine omuz silkti. "Sana imparatorluğunu geri verdim. Borçların değeri eşit değil."

"Birbirimize borçlu olmak yerine, belki de bir ittifak kurmalıyız. Kendi cumhuriyetlerimizi korumak bizim çıkarımıza. Kolay bir iş değil."

“İlginç bir olasılık,” dedi uzaklara bakarak, kesin bir tavır takınmadan.

“Beşinci Cumhuriyet’in bir dahaki sefere yardıma ihtiyacı olduğunda, bunun daha da ilginç olacağına eminim.”

“Ben Birinci Fransız İmparatoru olduğum sürece yardıma ihtiyacımız olmayacak. Ama halefim kim olursa olsun... yardıma ihtiyacı olabilir.” Bana döndü.

“Daha yeni başladın, şimdiden ayrılmayı mı planlıyorsun?”

Bir süre sessiz kaldı ve sanki soruma cevap vermeye değer mi emin olamıyormuş gibi sıkılmış bir ifadeyle bana baktı. “Biriyle tanıştım.”

Sırıtarak gülümsedim. “Nasıl olduğunu bilirim...”

“Evet,” dedi yine başka bir yere bakarak. “Adamlarım çeteleri toplayıp yakalamaya başladı. Direnenler, ayrılmadan önce sana teslim edilecek, böylece nasıl halletmek istediğine sen karar verebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ve buraya bir borcu ödemek için gelmiş olsan da, ihtiyacın olursa Roma Cumhuriyeti her zaman yardımına koşacaktır.” Luca ve adamları bu hareket için hayati öneme sahipti ve artık denetlediğim suçlular gücümün sınırlarımızın ötesine uzandığını bildiklerine göre, bir başka direnişle karşılaşma ihtimali çok daha azdı. Cumhuriyet tehlikeye girse bile, nefeslerini tutup bekleyeceklerdi. Bu gücün arkamda olduğunu bilmem gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu, sahip olabileceğim en güçlü müttefik olan Luca’ya zeytin dalı uzatmaktı.

Birkaç saniye boyunca bana baktı, sonra zar zor başını salladı... ve uzaklaştı.

Aurelia'yı aramaya vaktim yoktu, ama ona bir mesaj attım. Darius ve adamlarını hallettim. Rocco ve ben iyiyiz. Mümkün olduğunda ararım.

Cevabı anında geldi, sanki Medusa ile kanepede oturmuş, elinde telefonla bekliyormuş gibi. Tanrıya şükür.

Telefonumu cebime koyup, arabaların park edildiği sokağa geri döndüm. Polis ve ordu gelmişti, ama cesetleri kaldırmaya yardım etmekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Başkan Barsetti'nin takım elbisesi kir ve pislikle kaplıydı, ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyordu. Beni fark edince, askeri çavuşlarından biriyle yaptığı konuşmayı yarıda kesip aceleyle yanıma geldi. "İyi misin?"

Yarayı dikip sıkıca gazlı bezle sarmıştım, başımı salladım. Medusa için vurduğum yerin aynısıydı ve bu ikinci kez olduğu için iyileşmenin çok daha zor olacağını biliyordum. "Ya siz?"

"İyiyim," dedi, durumu hiç umursamıyormuş gibi. "Geri geldin."

"Evet. Döndüm."

Sanki öfkesini serbest bırakmak için onu sindiriyormuş gibi bir süre bana baktı. "İyi. Roma'nın bir imparatora ihtiyacı var."

Kararımı düşünmeye zaman ayırmaya gerek kalmadan vermiştim. Bu bir içgüdüydü, içimden gelen bir şeydi. "Roma'yı yeniden düzene sokmak, çeteleri eski düzenlerine döndürmek ve Kafatası Krallarının kalıcı olarak ortadan kaldırılmasını sağlamak biraz zaman alacak, ama bu iş bittiğinde, benim işim de biter."

İki kaşını da kaldırdı. "Neden?"

Çünkü sonunda yerimi bulmuştum. O yer Roma sokaklarında değildi. Demir tahtta da değildi. Taormina'daydı, sudan yansıyan güneş ışığında, çocukluğumdan beri tanıdığım herkesin yaşadığı küçük köydeydi. Annemin sevgisinin ışıltısında, kız kardeşimin gülümsemesinde... ve karım olacak kadının yanındaydı. "Yapmak istediğim şeyi yaptım... ve şimdi yoluma devam etme zamanı."

"Sen gider gitmez Roma'nın yine çökeceğini biliyorsun..."

"Yerime geçmesi gereken kişiyi tam olarak biliyorum. Bana sorarsan, çok daha iyi bir seçim."

Tommaso ile restoranın terasında oturduk, ikimiz de dokunmadığımız içecekler sipariş ettik. Rocco, iyileşmekten başka bir şey yapabilecek durumda olmadığı için tekrar hastaneye yatmıştı. Ben ise tüm bu süre boyunca çalışmış, şehri yeniden düzene sokmuş, binalardaki grafitileri silmiştim.

Ve kendi imparatorluklarına ihanet eden herkesi öldürüyordum.

"Sırada ne var, Constantine?" diye sordu Tommaso aniden.

"Taormina'ya yerleşme zamanı."

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Buna hazır mısın?"

"Bu kadar basit bir şey için heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim." Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Ama heyecanlıyım. Artık Roma güvenli ellerde olduğuna göre, bunu gerçekten tadını çıkarabilirim. Hayatıma devam edip geriye bakmayacağım."

Uzun bir süre kaldırımdan geçen insanları izledi.

Bana bakmadan, "Peki ya Edric?" dedi.

"Henüz eve gidip onu almadım. Ama alacağım."

"İstersen seninle gelebilirim." Gözleri tekrar bana döndü. "Seni damadım olarak görmeyi hayal etmişim, ama bu seni kendi oğlum gibi sevmediğim anlamına gelmez."

Beklenmedik şefkatine gözlerim indi. "Bu benim için çok önemli, Tommaso."

Yine başka yere baktı.

"Ve benimle gelersen bu benim için çok anlamlı olur."

Hastaneye uğradım ve Rocco'nun yatağının başına oturdum. O baygındı, köşedeki televizyon hâlâ açıktı.

Koltuğa rahatça yerleştim ve ekrana bakarken ayaklarımı yatağın kenarına uzattım. Bir cougar'ın üvey oğluyla ilişki yaşadığı bir pembe dizi vardı ve bolca drama ve heyecan vardı... oldukça eğlenceliydi.

Aurelia bana mesaj attı. Yapışkan davrandığım için özür dilerim, ama ne zaman eve geleceksin?

Bütün hafta çalışıyordum. Yine sokaklara dönmeden önce sadece birkaç saat uyumak için yatağa yığılıyordum. Arayacak ya da mesaj atacak pek fırsatım olmadı. İstediyin kadar yapışkan ol, tatlım. Hoşuma gittiğini biliyorsun.

Tanrım, seni özledim.

Güneş ışığı gibi bir sıcaklık damarlarımı doldurdu. Beni istediğinde çok hoşuma gidiyordu. Bana ihtiyaç duyduğunda çok hoşuma gidiyordu. Ve bu konuda bu kadar açık olması çok hoşuma gidiyordu. Ben de seni özledim. Muhtemelen yarın eve döneceğim. Sadece birkaç işi halletmem gerekiyor.

Tamam. Ne zaman çıkacağını haber ver.

Veririm.

Rocco nasıl?

Şu anda uyuyor. Yatağının başındayım. Yakında

hastaneden çıkabilecek mi? Sanırım.

Konuşma bitti, ben de telefonu cebime geri koydum.

Birkaç dakika sonra, Rocco televizyona bakarken birkaç kez gözlerini kırptı, pembe dizi ekrana geldi. "Henüz yakalanmadılar mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Kocası az önce mesajları buldu. Sanırım onunla yüzleşecek."

"Sence kafasını mı uçuracak yoksa sadece boşanacak mı?"

"Pembe dizilerde insanların kafasını uçurduklarını sanmıyorum."

"Eh, etmeliler. Harika bir televizyon programı olurdu." Yatağında kendini yukarı doğru iterek derin bir nefes aldı, sonra düğmeye basarak yatağın üst kısmını kendisini desteklemesi için kaldırdı. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir saat."

"Bir saattir uyuduğumu mu izliyordun? Lanet olası sapık." "Diziyi izliyordum."

"Tabii." Başını çevirip bana baktı. "Doktor yarın eve gidebileceğimi söyledi. Tanrıya şükür."

O zaman zamanlama mükemmeldi. "Cosa Nostra ve ben yarın gidiyoruz."

"Ne kadar süreliğine gideceksiniz?"

Ona baktım.

O da bana baktı.

Anlaması birkaç saniye sürdü ve anladığında gözleri değişti. "Geri dönmeyeceksin..."

"Hayır."

O, kendini biraz daha yukarı kaldırmadan önce bir kez daha iç geçirdi.

"Bunu isteyeceğimi sanmıştım, ama istemiyorum. Artık farklı biriyim." Çocuğumu köyde büyütmek, Aurelia ve Medusa ile sakin bir hayat sürmek, annem hayattayken onunla vakit geçirmek istiyordum. "Bu harika oldu, çünkü bence sen bu işi çok daha iyi yaparsın."

Söylediklerimi duyunca başını bana çevirdi. Bana baktı, sessizlik bir şekilde kelimelerden daha gürültülüydü.

"Roma'yı psikopat bir diktatöre terk ettim, ama sen kaldın." Bana bakmaya devam etti.

"Ben bir kişi uğruna ülkemi ve halkımı ihanet ettim, ama sen kaldın. Darius'a karşı savaşmaya ve Roma Cumhuriyeti'ni korumaya devam ettin. Bunun muhtemelen hayatına mal olacağını bildiğin halde, direnmeye devam ettin. Benim hükümdarlığım sona erdi, seninki başladı."

Bana bakarken sessizliğini sürdürdü.

Yüzü taş gibi stoik olduğu için, bu konuda ne hissettiğini anlayamadım. "Kabul ediyor musun?"

"Sen ülkeni satmadın, Con. Bir erkek her zaman ailesini ön planda tutmalıdır ve sen de tam olarak bunu yaptın. Aksi takdirde Roma için doğru lider olamazdın. Sanırım seni kötü hissettirdim çünkü... bunu tek başıma yapmak istemedim. Her şey için seni suçladım, oysa Darius'un her zaman karmaşık bir sorun olduğu açıktı. Ve kardeşin hakkında söylediklerim... çok saçmaydı ve söylediğime pişmanım. Geri alabilseydim, alırdım." Sözlerini bitirdiğinde, son söylediği şeye vereceğim tepkiyi görmek istemiyormuş gibi başka yere baktı.

Ona karşı hiç öfke duymamıştım, ama şimdi nedense kendimi daha hafif hissediyordum. "Geri alabilirsin."

Bir an tereddüt ettikten sonra bana döndü.

"Çünkü benim için o sözler hiç söylenmemiş gibi. Peki, kabul ediyor musun?"
Gözleri benimkilerle ileri geri gidip geldi, ama konuyu değiştirip geçmişten uzaklaşmama izin verdi. "Evet."

Gülümsedim. "Güzel."

"Senin evine gidebilir miyim?"

"Siktir git," dedim gülerek.

"Peki, o evle ne yapacaksın?"

"Haklısın," dedim. "Seninle bir anlaşma yapalım. Sana satarım, ama biz ziyarete geldiğimizde orada kalmamıza izin verirsen."

"Sık sık ziyaret edecek misin?"

"Muhtemelen hayır."

"Ne kadar?" diye sordu.

"Senin ödeyebileceğinden daha fazla. Ama birkaç ay içinde ödeyebilirsin. Esnekim."

"Anlaştık," dedi.

"Seni terk ettiğim için en azından bunu yapabilirim."

Tekrar televizyona baktı ve bir süre izledi.

Yapacak çok işim olmasına rağmen yatağının başında kaldım. Bu hikâye mutlu sonla bitmişti, ama eskisi gibi onu her gün göremeyeceğim için hâlâ üzgündüm. O, benim için bir kardeşe en yakın şeydi... benim kardeşim öldüğünden beri.

"Edric'i aradın mı?" Bana döndü. Sanki o küçük yatakta ısınmış gibi battaniyeleri beline kadar çekti.

"Hayır. Yarın uğrarım." "Tek başına mı?"

"Hayır. Tommaso bana yardım edeceğini söyledi."

"İyi," dedi. "Şimdi... daha iyi hissediyor musun?"

Bir süre düşündüm, sonra başımı salladım. "Aurelia bana hamile olduğunu söylediğinde bununla barıştım. Bu, geçmişte değil, şimdiki zamanda yaşamam gerektiğini fark etmemi sağladı. Ama onu eve getirebilmek... ve toprağa verebilmek benim için çok önemli. Bu bir kapanış, bu boktan hikayenin son sayfası."

"Her şey boktan değil," dedi. "Bana sorarsan, oldukça epikti."

Hayatımın aşkıyla tanışmış, sonunda Isabella'yı geride bırakmış ve bu süreçte en yakın arkadaşlarımdan bazılarıyla tanışmıştım. Ve şimdi, hayatımın yeni bir aşaması

başlamak üzereydi ve hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım. “Öyleydi, değil mi?”

Mezarlık, Taormina'nın dışında, arabayla on dakikalık mesafedeydi. Annem uzun zamandır Edric'ten bahsetmemişti, ama her sabah oraya gittiğini biliyordum. Mezar taşına vardığımda orada taze bir buket çiçek olduğunu görünce bu doğrulandı.

Öleli çok uzun zaman olmamıştı, ama zaman çoktan etkisini göstermişti. Taş, güneş ışığına ve havadaki tuza maruz kalmaktan dolayı rengi açılmıştı. Oyukların aralıklarında kir birikmeye başlamıştı.

Tommaso ve diğer birkaç kişi minibüsün arkasından petrol varilini indirdiler. Onu toprağa indirmek için bir tahta kalasın üzerinden yuvarladılar. Varili Palermo'da boşaltmışlardı ve artık içinde kemiklerden başka bir şey kalmamıştı. Petrol varilinin içinde kapalı olmasına rağmen cesedi yine de çürümüşü ve üzerinden yedi yıldan fazla zaman geçtiği için ondan geriye pek bir şey kalmamış olacaktı.

Bir kürek aldım ve kardeşimin mezarını kazmaya başladım. Diğerleri bana yardım etti ve bir saat sonra, çoktan çürümüş olan tabuta ulaştık. İçinde hiçbir şey olmamasına rağmen kapalıydı, ben de onu zorlayarak açtım ve kapağı kaldırdım.

Mezardan çıktım, sonra minibüsün önüne geçtim. Izgaraya yaslandım ve şimdilik sakin olan Etna Dağı'nın yamacına baktım. Tommaso ve diğerlerinin çalıştıklarını duyabiliyordum; kemikleri petrol varilinden tabuta aktarıyorlardı, sonra da tabutu tekrar kapatacaklardı.

Bunu izleyecek ne cesaretim ne de midem vardı. Benim için hâlâ çok gerçek olan bir adamdan geriye ne kaldığını göremezdim.

Tommaso, işlerini bitirdiklerini bana haber vermek için sessizce ıslık çaldı.

Oraya gittiğimde, mezara toprağı geri dolduruyorlardı.

“Teşekkürler, çocuklar.” Bir kürek alıp onlara katıldım; toprağı yerine geri koyup küreklerimizin sapıyla sıkıştırdık,

her şeyin bozulmamış gibi görünmesi için elimizden geleni yaptık. Ama annem her sabah ziyarete geldiği için, bir şeylerin değiştiğini anlayacaktı.

Umarım bunun sadece planlı bir bakım olduğunu düşünürdü. Anneme yalan söylemezdim, ama bu mezara kadar götüreceğim bir sırdı. Oğlunun parçalara ayrılıp komodin olarak kullanıldığından ziyade, aptal bir sürücü tarafından öldürüldüğüne inansın.

Artık baba olmak üzere olduğum için, bu konuya farklı bir açıdan bakıyordum. Annem için daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yas tutuyordum.

Eğer bu bana olsaydı... Hayata devam edemezdim.

Evimin garaj yoluna girdiğimde, kapıyı geçtikten sonra durdum. Garajı açmadım. Sadece direksiyonu kavradım ve evim haline gelen yere baktım. İntikam, güç ve zenginlik arayışıyla terk ettiğim yere.

Bütün bu zaman boyunca her şeyin gözümün önünde olduğunu fark etmemiştim. Önce karımı alıp buraya getirmem gerekiyordu.

Garaja girdim, sonra eve adım attım.

Aurelia ve Medusa koridorda beni bekliyorlardı. Aurelia beni görünce gözyaşlarına boğuldu ve bana koşarak hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı. Sanki altında sivri uçlu bir uçurum varmış gibi bana tutundu. Göğsüme nefes nefese nefes alırken, aniden beklenmedik bir hıçkırık attı.

"Tatlım." O bana sarılıp ağlarken, sanki yaşamış değil de ölmüşüm gibi ağlarken, ben de başının arkasını avuçlarımla kavradım.

Medusa ayaklarımın dibindeydi, bana bakıyordu, sonra bir patisini kaldırıp sızlanmaya başladı.

"Bir saniye, kızım," dedim sessizce, önce Aurelia'yı teselli ederek.

Sonunda benden biraz uzaklaşarak bana baktı, sonra elini uzatıp yüzümü avuçladı. "Eve döndüğüne çok sevindim."

Boynumu eğip onu öptüm, kendime doğru çektim. "Ve bir daha asla gitmeyeceğim."

Gözleri benimkilerle ileri geri gidip geldi. "Eğer o gittiyse, o zaman Roma'ya dönebiliriz..."

"Hayır."

"İkisini de alabilirsin, Con."

"İkisini de istemiyorum. Benim istediğim bu." Elimi karnına götürdüm. "Sadece bu." Diz çöktüm ve gömleğini kaldırıp karnını öptüm. Tam o sırada Medusa sabırsızlanmaya başladı, burnunu kolumun altına sokup onu kendine doğru çekmeye çalışarak ilgi bekledi. Eskiden hayatımdaki tek kadın oydu, ama son zamanlarda rekabet edeceği iki kişi daha vardı.

"Merhaba, küçük kız." İki elimle yüzünü kavradım, sonra ellerimi tüylerinin arasından geçirdim, dokunuşumla gözleri yumuşadı. Sonra başının üstünü öptüm ve vücudunu okşadım, onu kucakladım ve sonra bıraktım. Ayağa kalktım ve Aurelia'ya tekrar baktım, onu gördüğüm anda beni yumuşatan gözlerine baktım. "Eve dönmek güzel."

Bölüm 26

AURELIA

Constantine Roma'da neler olduğu hakkında pek bir şey söylemedi, ama her zamanki cinsel iştahına sahip olduğu için iyi durumda olduğunu biliyordum. Ben üstüneyken başlığa yaslanarak gevşedi, büyük elleri hamile karnımı sanki onu tiksindirmek yerine tahrik ediyormuş gibi avuçladı.

Vücudum yavaş yavaş değişiyordu, ama değişiklikler daha belirgin hale geldikçe kendimi daha fazla utangaç hissetmeye başladım. Kalçalarım genişlemiş, ayaklarım kalınlaşmıştı, bu yüzden yeni kıyafetler almak zorunda kaldım. Sadece karnımın büyümesi gerekirken, her yerimden kilo almıştım. Yeme alışkanlıklarım hiç değişmemişti, bu yüzden metabolizmam değişmiş olmalıydı. Vücudum, sanki bebeğin ihtiyacı varmış gibi, mümkün olduğunca fazla yağ depolamaya kararlıydı.

Constantine kaya gibi sertti, kasları derisindeki çukurlarla birbirinden ayrılmıştı, yaşayan ve nefes alan bir tanrıydı, ama sanki ilişkideki seksi olan benmişim gibi bana tapmaya devam etti.

Hiç de öyle değildi.

Ben onun üstüne çıktığımda karnıma bakıyordu, hayranlık dolu elleriyle karnımı okşuyordu, sanki tek istediği boşalmakmış gibi kendini defalarca zorluyordu. Daha önce hiç zorlanmamıştı, ama karnım büyüdükçe durum daha da kötüleşti.

Sanki bu onu gerçekten deli gibi tahrik ediyormuş gibi.

Göğüslerim de büyüdü ve o bunu *kesinlikle* sevdi. Eskiden kıcımlı okşadığı gibi, şimdi de sürekli göğüslerimi okşuyordu.

Sevişmemiz bittiğinde, arkamdan bana sarıldı, eli karnımın üzerindeydi. Omzumun arkasını öptü, sonra saçlarımın kokusunu sevdiği için yüzünü saçlarıma gömdü.

Sonra çok tatlı bir şey söyledi. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, tatlım."

Onu daha fazla sevebileceğimi sanmazken, beni baştan çıkardı. Düşün bir hafta sonraydı. Hem çok uzak hem de çok yakın geliyordu. Elbisemi ve her şeyi çoktan ayarlamıştım çünkü Constantine ve Sofia, bu kadar kısa sürede her şeyi halledebilecek bağlantılara sahipti.

Onun karısı olacağım için heyecanlıydım, ama aynı zamanda hayatımda bu yeni sayfa açmak, nihayet geçmişini geride bırakıp yeni bir sayfa çevirmek için de heyecanlıydım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

Elimi karnımdaki elinin üzerine koydum. "Kardeşini geri getirebildin mi?"

Sanki benden saklamaya çalıştığı bir düğmeye basmışım gibi bir duraksama oldu. "Evet."

"İyi."

Sessiz kaldı.

"Bir ara ziyarete gitmeliyiz." "Evet, gitmeliyiz."

Arkamı dönüp ona baktım ve gözlerimiz buluştuğu anda, beni kendine yaklaştırmak için bacağını kalçasına attı. Yorgun gözlerle bana baktı, ama gözleri tatmin olmuş ve huzurluydu. "Bu gerçekten sana yetiyor mu?" diye fısıldadım. "Biz, bir restoran, bir köpek ve ara sıra bakacağımız iki yeğen?"

"Sana ne zaman mutsuz olduğum izlenimini verdim ki?" Gözleri, uyumaya hazırmış gibi yorgunluktan değil, sadece hafif bir Zen havasından kaynaklanan sakinlik ve huzurla benimkilere bakmaya devam etti. "Mutlu musun?"

"Elbette."

"Emin misin?" diye sordu. "Çünkü belki o hayatın tadını bir kez aldın mı, asıl istediğin şey o olur."

Bunu iki kez düşünmememe gerek yoktu. "Birkaç gün önce, eve gelmeyeceğinden korktuğumda hissettiğim gibi hissetmek istemiyorum. Kolunda bir kurşun daha olduğunu görmek istemiyorum. Medusa'nın her gün kapıya bakıp senin içeri girmeni beklediğini görmek istemiyorum. Ailen benim ailem gibi geliyor ve buradaki sessiz, küçük hayatımızı seviyorum. Sadece... bunun sana yeteceğinden emin olmak istiyorum. Çünkü seni mutlu edecekse, geri dönüp her şeyi yeniden yaparım."

Bakışları değişmedi. Daha önce bu konuyu tartıştığımızda yaptığı gibi sözümü kesmedi. Sanki sonsuza kadar ezberlemek istermişçesine her kelimemi dikkatle dinledi. “Bunun istediğim şey olduğuna dair hiç şüphem yok. Ve sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun, tatlım. Rocco’nun her şeyi halledeceğini bilerek rahatça uyuyacağım.”

Sonunda rahatlayabildim, bencil hissetmeden mutlu olabildim. “Tamam.”

“Rocco, Roma’daki evimi satın alabilir mi diye sordu. Ben de, şehre geldiğimizde orada kalabileceğimiz sürece evet dedim. Sorun olur mu?”

“Ona satacak mısın?”

“Neden ihtiyacımız olacağını hayal edemiyorum. Tabii senin için bir sorun yoksa.”

“Orası çok değerli bir miras. O tür evler hiç piyasaya çıkmaz.”

Gözleri benimkilerle ileri geri gidip geldi. “Sen istemiyorsan satmayacağım.”

“Hayır, orası senin evin. Kararı sen vermelisin...”

“*Bizim evimiz.* Hadi ama, tanıştığımız andan beri sen benim karımsın. Bir kağıt parçası bunu daha gerçek yapmaz. Sadece avukatlar için gerçektir.”

Dünyadaki en tatlı, en çekici adam. “Haklısın. Muhtemelen kullanmayacağız. Ama acaba... ya çocuğumuz bir gün bunu isterse? Ya büyüdüğünde Roma’ya taşınmak ve orada bir hayat kurmak isterse?” Sanki acı çekiyormuş gibi sessizce nefes aldı. “Henüz doğmadılar bile, ama bu düşünceye dayanamıyorum—özellikle de kız olursa. Ben de ebeveyn olacağımı fark edene kadar annemin üçümüz hakkındaki bakış açısını hiç anlamamıştım. Artık her şey farklı geliyor. Palermo’ya taşınmaya karar verdiğimde bana destek olmuştu, ama şimdi bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Hâlâ her gün mezarlığa gidip kardeşimi ziyaret ettiğini biliyorum ve kendim de böyle bir şey yaşarsam diye düşündüğümde...

nefes alamıyorum.”

Elimi koluna götürdüm ve sıktım.

Gözleri başka bir yere kaydı, düşünceleri kederle bulanmıştı. “Orayı elimizde tutacağız. Rocco’ya, orayı onunla paylaşmaktan mutluluk duyduğumu söyleyeceğim.

O kadar büyük bir yer ki, birinin orada yaşaması gerekiyor. Ve şimdi korunmak için o kalitede bir şeye ihtiyacı var.”

“Orada bedavaya kalacak, bu da güzel.”

“Hayır, tabii ki değil,” dedi hafifçe gülerek. “Elektrik, su, gaz ve personel masraflarını karşılaması gerekiyor.”

“Bu adil.”

Bir süre öylece uzandı, sessizlik akıp gitti. Gözleri hep üzerimdeydi. “Balayımız için çok uzağa gidemeyeceğimizi biliyorum, o yüzden tanıştığımız otelde kalabiliriz diye düşündüm.”

“Ooh, bu harika bir fikir.”

“Öyle mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Ne zaman istersek oda servisi, bütün gün seks, tam okyanusun kenarında...”

“Güzel. Ben de beğendim.”

“Peki ya Medusa? O da bizimle gelebilir mi?”

“Onu balayımıza götürmeyeceğim,” dedi gülerek. “Annemle kalabilir.”

“Onu özleyeceğim.”

Beni kendine biraz daha yaklaştırdı, karnım onun kaya gibi sert karnına değdi. “Güven bana, onu özleyecek kadar vaktin olmayacak.”

Düğüne sadece birkaç gün kalmıştı.

Her şey planlanmış ve programlanmıştı. Gelinliğim dolapta duruyordu. Annesi Taormina'daki herkesi tanıyordu, bu yüzden her şeyi son dakikada ayarlamakta hiç sorun yaşamadı. Tören, köyün tam kalbinde yer alan Duomo di Taormina kilisesinde yapılacaktı; Constantine beni özel bir tura çıkarmadan önce tanıştığımız yer. Bunun tek isteği olduğunu söyledi, çünkü annesi kilisenin duvarları içinde evlenmemesi durumunda onu asla affetmeyecekti.

Zaten nerede evlendiğimiz umurunda değildi. Constantine orada olduğu sürece, bir kömür madeninde ya da hayvanat bahçesinde bile evlenebilirdik. Eğer annesi için önemliyse, istediği her şeyi yapabilirdi. Ben sadece onun benim de annem olacağı için minnettardım.

Resepsiyon, deniz kenarındaki uçurumun kenarında, otellerden birinin açık hava terasında yapılacaktı; beş yüz konuğu ağırlayabilecek devasa bir alan... çünkü o kadar kişi gelecekti.

Çünkü, tekrar söylüyorum, onlar gerçekten herkesi tanıyorlardı.

Restorandaki son günümdü. Constantine ve ben, kendi restoranımıza, balayımıza ve bebek için hazırlıklara odaklanmamız gerektiğine karar vermiştik. Rosticceria Da Cristina'dan ayrılmak beni üzdü, çünkü orası, kuzeni Antonio ve kız kardeşi Beatrice ile daha yakınlaştığım yerd. Kuzenlerimle ve aile dostlarımızla vakit geçirme fırsatı bulmuştum. Ama karnım büyüdükçe bütün gün ayakta durmak daha da acı verici hale geliyordu ve Constantine'in bana bakabildiği için minnettardım, böylece istemediğimde çalışmak zorunda kalmıyordum.

Günün hazırlıklarını bitirdim, bu yüzden öğle yemeği yoğunluğunda servis yapmam gerekiyordu. Gömleğim karnıma biraz sıkı geliyordu ve karnımı açıkça ortaya çıkarıyordu, bu yüzden hamile olduğumdan şüphe yoktu ve herkes her gün beni tebrik ediyordu.

Beatrice eldivenlerini çıkarıp yanıma geldi. "Bugünün son günün olduğuna inanamıyorum. Seni burada özleyeceğim."

"Ben de. Çok şey öğrendim ve hepinizle çok iyi tanıştım."

Antonio diğer mutfaklardan birinden geldi. "İstediğin zaman geri dönebilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Eğer sen ve Con bir nedenden dolayı anlaşılamazsanız, seni tutarız ve onu kovarız," dedi Beatrice. "Zaten o biraz pisliğin teki."

Antonio başparmağını ve işaret parmağını birbirine sıkıştırdı. "Birazcık."

Taormina'ya ilk geldiğimde, bu insanlarla aramdaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyordum, ama şimdi onlardan biri gibi hissediyordum. "Teşekkürler, çocuklar. Bu benim için gerçekten çok önemli."

"Düğün için çok heyecanlıyım," dedi. "Ve baş nedimen olmaktan onur duyuyorum."

"Constantine'in Rocco adında rastgele birini sağdıç olarak seçmesine biraz kızgınım, ama en azından ben de damat sağdıçıyım," dedi Antonio.

Gülümsedim. "Kesinlikle zor bir karardı. O hepinizden çok hoşlanıyor."

“Peki, rahatlamaya çalış ve stres yapma,” dedi Beatrice. “Düğünler insanları çılgına çevirebilir.”

“Stresli değilim,” dedim. “Pasta gelmezse, süslemeler yanlışsa ya da gelinlik karnımı sıkıyorsa... Umurumda değil. Tek umursadığım şey, ben oraya vardığımda Constantine’in koridorun sonunda olması. Ve onun orada olacağını biliyorum.”

Bölüm 27

CONSTANTINE

Annem telefonumu patlatıyordu. Düşünden önce birlikte geceyi geçiremezsiniz, Constantine.

Zaten birlikte yaşıyoruz ve bir bebeğimiz de yolda, anne. Ama bu geleneklere aykırı.

Evlilik dışı bir çocuğun da geleneksel olmadığına eminim.

Noktalar kayboldu, ama sonra ekranım annemin adıyla aydınlandı. "Oh hayır... acil durum."

"Ne?" diye sordu Aurelia, Medusa'nın çenesini bacağına dayayarak yanımdaki kanepeye oturdu.

"Annem çıldırdı." Çağrıya cevap verdim ve kanepeden kalkıp uzaklaştım. Arka kapıdan çıkıp terasa çıktım. "Anne..."

"Bu uğursuzluk getirir, Constantine." "Hayır, getirmez."

"Sadece bir gece," dedi. "Gerçekten bir gece bile yapamaz mısınız?"

Söylemek istediğim şeyi söylemedim—en azından anneme. "Buraya gelip geceyi benimle geçirmeye ne dersin?"

Annemle geceyi geçirmek mi? "Anne, ben yetişkin bir erkeğim..."

"Beni dinle, Con," dedi aniden, ama ardından uzun bir sessizlik oldu. Sözümü kesti ama devam edecek bir şey bulamadı. "Sen doğduğunda, annem bana bu anların kıymetini bilmemi söylemişti... çünkü seni sadece on sekiz yıl yanımda tutabilecektim. Artık bir erkek olduğumu biliyorum, ama yakında evlenecek ve kendi ailen olacak, ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Seninle bir gece daha geçirmek isterim, sadece ikimiz."

Rüzgârın saçlarımı okşadığını hissettim, gözlerim ayaklarımın dibindeki yere kayd ve beni bu kadar derinden etkileyeceğini beklemediğim bir duygu dalgası hissettim. "İki şartım var."

"Tamam."

"Akşam yemeğini sen yapacaksın."

Tek kelime etmedi, sessizliğinde hiçbir duygu belirtisi göstermedi, ama gözlerinin yaşlarla dolduğunu biliyordum.

"Ve arkadaşım Rocco da bize katılsın."

Hâlâ hiçbir şey söylemedi, sanki söylediklerimden kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi. "Çok sevinirim."

Telefonu kapattığımda eve döndüm. Aurelia hâlâ kanepedeydi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Yanına oturdum ve kolumu omuzlarına doladım. "Düğünden önceki gece orada kalmamı istiyor. Hayatım tamamen ikinize odaklanmadan önce benimle vakit geçirmek istediğini söylüyor, gerçi zaten öyle ama."

"Ah, ne tatlı." "Yani
senin için sorun değil
mi?"

"Tabii ki hayır," dedi ve kolunu koluma taktı. "Bu fikri çok sevdim."

"Burada tek başına idare edebilecek misin?"

"Beatrice'in çocuklarla birlikte burada kalacağından eminim." Medusa'nın başını okşadı. "Ve benim de kızım var."

"Tamam. Yine de seni özleyeceğim."

Medusa'yı okşamaya devam ederken gülümsedi. "Önümüzde koca bir hayat var, Constantine. Ve umarım sonsuzluk da..."

Çantamı omzuma asıp annemin evine vardım.

Beni görünce sevinçten havalara uçtu, sanki altı ay sonra tatile eve dönmüşüm gibi beni sıkıca kucakladı, yanaklarımı çimdikledi ve öptü.

Eşyalarımı misafir odasına koyduktan sonra mutfakta annemin yanına gittim.

Tezgahlar kesme tahtaları ve malzemelerle doluydu, ocakta bir tencere su kaynıyordu.

"Ben sığır etiyle ilgilenirken sen domatesleri ve sarımsakları hallet," dedi, sanki işteymişiz gibi.

"Tamam patron." Ellerimi yıkadım, sarımsakları ve limon kabuğunu rendeledim, sonra domatesleri yıkayıp soydu.

O diğer sebzeleri hazırladı, sonra önceden ısıtılmış tavalardan birine sığır etini koydu. "Gergin misin?"

"Neden?" diye sordum, büyük kasede domatesleri soymaya devam ederken.

"Yarın evlenecek olmaktan."

"Oh." Gülümsedim. "Hayır. Hiç de değil."

Yüzünde bir gülümsemeye tezgahın yanında benimle birlikte çalıştı. "O çok tatlı, Con. Onu bulduğuna sevindim."

"Evet, ben de."

"Oğlan ya da kız, sana vereceği çocuk ne olursa olsun çok güzel olacak." "Biliyorum. Özellikle de kız olursa."

"Ne umuyorsun?" diye sordu. "Kesinlikle kız."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bir erkek çocuğu yetiştirme fikri bana pek çekici gelmiyor." "Neden?"

Konuşmayı hafif tutmak istediğimden, bu konuya girmedim. "Çünkü erkekler boktan."

O sessizce güldü. "Ne kadar doğru."

"Gelmiş geçmiş en sert kadını yetiştirmek isterim."

Bu sefer daha yüksek sesle güldü. "Sen ve Aurelia bunu başarabilirsiniz." Soğanları doğramayı bitirip tabağından sığır etinin bulunduğu tavaya aktardı. Hemen her şey cızırdamaya başladı, bu yüzden biraz daha zeytinyağı ekledi. "Kaç çocuk istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bir tane."

"*Bir mi?*" Yaptığı işi bırakıp bana deliymişim gibi baktı. "Tek çocuk diye bir şey yoktur, Constantine."

Tanıdığımız her İtalyan ailenin en az üç çocuğu ve sayısız kuzeni vardı. "Biliyorum, ama tek bir çocuğum olması fikrini seviyorum. Tüm sevgimi, enerjimi ve kaynaklarımı sadece ona adanmak, bilmiyorum."

Belki hayatımız ilerledikçe fikrim değişir, ama bu çocuğa deli gibi aşık olmamak ve muhtemelen bir tane daha istememek benim için zor.”

Bu cevap onu tatmin etmeye yetince, tekrar yemek pişirmeye döndü.

Yemek yapmaya devam ettik ve tüm malzemeler hazır olunca, lasanyayı birlikte hazırladık; sos, taze rendelenmiş peynir ve makarnayı kat kat dizip fırına attık.

Masaya oturduk ve bir şişe şarabı paylaştık. “Arkadaşın ne zaman gelecek?”

Telefonumu alıp mesajları kontrol ettim. “Az önce indiğini söyledi. Yani, muhtemelen bir saat sonra.”

“Onu nereden tanıyorsun?”

“Roma'daki içimden.”

Annem başını salladı ve şarabından bir yudum aldı. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Evet, havalı biridir.” O kadar havalıydı ki, bu gece bir bara falan gitmek yerine annemle vakit geçirmekten rahatsız olmayacaktı. “Onu seveceksin.”

Kadehini çevirdi, sonra bir yudum daha aldı, gözleri sanki aniden başka bir yere gitmiş gibi donuklaştı. Etrafındaki hava da değişti, aniden okyanus üzerinde bir fırtına yaklaşıyormuş gibi ağırlaştı.

“Anne?”

Bana bakmayıp içinde bulunduğu o tuhaf ruh halinden çıkmayınca, söyleyecek bir şeyi olduğunu anladım. “Kardeşin burada olmalıydı. Senin sağdıcin olmalıydı... tam burada, bizimle birlikte oturmalıydı.”

Kalbim bir anda durdu. Sonunda içimdeki boşluğu doldurmuştum, bu yüzden yaklaşan dğnm için sadece sevinç duyuyordum. Ama onun için bu boşluk asla doldurulmayacaktı. Tanrı ruhunu alana kadar her gün yas tutacaktı. “Biliyorum.”

Gereksiz yere şarap kadehini çevirmeye devam etti. “Bunu kendimle ilgili hale getirmemem gerektiğini biliyorum...”

“Sorun değil anne. Bana her baktığında onun yüzünü gördüğünü biliyorum.”

Gözleri yaşarmaya başlayınca aniden derin bir nefes aldı.

“Babanı sevmiştim, her ne kadar tembel bir pislik olsa da, ve o öldüğünde

. Ama bu, bir oğlunu kaybetmekle kıyaslanamaz.” Gözyaşlarını silmeye çalıştı, ama göz kapakları yeterince hızlı hareket edemiyordu. “En büyük düşmanıma bile dilemediğim bir acı.” Kendini toparlayabilecek tek şey olan şarabının kalanını içmeden önce birkaç nefes aldı. Sonra şişeyi alıp bardağı bir kez daha doldurdu.

“Son zamanlarda çok düşündüm ve baba olacağımı öğrendiğimden beri sana çok daha yakın hissediyorum.”

Bana bakmak için başını çevirdi, koyu renkli gözleri kızarmıştı, aslında ağlamamış olmasına rağmen gözlerinin altı şişmişti.

“Henüz doğmamış biri için endişeleniyorum. Okulda nasıl olacakları, kolayca arkadaş edinebilecekler mi, bir çocuk onlara kötü bir şey söylerse ona yumruk atacak mıyım, araba kullanmayı öğrenmelerine izin verebilecek miyim, üniversiteye gitmeleri gerekip gerekmediği ve eğer gerekiyorsa nereye gidecekleri konusunda endişeleniyorum. İlk kez birini eve getirdiğinde nasıl tepki vereceğim, evden ayrıldıkları gün kalbim milyonlarca parçaya bölünecek mi? Her lanet gün, tüm bir ömür boyunca endişeleniyorum. Ve bu, üçümüzden ne kadar çok şey katlandığını fark etmemi sağlıyor. Bir anne olarak bir rock yıldızı olduğunu.”

Gözleri yine dolmaya başladı. “Con . . .”

“Umarım ben de senin kadar iyi olurum.”

Sanki söylediklerimi kaldıramıyormuş gibi, hiç utangaç olmayan, göz temasını ilk kesen biri olmayan o, bardağına baktı.

“Ve...” Cümlemi daha bitirmeden sesim kısıldı. “Her gün bu acıyı taşımak zorunda olduğun için çok üzgünüm ve bencilce, bunu kendim asla yaşamamak için dua ediyorum.” Uzun bir hayat sürmeyi, çocuğumun hayatını olabildiğince çok görmeyi ve sonra ondan önce ölmeyi umuyordum. Aurelia'yı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar seviyordum, ama bu henüz var olmayan kişiye duyduğum sevgi... o bambaşkaydı.

Uzun bir süre sessiz kaldı, söylediklerime cevap vermedi, her zamanki gibi beni teselli etmedi ya da kendimi daha iyi hissettirmedi. Sonra adımı söyledi, tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla. “Con.”

Masada donakaldım ve nedense, ne söyleyeceğini *biliyordum*.

"Geçen gün kardeşini ziyarete gittiğimde... orası dağınık görünüyordu."

Kahretsin. "Bakıcılar ara sıra bakım yapıyorlar. Belki de ondan dolaydır." Zeminini düzeltmek ve ilk geldiğim zamanki gibi görünmesini sağlamak için elimden geleni yapmıştım. Ama o son yedi yıldır her gün oradaydı, bu yüzden benden daha iyi biliyordu.

"Hayır. O değildi."

Bana sormamasını diledim. Ama bununla benim bir ilgim olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Paranoyak olmanın ötesinde, tamamen mantıksız davranıyordum.

Ama sonra bana baktı, gözlerimin içine.

Siktir.

Yüzüme sanki okuyabiliyormuş gibi baktı, sanki lanet olası alnımda mürekkeyle yazılmış kelimeler varmış gibi.

Tanrı aşkına, bana sorma.

"Con."

Hayır, hayır, hayır. Elimden geldiğince en iyi poker suratımı takındım, ama elimin berbat olduğunu biliyordum.

"Sen miydin?" Beni köşeye sıkıştırdı ve mikroskop gibi keskin gözlerle yüzümü inceleyerek sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden yutkundum, daha derin bir şeyden şüphelenmeseydi bana bu soruyu sormayacağını biliyordum. Hiç yalan söylemediğim için berbat bir yalancıydım ve anneme kesinlikle yalan söyleyemezdim. Bu yüzden sözcükler dilimin ucunda kaldı ama ağızımdan çıkmadı. Sessizliğimi, sahip olduğum son savunma gibi korudum.

Yavaşça nefes aldı, göğsü kabardı ve gözleri bir kez daha yaşardı. "Bir araba kazası değildi... değil mi?"

Sözlerini duyduğumda gözlerimi sıkıca kapattım; kalbim kırık cam parçaları gibi paramparça olmuştu. Bunca yıldır onu korumaya çalışmıştım ve onu toprağa verdiğim an, bu maskenin yıkıldığı andı.

Elini ağzına götürürken sessiz bir çığlık attı. Sonra sessizce ağladı, elini hala ağzını kapatmış halde şarabının üzerine ağladı, yaraları yeniden açılmış ve kanamaya başlamıştı.

Orada oturup onu dinledim, annemin sanki yine onun cenazesindeymiş gibi ağlamasını dinledim.

"Edric, Kafatası Kralı Darius'la karışıklığa düştü. Aptalca bir şey oldu ve..." Cümleyi bitirmedim çünkü bitirilmesine gerek yoktu. "Edric'in intikamını almak hayatımın amacı olduğu için Roma imparatoru oldum. Ama işler karmaşıktı ve bu asla gerçekleşmedi. Darius benden daha kurnazdı ve bu yüzden konumumu onun rejimine kaptırdım. O Roma'yı ve ülkenin geri kalanını yok etti, ama ben onu öldürdüm."

Bunu sindirirken elini ağzına bastırmaya devam etti, gözleri başka bir yere bakıyordu, ağlaması sessizdi.

"Onu başından vurdum anne. O öldü."

Hareketsizdi, nefesi hâlâ zorluydu. "Cesedini geri aldın... ve onu toprağa verdin."

Onca yıl sonra boş bir mezarı ziyaret ettiğini bilmesini istememiştim, ama gerçek ortaya çıkmıştı. "Evet."

Şimdi iki eliyle de yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağladı. "Oğlum

...

Masayı dolaşıp yanına gittim, bir sandalye çekip kollarımı ona doladım ve onu sıkıca sarıldım.

Yüreğinden gelen hıçkırıqlarla ağladı. Sanki oğlunun bir kamyonun altında ezildiğini yeni duymuş gibi ağladı. Sanki cenaze yeni bitmiş ama kederi devam ediyormuş gibi ağladı.

"Çok üzgünüm anne."

Neredeyse Rocco'ya gelmemesini söyleyecektim, ama çok son dakikaya kaldığı için iptal etmedim.

Annem bir süre yalnız kalmak istediği için odasına gitmişti ve ben de Rocco gelene kadar yemeği fırında sıcak tuttum. Kapıda, içimden gelmeyen bir gülümsemeyle onu karşıladım. "Vay canına, yüzün çok daha iyi görünüyor. Ne kadar makyaj yaptın?"

Rocco bu hakarete sırtıttı ve içeri girerken karnıma sertçe bir dirsek attı. "Tebrikler,

pislik.”

Kapıyı kapattım ve küçük yemek masasının bulunduğu mutfağa doğru yürüdük.

"Burası güzel kokuyor," dedi oturup kendine bir kadeh şarap doldururken. "Annen nerede?"

"Birazdan gelir. Aç mısın?" "Sence neden buradayım?"

Lazanyayı fırından çıkarırken kıkırdandım ve masaya getirmeden önce iki tabak hazırladım.

Birlikte yemek yedik, ilk başta pek konuşmadık ama Rocco ruh halimi anlamış gibiydi. O orospu çocuğu beni çok iyi tanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu sonunda.

Gözlerimi tabağımdan ayırmadan, çatalımı makarna, sos ve peynirin içine batırdım. "Anneme Edric hakkındaki gerçeği anlattım."

Evde neden fırtına bulutları olduğunu anladığında donakaldı. "Neden düğününden önceki gece ona söylemeye karar verdin?"

"Ben söylemedim. Mezarın değiştirildiğini fark etti ve beni köşeye sıkıştırdı. Yani bir şekilde her zaman biliyordu sanırım, anlarsın ya?" İştahım pek yoktu ama elimden geldiğince yedim, sonra çatalımı bıraktım.

"Yani ona Darius olduğunu mu söyledin?" Başımı salladım.

"Ve ona öldüğünü mü söyledin?" "Evet.

En azından öyle umuyorum."

"Tüm hastaneleri kontrol ettim ve tüm bağlantılarımı aradım. Mucizevi bir şekilde hayatta olsa bile, ülkede değil. Ve misilleme yapacak hiçbir desteği ya da takviyesi yok."

"Evet." Onun, Pantheon'un önündeki cesetler arasında, ordu tarafından alınarak yakma fırınında yakılmış olmasını umuyordum.

"Ve eminim ki kardeşinin naaşının artık ait olduğu yerde olması onu mutlu etmiştir."

Şu anda hiçbir şeyi takdir edecek durumda değildi. "Geldiğin için teşekkürler."

"Hadi ama. Sanki bunu kaçıracakmışım gibi."

"Şey, sana evi satmamaya karar verdim... ama orada yaşamakta serbestsin."

"Öyleyse." Ayağa kalkmaya başladı. Ben güldüm.

Sonra o da güldü ve tekrar oturdu. "Aurelia nasıl?"

"Lanet olsun, çok güzel. Hamile karnı... hayatımda gördüğüm en güzel şey."

Anlamış gibi başını salladı, ama bunu anlaması imkansızdı. "Şu anda nerede?"

"Medusa ve kız kardeşimle birlikte evde."

"Sence yarın gelir mi?"

Sırıtarak çatalımı aldım. "Dikkat et, yoksa bununla seni bıçaklarım." "Hadi ama," dedi gülerek. "Sana deli oluyor ve sen bunu biliyorsun."

"Evet," dedim sırıtarak. "Öyle, değil mi?"

Gözlerini devirdi ve yemeğe devam etti. "Yani, önce kilise, sonra da parti mi?"

"Evet. Sen de sağdıcım olacaksın, o yüzden erken gel."

"Ne? Ne dedin?" Yemeğinden bir lokma daha almak üzereydi, ama bunun yerine çatalını masaya bıraktı.

"Evet."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Telefonla mı sormamı isterdin? Mesajla mı?" İnanamayan bir tavırla sordum. "Sana yüz yüze sormak istedim."

"Ama sormadın ki. Sadece sağdıcın olduğumu söyledin." "Bununla bir sorunun mu var?"

"Hayır..."

"O zaman sorun yok, değil mi?"

Sandalyede geriye yaslandı ve bir süre yemeğine baktıktan sonra bana döndü. "Bunu önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyorsun, ama bu oldukça önemli bir şey."

Kollarımı kavuşturup ona baktım. "Onur duydum dostum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki," dedi gülümseyerek. "Ama takım elbise falan getirmedi."

"O zaman ne giyecektin?"

Kot pantolon ve siyah tişört giymiş halini aşağıya doğru baktı. "Bunu mu?"

Kıkırdadım. "Şanslısın, bende fazladan bir tane var ve bedenlerimiz hemen hemen aynı."

Bölüm 28

AURELIA

Araba kiliseye olabildiğince yaklaştı, gerisini yürüyerek gittik. Topuklu ayakkabılarla ana yoldan yürümek istemediğim için parmak arası terlik giymiştim. Arnavut kaldırımının birçok yeri çatlamıştı ve son anda bile olsa bileğimi kırma riskini göze alamazdım

. . ya da hiçbir zaman.

Sofia koluma tutunup, kilisenin girişinin hemen dışında, atların ağızlarından su fışkıran çeşmenin bulunduğu avluya kadar bana yardım etti; Constantine, içeride yüzlerce insanla birlikte beni bekliyordu.

Arkadaşlarım da gelmişlerdi ve nedimelerimdi, ama onun kuzenlerinden de bazılarını dahil etmiştim, bu yüzden büyük bir düğün alayı olmuştu. Constantine'in alayında on erkek vardı, ben de ona uymaya çalıştım.

Beatrice taşıdığı çantadan topuklu ayakkabılarımı çıkardı ve diz çökerek giymeme yardım etti.

"Gergin misin?" diye sordu Sofia, dengemi sağlamam için beni tutarken.

"Tek endişelendiğim şey, oraya tek parça halinde varabilmek."

Gülümsedi. "Sanki o adam seni düşürür de."

"Elbisem biraz dar geliyor..." Son provamdan bu yana karnım biraz büyümüştü ya da biraz fazla yemiştim. Hangisi olduğundan emin değildim.

"Güzel," dedi Sofia. "Oğlum için sağlıklı bir bebek büyütüyorsun ve bu onu çok mutlu edecek."

Çift kapı açıldı ve Rocco, siyah takım elbise ve kravatla, Constantine gibi koyu saçlı ve koyu gözlü olarak dışarı çıktı. Bizi gördüğünde yanımıza geldi ve o yaklaşır yaklaşmaz tüm kızların nasıl sessizleştiğini fark ettim.

"Çok güzelsin," dedi. "Constantine beni durumu kontrol etmem için gönderdi. Her zamanki gibi sabırsız."

"Biraz geciktim," dedim. "Elbisemi giymekte zorlandım."

"Daha sonra onu çıkarmakta kesinlikle zorlanmayacaksın," dedi.

Constantine'in annesi de orada olduğu için ona sert bir bakış attım. "Hadi ama," dedi gülerek. "Zaten hamilesin.

Gel, sana yardım edeyim." Bana doğru geldi ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucakladı, herkesin içeride beklediği çift kapıya kadar taşıdı.

Kızlar hemen arkasından geldi, sanki Rocco bir dergiden çıkmış gibi ona bakıyorlardı.

"Con'a hemen geleceğini söyleyeceğim." Beni yere indirdi, sonra kapının beni ortaya çıkarmamasına dikkat ederek tekrar kiliseye girdi.

"Tamam, bugün senin günün olduğunu biliyorum," dedi Beatrice. "Ama sanırım hepimiz adına konuşuyorum, o adam hakkında *her şeyi* bilmek istiyoruz."

Kıkırdandım. "Tamam, öyle yapacağım."

Kızlar yerlerini almak için kiliseye girdiler ve Sofia benimle dışarıda kaldı. Saçımı düzeltti ve elbiseyi tam olarak oturana kadar ayarladı. Sonra kolunu bana uzattı. "Seni mihraba kadar götürmekten onur duyarım, Aurelia."

Zaten heyecanla doluyordum, ama o sözleriyle kalbim daha da genişledi. "Hayal edebileceğim en iyi kayınvalide olduğun için teşekkür ederim."

Gözleri yumuşadı. "Oğlumun mutlu olduğunu görmek benim için her şey demek. Ama gerçekten sevdiğim bir gelinim olması başlı başına özel bir hediye." Kapı kolunu çekti, iki yer gösterici kapıyı açık tuttu ve org müziği kulaklarımıza çarptı.

Dışarıdaki parlak güneş ışığına kıyasla kilisenin karanlığına alıştığım da, tüm sıralarda ayakta duran ve bana bakan insanları gördüm.

Ve sonra onu gördüm.

Papa'nın yanında, en güzel takım elbisesiyle duruyordu ve o gece barda yaptığı gibi bana bakıyordu. Rocco onun yanındaydı, ama Medusa da boynuna beyaz bir papyon takmış, ayaklarının dibinde oturuyordu; yüzüklerimiz bandın içindeki küçük bir kutuya yerleştirilmişti.

Ona bakarken durdum, bir an için odayı ve içindeki tüm insanları unuttum.

Sofia beni ileriye doğru yönlendirmeye devam etti ve son kez nişanlısı olarak ona doğru yürümek, sanki bedenimden çıkmış gibi bir deneyimdi. Attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyordu, heyecan ve çaresizlik katlanarak artıyordu. Tüm hayatım, beni o kadar uzun süre kan kaybettiren yaralarımın iyileşeceğim bu ana kadar sürmüştü.

Sonunda kendimi tam hissettim; bu adam beni hiç kimsenin sevmediği bir şekilde seviyordu, aşkımızdan doğan çocuğumuz karnımda büyüyordu. Geçmiş o kadar uzak geliyordu ki, sanki hiç yaşanmamış gibiydi; tek düşünebildiğim, bizi bekleyen heyecan verici hayattı.

Yaklaştığımda gülümsedi. Yanaklarından yanaklarına uzanan, o kadar samimi ve bulaşıcı bir gülümsemeydi ki, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Onun önünde durduk ve aniden kendimi uyuşmuş, ağırlıksız, dehşete kapılmış ve huzurlu hissettim... hepsi aynı anda.

Constantine annesini yanağından öptü, sonra elimi tuttu ve aniden yönümü kaybettiğimde bana yol gösterdi. Beni Papa Zephyrinus'un karşısına, kendisinin karşısına yerleştirdi ve papa kısa bir vaaz verip birliğimizi kutsarken birbirimizin gözlerine baktık.

Constantine'in koyu renkli gözlerinde kaybolmuş, vaazın tek kelimesini bile dinlemedim.

O da dinlemiyor gibiydi, her zamanki yoğunluğuyla yüzüme odaklanmıştı, sanki o anda elbisemi yırtıp atacakmış gibi... ya da bana tekrar evlenmek isteyip istemediğimi soracakmış gibi.

Papa Zephyrinus önce Constantine'e döndü. "Kabul ediyor musun..."

"Evet, tabii ki kabul ediyorum."

Onun coşkusu karşısında kilise sessiz bir kahkaha ile doldu.

Sonra Papa Zephyrinus bana döndü ve kendisi de hafifçe güldü. "Peki sen..."

"Oh evet."

Kilisedeki herkes yine kıkırdadı.

Constantine bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsedi, sanki beni biraz daha sevmiş gibi.

"Yüzükler," dedi Papa Zephyrinus.

Constantine sessizce ısıklık çaldı ve Medusa'ya döndü. Medusa ona yaklaştı ve yanına oturdu.

Constantine eğilip Medusa'nın papyonundan küçük kutuyu çıkardı, sonra yüzükleri çıkardı. Önce benimkini aldı ve yüzük parmağıma taktı, oradaki elmasın yanına yerleştirdi. Sonra bana kendi seçtiği siyah bir yüzüğü verdi.

Onu parmağına, eklemine takıp, tarif edilemez bir heyecan hissettim.

Bu adamın gerçekten benim olduğuna inanamıyorum.

Ve sadece bugün ya da belki yarın değil... sonsuza kadar.

Papa geri adım attı. "Sizi karı koca ilan ediyorum..."

Constantine harekete geçti, ellerini yüzüme koydu ve sanki evde yalnızmışız gibi beni öptü, sanki sonunda benim olmuşum da beni kendine çekiyordu.

Gözlerim kapalıydı ve herkesin bizim için yüksek sesle tezahürat ettiğini duyabiliyordum, en çok da annesinin sesi.

Papa Zephyrinus iç çekerek devam etti. "Gelinle öpüşebilirsiniz."

Constantine sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni eğdi ve öpmeye devam etti, diğer eli karnımın üzerindeydi. Sonra beni tekrar dikleştirdi, elimi eline aldı ve sanki Olimpiyatları ya da bir siyasi kampanyayı kazanmışız gibi tavana doğru kaldırdı.

Herkes o kadar yüksek sesle tezahürat ediyordu ki, bir şey söylesem kendi sesimi bile duyamazdım. Herkesin sevgisi ve heyecanının parıltısında kendimizi kaptırdık; alkışlar antik kilisenin taş duvarlarından yankılanıyor, insanlar havaya pirinç atıyor, sanki en sevdikleri sanatçının konserindeymiş gibi çılgılık atıyorlardı.

Bir dakika boyunca ellerimizi havaya kaldırmış olarak orada durduktan sonra, elimi bıraktı ve beni kollarının arasına aldı, sonra beni yataktaki bir yastık gibi hafifçe havaya kaldırdı ve alkışlayan arkadaş ve ailemizin arasından geçerek, hayatımızın geri kalanına doğru koridordan beni taşıdı.

Herkes kiliseden çıkarken Constantine ve ben çeşmenin önünde baş başa kaldık, kollarını bana dolayarak beni sıkıca sarıp, sanki hayatındaki en değerli şeymişim gibi bana baktı.

Yüksek topuklu ayakkabılarım ayaklarıma işkence gibiydi, ama bana, gözlerimizin birbiriyle aynı hizada olmasını sağlayan bir boy verdi. Constantine'in bütün gün boynunu eğmek zorunda kalmasını istemedim.

Herkes kiliseden akın akın çıkmaya devam etti ve yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki resepsiyona doğru yola çıktı. Bazıları bizi tebrik etmek için uğradı, ancak fotoğrafçılar ikimizin fotoğraflarını çekerken çoğu kişi bizi rahat bıraktı.

Papa Zephyrinus, iki yanında kişisel muhafızlarıyla birlikte yaklaştı ve herkes ürkek bir balık sürüsü gibi dağıldı. "İkinizi de tebrik ederim." Eli Constantine'in koluna uzandı ve ona hafifçe vurdu. "Kutsal birliğinizde sizlere eşlik etmek benim için bir onurdu, ancak hemen ayrılmam gerekiyor."

Onun buraya kadar geldiğine inanamıyordum. "Çok teşekkür ederim, Ekselansları."

Bana gülümsedi ve koluma hafifçe vurdu. "İkiniz için en iyisini diliyorum."

"Amca, gitmeden önce çocuğumuza kutsama yaparsan benim için çok anlamlı olur," dedi Constantine.

"Elbette, oğlum." Papa Zephyrinus elini karnıma götürdü, bir dua etti ve sonra hafifçe eğildi. "Tanrı çocuğunla birlikte, Constantine. Rahimde çok belirgin bir ruh hissediyorum."

Constantine'in eli karnıma uzandı ve gözleri daha önce hiç olmadığı kadar yumuşadı. Sanki o dokunuşla gözyaşlarına boğulacakmış gibi, tanımadığı biri için duyduğu sevinç ve gururla doluydu. "Teşekkür ederim, Kutsal Efendim."

"Tekrar tebrikler." Her birimizi kutsadıktan sonra uzaklaştı, sanki bir başkanmış gibi hemen özel güvenlik ekibi tarafından çevrildi.

Constantine beni kendine yaklaştırdı ve saç çizgime bir öpücük kondurdu. "Partiye hazır mısın?"

"Kesinlikle. Keşke içebilseydim."

"İkimiz için de yeterince içeceğim," dedi gülümseyerek. "Ne dersin?"

Bölüm 29

CONSTANTINE

Gürültülü bir partiydi. Herkes yemek yemek, içmek ve hayatlarının en güzel anlarını yaşamak için oradaydı. Aurelia ile birlikte damat ve nedimelerin oturduğu ön masada oturduk, ikimiz ortada, Medusa ise kendi mama ve su kabıyla ayaklarımızın dibindeydi.

Akşam yemeği servis edildi ve güneş uçuşumun kenarından batarken beş yüz konuk hep birlikte yedi. Açık bardı, bu yüzden birçok kişi şarap ve şampanyanın tadını çıkarırken, Cosa Nostra masasındaki tüm erkekler sert içkileri tercih etti. Papa Zephyrinus'un gitmiş olması iyi olmuştu, çünkü burası hiç de ona göre bir ortam değildi.

Aurelia nedimeleriyle gülüyordu, ben de Rocco ve diğer adamlarla konuşuyordum. Bulutların üzerindeydim; hayatımın aşkı ve artık karım yanımda, ruhu o kadar derin ki Papa bile bedeninden hissedebiliyordu.

Ben dünyadaki en şanslı adamdım.

Annem ayağa kalkıp şampanya kadehine kaşığıyla vurduğunda sohbetler kesildi. En arkadaki insanların dikkatini çekmek için kaşığı cama daha sert vurdu. Işıltılı siyah bir elbise giymişti ve bu rengi, orada olamayan kardeşimi onurlandırmak için seçtiğini biliyordum. Saçları kalın bukleler halinde açıldı ve onu hiç bu kadar makyajlı görmemiştim, ama çok güzel görünüyordu. "Bu benim için gerçekten çok özel bir onur, çünkü ben sadece damadın annesi değilim, aynı zamanda gelini de kendi kızım gibi seviyorum."

Kalabalıktan toplu bir "Aww" sesi yükseldi.

"Her anne, gelininin oğlunu kendisinden alacağından korkar, ama Aurelia'nın durumunda tam tersi oldu. Taormina'ya geldiklerinde, sanki bizden biriymiş gibi hayatımıza girdi. Bizimle vakit geçirmek için restoranda çalışmayı teklif etti, oysa oğlum, istemediği sürece hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacağından emin olmuştu. Erken gelmekten ya da

bulaşıkları yıkamaktan ya da günün geri kalanında saçında domates kokusu kalmasından hiç şikayet etmedi.”

Çoğu hizmet sektöründe çalıştığı için, herkes bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor gibi gülümsedi.

“Aurelia’nın oğlum için her şeyi yapacağı bana çok açık hale geldi ve ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu anladığı anda, o dünyanın bir parçası olmak için her şeyi yaptı. Şefkatli, düşünceli ve çok nazik. Oğlum için daha iyisini gerçekten isteyemezdim.”

Kolum Aurelia’nın sandalyesinin arkasına uzandı ve ona baktığımda gözlerinde yaşlar gördüm. Elim saçıların üzerinden omzuna götürdüm ve hafifçe sıktım.

“Ve şimdi...” Annem derin bir nefes aldı, gözleri yaşlarla dolmaya başladı. “Oğlum...” Elinde mikrofonu tutarken hareketsiz kaldı, o kadar çok insanın gözü önünde kendini toparlamaya çalışıyordu. “Senin bir çocuktan delikanlıya, sonra da delikanlıdan erkeğe dönüşmeni izledim. Çok yaramazdın ve beni çileden çıkarırdın, ta ki Tanrı’ya neden bana şeytan gibi bir oğul verdiğini sorana kadar.” O son derece ciddiyken bile herkes güldü. “Ama sonra, olman gereken kişiye dönüştün. Seni milyonlarca kelimeyle tanımlayabilirim, ama en doğru olanları *dürüst, namuslu, nazik ve koruyucu*. Baban vefat ettiğinde, evin reisi oldun, ben devam edemediğimde liderliği üstlendin. Restoranda yardım ettin, bana her zaman saygı gösterdin ve yeterince yapamadığımı hissettiğimde her gün iyi iş çıkardığımı söyledin. Seni yetiştirmek hayatımda yaptığım en zor şeydi... ama açık ara en ödüllendirici olanıydı. Seni oğlum olarak görmekten daha fazla gurur duyamazdım. Karşımda bu kadar güçlü, dürüst ve cesur bir adam görmek... ve bana verildiği için her gün Tanrı’ya şükrediyorum. Ve hala burada olduğum, senin babalığa doğru kendi yolculuğuna çıkmanı izleyebildiğim için Tanrı’ya şükrediyorum. Buna ne kadar hazır olduğunu şimdiden görebiliyorum.” Bana uzun ve derin bir bakış attı, gözleri üç dakikalık bir konuşmaya sığdıramadığı tüm duygularla dolmuştu. “Seni çok seviyorum, bebeğim.”

Herkes alkışlarla coştı.

Sandalyeyi terk ettim ve masanın etrafından dolaşarak masamızın önündeki boşluğa doğru ona doğru yürüdüm ve onu sıkıca sarıldım,

, o da beni sıkıca sarıldı; topuklu ayakkabılarla benden bir ayak daha kısaydı. "Ben de seni seviyorum anne." Alnına bir öpücük kondurdum.

"Bir annenin isteyebileceği en iyi oğulsun." Benden uzaklaştı, sonra elini yanağıma koydu ve sanki ben gerçekten onun tüm dünyasıymışım gibi bana baktı.

O bakışı artık tanıyordum, çünkü Aurelia'nın karnına ben de öyle bakıyordum. Tanımadığım çocuğu her düşündüğümde öyle bakıyordum.

Arkamda birini hissettiğimde, Aurelia'nın da geldiğini fark ettim ve anneme yaklaştı.

İkisini de kucakladım, sonra geri çekilip onlara baş başa kalmaları için zaman tanıdım. Annem, Aurelia'nın yanaklarını benimkileri okşadığı gibi okşayıp ona sessizce bir şeyler söylemeden önce, ikisinin birbirine sarılmasını izledim.

Onların baş başa kalabilmeleri için masaya geri döndüm ve tekrar Rocco'nun yanına oturdum.

Rocco hemen bana döndü. "Bunun ardından ne diyeceğim ben şimdi?"

Omuz silktim. "Benim sorunum değil."

"İş hakkında konuşamam ki." "Doğru."

"Ya da birbirimizi nasıl tanıdığımızdan."

"Kahretsin, haklısın," dedim ve omzuna vurdum. "İyi şanslar."

Alkışlar çoktan dinmişti ve karımla annem hâlâ dans pistinde birbirleriyle konuşuyorlardı. *Karım...* kulağa hoş geliyordu. Bayan Constantine Cristina. Sonra birinin yavaşça alkışladığını duydum, o kadar yavaş ki rahatsız edici geliyordu, sanki sesin daha etkileyici olması için ellerini olabildiğince sertçe birbirine vurmaya çalışıyorlardı.

Bu rahatsız edici sesin kaynağını ararken kalabalığı taradım ve sesin yaklaştığını fark ettim. Gözlerim tentenin altında olmayan terasa kaydı ve sonra birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen otomatik tüfekli adamları fark ettim.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve gözlerim önce Aurelia'ya kaydı.

Ve o anda onu gördüm, iki masa arasında dolaşıyor, daha yüksek, daha sert ve daha yavaş alkışlıyordu, sanki hedef benmişim gibi gözleri bana kilitlenmişti.

Yanımdaki Rocco'nun kaskatı kesildiğini hissettim.

Annem ve Aurelia birbirlerinden ayrıldılar ve Aurelia onu hemen tanıdığı için yüksek sesle nefesini tuttu.

Annem soru sormadı, ama içgüdüsel olarak Aurelia'yı arkasına aldı ve vücudunu kalkan olarak kullandı.

Alkışlamayı kestiğinde odada sessizlik hakim oldu. Siyah kot pantolon, botlar ve gri bir tişört giymişti; şakaklarının olduğu başının köşesi, sanki başının o tarafı traş edilmiş gibi tuhaf görünüyordu.

Çünkü ıskalamıştım.

Kollarını genişçe açtı, sonra gülümsedi. "Vay canına, bu harika bir parti. Sanırım davetiyem postada kaybolmuş."

Bazıları silahlı olsun diye umuduyla, Cosa Nostra ile birlikte oturan Tommaso'ya gözlerimi çevirdim. Ama silahlı olsalar bile, tabancaları tüfeklere karşı yetmezdi. Sonra masadan birkaç adım ötede duran Darius'a döndüm.

Medusa, ayaklarımın dibinde yataarken hırladı.

"Yanımda dur," diye emrettim, onun yine vurulmasını istemiyordum.

Darius, bana tekrar bakmadan önce Alman çoban köpeğime bir göz attı. "Küçük orospun hâlâ hayatta."

Medusa yine hırladı.

Yavaşça ayağa kalktım ve içgüdüsel olarak kravatımı tutup çekerek çıkardım.

"Hadi geçmişe bir yolculuk yapalım, Con." Beni dik dik bakmaya devam ederken, sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi önce parmak eklemlerini, sonra da bileklerini ovuşturdu. "Sana, karına..." Omzunun üzerinden, annemin arkasında duran Aurelia'ya baktı; ikisi de beyaz masa örtüsüyle kaplı en yakın masaya sırtlarını dayamışlardı. "Bu arada, tebrikler." Bana döndü. "Ve köpeğin de. Bana ortadan kaybolacağına dair söz vermiştin. Yoksa tüm bunları yanlış mı hatırlıyorum?" Hafifçe eğilirken kaşlarını kaldırdı.

Onu dik dik bakarken hiçbir şey söylemedim.

“Sözünün eri... bana böyle demiştin.” Anneme dönüp baktı. “Senin hakkında pek çok güzel şey söyledi, dürüst olduğunu söyledi, ama bana tam bir yalancı gibi görünüyorsun.” Bunun yerine bana baktı. “Ve sözünü tutmazsan ne olacağını söylemiştim?”

Ona bakmaya devam ettim. Bir planım yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Üzerine atılabilirdim, ama adamları muhtemelen beni vururdu. Bu durumdan sağ çıkmamın imkânı yoktu, ama Aurelia kurtulursa sorun değildi. Rocco'nun duyabileceği, başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle konuştum. “Aurelia'yı kurtar.”

“Üzgünüm, duymadım.” Darius aniden sesini yükseltti, öfkesi alevlendi ve annemin az önce kullandığı mikrofona bağlı hoparlör sisteminden bile daha yüksek sesle konuşuyordu. Şimdi gözleri kısılmıştı ve intikam ateşiyle yüzüme kilitlenmişti. “Sözünü tutmazsan ne olacağını söylemiştim?”

Birkaç dakika önce hiç olmadığım kadar mutluydum, ama şimdi son nefesimi veriyordum. Bu adamı parçalamak, kaslarını kemiklerinden, bağlarını eklemlerinden koparmak istedim, ama muhtemelen ona asla yeterince yaklaşamayacaktım.

“Tanıdığın ve sevdiğin herkesi öldüreceğimi söylemiştim. Bu da demek oluyor ki...” Tam bir daire çizerek döndü ve düşünümeye gelen beş yüz konuğu işaret etti. “Hepiniz öldünüz. Her biriniz, lanet olası her biriniz.” Gözlerini aradı. “Silahı düzgün kullanamayan bu kendini beğenmiş pislik sayesinde.” Ellerini bir kez çırpı. “Peki, nasıl başlayalım?” Sonra anneme ve Aurelia'ya doğru bir adım attı.

Masadan çok hızlı bir şekilde atladım. Ceketimi çıkardım ve aceleyle bir kenara attım. “Darius, Tanrı üzerine yemin ederim ki...”

“Annen.” Aurelia'yı kendi kızımı gibi koruyan annemi işaret etti. “Ya da karın.” Aurelia'yı kolundan yakaladı ve onu annemin yanına çekerek durdurdu.

“Darius.”

Arkasındaki masada bir grup erkek ve kadın vardı ve içlerinden ikisi masaya atladı, Darius'u arkadan yakalamaya çalıştı.

Silah sesleri patladı ve masadaki tüm konuklar kurşun yağmuruna tutuldu. Oda çığlıklarla doldu ve herkes sandalyelerinin altına

"Kimse hiçbir yere gitmiyor," dedi Darius sakın bir sesle. "Peki, ne olacak?" Annemi işaret etti. "Annen." Sonra Aurelia'yı işaret etti. "Ya da karın. Kim önce gitsin, Constantine?" Bana döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve evet, kollarını, bacaklarını ve omurgalarını ezeceğim, ve hepsinin kemikleri ikiye kırılırken çığlıklarını dinleyeceğiz, sonra da onları bir petrol variline tıkacağım, tıpkı o pislik kardeşin gibi."

Annem, gerçeği olabildiğince açık bir şekilde öğrenince, acı dolu bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Sanki düşecekmiş gibi, dengede kalmak için Aurelia'nın elini tutmak zorunda kaldı.

Gözlerinde, bundan zevk alıyormuş gibi, ben onu kafasından vurduğumdan beri bunu planlıyormuş gibi, sanki çok daha değerli olacağı için kasten ortalıkta görünmeyip bu anı beklemiş gibi, kötü niyetli bir parıltı vardı. "Ve bebeğini karnından kesip denize atacağım..."

"Tanrı'ya yemin ederim ki..."

"Karın mı, annen mi? Seç."

Kaslarım öfkeyle dolmuş kanla gerginleşmişti ve beni durdurmak için en az yirmi kurşun gerekecekti. Kardeşim öldüğünde öfkeli olduğumu sanıyordum ama bu, deliliğin sınırındaydı.

Annem ve Aurelia masaya yaslanarak geri çekildiler, Darius ve ben ise karşılıklı bakışmamızı sürdürdük.

Sonra Darius onlara doğru ilerledi. "O zaman senin yerine ben seçeceğim."

Kurşun yağmurunun beni öldüreceğini bilerek koşmaya başladım, ama onu önce öldürebilirim, annem ve Aurelia oradan canlı çıkma şansı yakalayacaktı.

Yakındaki bir silahlı adam yoluma çıktı, tüfeğini göğsüme doğrulttu ve beni geri itti. Sonra silahı şakağıma dayadı ve dizlerimin arkasına tekme attı, ta ki yere diz çökene kadar; namluya takılı şarjör bana doğru bastırılmıştı.

Yüzümden terlerin aktığını hissettim, damarlarımın patlayacak kadar şiştiğini hissettim. Bağlı ve çaresiz bir halde, Darius'un annemi kolundan tutup salonun ortasına doğru sürüklemesini izledim.

Medusa hırlamaya devam etti, sonra havlamaya başladı; deliye dönmüştü ama yine de verdiğim emre itaat ediyordu.

"Darius, fiyatını söyle. Ne istersen veririm. Omurgamı kır ve beni yeni komodinine yap..."

Annemin kolunu sıkıca tutmaya devam etti ve bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dünyadaki tüm para yetmez, Constantine..."

O kadar hızlı oldu ki, neredeyse kaçırıyordum.

Annem, sırtını dayadığı masadan almış olduğu bir biftek bıçağını çıkardı ve bıçağı onun boynuna sapladı. Bıçağı o kadar derine sapladı ki, bıçağın sapı neredeyse etinde kayboldu. Sonra ona bir kez daha bıçak sapladı... ve bir kez daha.

Darius, olanların şokunu sindiremeyerek bir an için sendeledi.

Silahlı adam tüfeğini onlara çevirdi, ama annemle Darius o kadar iç içe geçmişti ki, annemi vurmadan Darius'u vurması imkansızdı.

Ve annem hala pes etmiyordu, onu defalarca bıçaklıyordu. Gözleri çılgındı ve nihayet bir kar fırtınasında avını yakalayıp paramparça eden kana susamış bir kurt gibi görünüyordu. "Oğluma dokunup da paçayı kurtaracağını sanma, orospu çocuğu!"

Darius sonunda annemin yüzüne sertçe dirsek attı ve annem yere düştü, bıçak hâlâ Darius'un boynunda saplıydı. Darius bıçağa uzandı ve delilik içinde onu çekip çıkardı; bir fışkırık daha kan, bir gayzer gibi gökyüzüne sıçradı. Tek dizinin üzerine çöktü, bakışlarında bir sis perdesi varmış gibi bana bakıyordu, sanki ruhunun yarısı çoktan gitmiş gibiydi.

İşte o anda Rocco ve Cosa Nostra harekete geçti. Tommaso ve diğerleri tabancalarıyla silahlı adamlara ateş ettiler ve Rocco bir sandalyeyi kaldırıp, tüfeğini yine bana doğrultmuş olan silahlı adama sertçe vurdu.

Rocco onu bayılttı, sonra silahı aldı ve tam da istediğim gibi Aurelia'yı vücuduyla korudu, ardından onu masanın altına itti. Terasın her yerinde silah sesleri patladı ve insanlar canlarını kurtarmak için kaçışmaya başladı. Cosa Nostra, sayıca az olmalarına rağmen Darius'un adamlarına saldırmaya çalıştı.

Bu sefer riske girmeyecektim, bu yüzden işi bitirmek için Darius'a koştum.

Ama tam oraya vardığımda, Medusa üzerine atladı ve kelimenin tam anlamıyla boğazını parçaladı.

Nefes borusu kopmadan önce zar zor bir çığlık attı ve can verdi. Geri çekildiğinde beyaz dişleri kanla kaplıydı, kürkü kana bulanmıştı. Beyaz olan papyonu bile artık kan kırmızısıydı. Sanki yaptığı yetmemiş gibi cesede doğru hırladı.

Yere düştüğünden beri kıpırdamayan annemin yanına gittim. "Anne." Onu bulduğumda gözleri kapalıydı, onu kollarımın arasına alıp bana yasladım.

Bu hareket onu uyandırdı, derin bir nefes aldı ve bir çığlık attı.

Başının arkasını elledim ve elime kan bulaştı.

Artık katledilmiş bir ceset haline gelmiş olan önündeki Darius'a bakarken, kendisini desteklememe izin verdi.

"Anne, iyi misin?"

"Evet... evet... iyiyim." Aniden kollarımdan kurtuldu, yerde sürünerek ilerledi, Darius'un çekip çıkardığı bıçağı aldı ve onunla göğsüne defalarca bıçaklamaya başladı; kederinin katarsisini yaşayan bir anne gibi.

Onu bırakıp kendi haline bıraktım. Edric'e yaptıklarından sonra, annem onun cesedine ne isterse yapmayı hak etmişti.

Silah sesleri azaldı ve sanki Rocco ile Cosa Nostra ya hepsini öldürmüş ya da kaçırmış gibi görünüyordu.

Rocco'nun Aurelia'yı ittiği masaya gittim ve masa örtüsünü kaldırıp onu buldum; yüzünün bembeyaz olmasından anlaşıldığı kadarıyla şok geçiriyordu. Baştan ayağa titriyordu ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hemen hıçkırmaya başladı.

"Tatlım, her şey yolunda." Onu masanın altına çekip kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. "O öldü. Her şey yolunda... her şey yolunda."

Elini karnına götürdü, sanki bebeğimizin iyi olduğundan, serseri bir kurşun ya da bıçağın ona yaklaşmadığından emin olmak istermiş gibi.

Bana yaslanarak hiperventilasyon yaptığını hissettim, benim ya da kendisi için değil, ikimizin de tüm kalbimizle sevdiğimiz kişi için korkuyordu.

"Her şey yolunda," diye tekrarlardım. "Her şey yolunda."

"Annen?" diye sordu gözyaşları arasında.

"O iyi." Masa örtüsünün altından Darius'u bıçaklamaya devam ettiğini duyabiliyordum.

Sonra Medusa burnunu beyaz kumaşın altına soktu ve bize doğru gelirken onu kaldırdı, yüzü Darius'un bacağını kırdığı için intikamını almak ve annemi korumak için kanla kaplıydı...

Aurelia kanı hiç umursamadı ve Medusa'yı sanki bizim çocuğumuzmuş gibi kollarına aldı, yedi kiloluk, kürkle kaplı bir bebek gibi. Medusa'ya sarılırken elbisesinin her yeri kanla kaplandı, onun iyi olduğuna sevindiği için kürküne gözyaşlarını döktü.

Yine her şeyi mahvetmişim. Darius'un gerçekten öldüğüne dair kesin kanıt hiçbir zaman elde edememişim ve bu bana neredeyse tüm ailemi kaybetmeme mal olacaktı. "Çok üzgünüm." Neredeyse kaybettiğim şeyin yasını tutarken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Lanet olsun, çok üzgünüm."

Bölüm 30

CONSTANTINE

O masada oturan aile dışında başka kayıp yoktu. Kasabadaki hediyelik eşya dükkanlarından birini işleten Renaldo ailesiydi. Annem, babanın okul arkadaşıydı, bu yüzden o eski bir aile dostumuzdu.

Yardım etmeye çalıştıkları için cesurdular, ama keşke yapmasalardı.

Tommaso ve diğerleri Darius'un cesedini kaldırırken, annem hâlâ bıçaklamaya devam ediyordu; altında kocaman bir kan gölü oluşmuştu, kan elbisesini ıslatmış, saçlarına bulaşmıştı... her yerine. Kelimenin tam anlamıyla kan, ter ve gözyaşına bulanmıştı.

Hayatımın en parlak günü, yas gününe dönüştü.

Darius'u götürdüklerinde, annem çılgık atmaya başladı çünkü görünüşe göre onun kalıntılarını parçalamayı henüz bitirmemişti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve omuzlarından tuttum; o ise kesmeye devam etmek için Darius'u kolundan çekmeye çalışıyordu. "Anne." Onu kendime doğru çektim. "Anne, bitti artık." Elindeki kanlı bıçağı alıp Tommaso'ya uzattım; o da bıçağı masalardan birinin üzerine koydu.

Hâlâ çok sinirli görünüyordu, sanki ceset hâlâ yaşayan ve nefes alan Darius'muş gibi ona dik dik bakıyordu ve mafya babası gibi ondan intikam almak istiyordu.

"Anne." Onu kendime çekmeye çalıştım, doyurulamaz öfkesini atlatmasına yardım etmeye çalıştım. "Anne..." Omzunu ve sonra sırtını ovuşturdum.

Sonunda sakinleşti ve bana baktı, güzel yüzünün her tarafı kanla kaplıydı.

"O öldü. Her şey bitti."

Başını hafifçe salladı. "Benim için asla bitmeyecek, Constantine." Sonra öfkenin yerini keder alırken gözleri yaşarmaya başladı. "Edric'in ne yaptığı umurumda değil, hak etmiş olsun ya da olmasın, benim için asla bitmeyecek."

Sırtını ovmaya devam ettim. “Yalnız değilsin, çünkü benim için de bu iş asla bitmeyecek.”

Gözleri o kadar doldu ki, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Başını sallamadan önce gözlerini kapattı.

“Ama o pisiğe hak ettiğini verdin ve buradaki herkesi kurtardın, anne.”

“Herkesi kurtarmaya çalışmıyordum,” dedi sessizce. “Sadece... Onun söylediklerini duydum... ve kendimi kaybettim.” Gözyaşları yanaklarından akmaya devam ediyordu. “Oğluma yaptıklarından sonra onu serbest bırakmam mümkün müydü ki? Yine yapardım... ve yine yapardım.”

“Biliyorum,” dedim nazikçe.

Nefes alıp burnunu çekti, gözleri fayanslara dikilmişti ve ancak o zaman kendine baktı ve başka bir adamın kanıyla sırlıslıkla olduğunu fark etti. “Aurelia nasıl?”

“Sarsılmış ama iyi. İyileşecek.” “Bebek?”

“Birkaç dakika önce tekmelediğini hissettim.” “İyi.”

“Tüm bunlar için üzgünüm. Onu öldürdüğümü sanmıştım ama belli ki öldürmemişim.”

Gözleri hâlâ yaşlı bir şekilde bana baktı.

“Bugün aptallığım yüzünden bazı iyi dostlarımı kaybettim...”

“Ve sen uzun zamandır bu ülkeye hizmet ettin ve halkımızı korudun, Constantine. Böyle bitmesine üzüldüm... ama en azından bitti.” Şimdi elini beni teselli etmek için koluma koydu. “Kardeşine yaptıkları yüzünden bu adamı uzun zamandır avladığını biliyorum ve senin alman gereken bir canı aldığım için özür dilemek istiyorum... ama yapamam.”

“Bunu herkesten daha çok hak ediyorsun, anne,” dedim. “Ve doğrusu, sen yapmasaydın, şu anda hiçbirimizin burada olup olmayacağından emin değilim. Çünkü sen lanet olası bir sert kadınsın. Bu özelliğimi tam olarak kimden aldığımı biliyorum.”

Gözleri nemlenerek yumuşadı ve yere baktı. “Çocuğunun sevgisi seni odadaki en güçlü kişi yapacak. Göreceksin, Constantine. Göreceksin...”

Aurelia'yı saat kulesinin avlusundaki bir bankta otururken buldum. Biraz yalnız kalmak için kendi başına oraya gitmiş olmalıydı. Hâlâ kanlı gelinlikti üzerindeydi, Medusa bir tarafında otururken, Rocco diğer tarafında oturmuş, sanki benim yokluğumda onu teselli ediyormuş gibi kolunu omuzlarına dolamıştı.

Yaklaştığımda, Rocco bana bir bakış attı, sonra başını sallayarak Aurelia'nın iyi olduğunu haber verdi. Sessizce yerinden kalktı, koluma hafifçe vurdu ve uzaklaştı.

Onun yanına oturdum, kolumu omuzlarına doladım ve elim kurşun geçirmezmiş gibi avucumu karnına bastırdım.

"Annen nasıl?" diye sordu.

"İyi. Adrenalin ve öfke azalıyor, gerçeklik yavaş yavaş ortaya çıkıyor."

"Onu öldürdüğüne sevindim. Bunu hak etmişti."

"Evet."

Onu sıkıca sararken kolunu okşadım, okyanus esintisi kayalıklardan geçip saçlarımıza dokunurken gece serinlemişti. "Tüm bunlar için üzgünüm. Daha fazlasını yapmalıydım. Bilmeliydim..."

"Con, sorun değil. Artık bitti."

"Ama ailemiz kadar değerli dostlarımız öldü... ve düğün günümüz mahvoldu."

Okyanusa doğru baktı, böyle berrak bir gecede anakaradan gelen ışıklar uzaktan görünüyordu. "Düğünümüz, dostlarımızın, ailemizin ve Tanrı'nın huzurunda o kilisede gerçekleşti. Çok güzel ve özeldi, asla unutmayacağım. O bizim düğünümüzdü ve hiçbir şey onu lekelemedi. Bu gecenin sonucu daha kötü olmamış olduğu için minnettarım. Çok daha fazla insan ölebilirdi ve en azından artık o gerçekten gitti. Ülkemiz, onun açtığı yaralardan iyileşmeye başlayabilir. Cumhuriyet, yeni bir imparatorun yönetiminde güvende. Ve sen ve ben, arkamıza bakmak zorunda kalmadan bu güzel köyde bebeğimizi büyütebiliriz. Şu anda acı verdiğini biliyorum... her şey acıtıyor... ama her şey yoluna girecek."

Bu ağırlık hafta boyunca, toplu cenaze törenleri boyunca devam etti ve ancak o zaman insanlar olan biteni geride bırakmaya başladı. Taormina, şiddet ya da tehlikeyle hiç karşılaşılmayan sakin ve güvenli bir yerdi; bu yüzden köyün yaşananlardan sonsuza dek izleneceğini biliyordum.

O suçluluk duygusunu her gün içimde taşıyordum, ama hayatıma devam etmem gerektiğini biliyordum.

Annem, Edric'i ziyaret etmek için benimle gelmemi istedi, ben de Aurelia ile birlikte gittik. Aurelia mezarı ilk kez ziyaret ediyordu ve hepimiz mezar taşındaki yazıyı okurken sessizce durduk.

Artık onun kalıntılarının orada olduğunu bildiğim için, uzun zamandır hissetmediğim kadar ona yakın hissettim. Ondan geriye kalanların onurlandırıldığını bilerek, ruhunun gerçekten özgür olabileceğini hissettim. Ölümü yüzünden üzülmemizi istemezdi. Hayatımıza devam etmemizi tercih ederdi... özellikle de annemin.

Annem sessizce mezar taşına bakıyordu, çiçekleri kolunun kıvrımında tutuyordu, yüzünde tek bir gözyaşı bile yoktu. Sonra bir adım öne çıktı ve çiçekleri mezarına koydu, ardından avucunu öptü ve mezar taşının üstüne koydu. "Umarım artık huzur bulursun, bebeğim." Elini orada uzun süre tuttu, sonra dik durdu ve geri çekildi. "Onu ziyaret ettiğim her gün, gözyaşlarım kuruyana kadar ağladım. Yıllar geçmesine rağmen, yara her zaman çok taze hissettirdi. Bir yanımda, onun burada olmadığını her zaman bildiğimi, tam olarak ait olduğu yere gelene kadar dinlenemeyeceğimi ya da gerçek anlamda yas tutamayacağımı merak ediyor. Çünkü buraya geldiğim ve topraktaki bozukluğu hissettiğim anda, farklı hissettim. Sanki başka biri benimle birlikteymiş gibi hissettim. Ve şimdi..." Derin bir nefes aldı, esinti saçlarını okşadı. "Sonunda huzur bulabileceğimi hissediyorum."

Medusa yanımda, verandadaki kanepede oturmuş, uzaktaki denizi seyrediyordum. Sol elimdeki alyans, gece gündüz, spor salonunda ve işte, sonsuza kadar orada kalacaktı. Ve

mutlu olmama rağmen, olanlardan tam olarak iyileşmemiştim. Bir haftadan daha uzun sürebilirdi... ya da birkaç hafta.

Arka kapı açıldığında Medusa döndü ve hemen o kişiyi karşılamak için kanepeden atladı.

Aurelia olmadığını biliyordum çünkü o olsaydı Medusa kanepeden atlamazdı, özellikle de onu birkaç dakika önce evde görmüşken. Dönüp o kişiye baktım ve Rocco olduğunu gördüm. "Burada ne işin var?"

"Uğrayıp biraz sohbet edeyim dedim." Medusa'yı hızlıca okşadıktan sonra karşımdaki kanepeye oturdu.

"Öylece uğramaya mı karar verdin?" diye şüpheyile sordum.

"Sadece bir saatlik bir uçuş. Daha uygun olamazdı."

"Oraya iki saat erken gitmen gerekiyor, sonra da buraya bir saatlik yol var..."

"Özel uçakla uçarsan öyle olmaz."

"Yine de," dedim. "*O kadar da* kolay değil. Peki, gerçekte neden buradasın?"

Biraz öne doğru eğildi, ellerini ovuşturdu ve sonra hafifçe sırtıttı. "Karın bana mesaj attı."

Anladığımı belirtmek için yavaşça başımı salladım. "Son zamanlarda moralinin bozuk olduğunu söyledi." "Topraklanmak zor, sanırım."

Avuç içlerini ovuşturmaya devam ederken ellerine bakakaldı. "Olanlar çok kötü, ama ne yapacaksın? Sonsuza kadar suçluluk mu duyacaksın? Hayatında senin böyle hissetmeni isteyen tek bir kişi bile yok, Con."

"Benim gözetimimde bir sürü kötü şey oldu."

"Peki benim gözetimimde kötü şeyler olmayacağını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Kesinlikle olacağını garanti ederim. Bu zor bir iş, Con. Ülkedeki tüm suç örgütlerini tek başına yönetiyorsun. Polisin bile kontrol edemediği adamları sen kontrol ediyorsun. Ve Darius, bağlantıları olan, zengin, yozlaşmış bir orospu çocuğuydu. Bak, ben de onun öldüğünü sanıyordum. Herkes öyle sanıyordu. Öyle olmasa bile, kimse onun bu numarayı çekeceğini düşünmezdi."

"Rocco, beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkür ederim..."

"Artık her şey bitti, Con." Ses tonuyla sözümü kesti. "Geçmişte yaşamaya devam edebilirsin, ama bu seni nereye götürecektir? Seni deli gibi becermek isteyen güzel bir karın var, ama sen burada oturmuş boşluğa bakıyorsun. Bir bebeğin de yolda..."

"Hey, az önce ne dedin?"

Ağzını kapattı ve yine ellerine bakmaya başladı.

"O sana bundan bahsetti mi?" Aslında evliliğimizi henüz tamamlamamıştık. Olan biten her şeyden sonra, hiç havamda değildim ve birkaç gün önce o bir şeyler yapmaya çalıştığımda, ona hazır olmadığımı söyledim.

"Belki bahsetmiştir."

Kafamı sallayıp gülümsedim. "Vay canına, kadın çok hevesli, değil mi?"

"Yeni bir hormon dalgası geldiğini ve ...biraz neşeliymiş."

"Bunu *sana mı* söyledi?"

"Evet."

"*Sen mi?*"

"Konuşuruz," dedi omuz silkerek. "Ve arkadaşlar her zaman arkadaşlarının seks yapmasına yardım eder."

Yine kıkırdadım, karımın en iyi arkadaşına mesaj atıp benim aletimi ne kadar özlediğini söylediğini hayal edemiyordum.

"O zaman karına o D'yi ver, tamam mı?"

Birkaç dakika önce çok mutsuzdum, ama şimdi yüzümdeki gülümseme kalıcı hale gelmişti. "Sizin yakın olmanıza sevindim. Bu beni mutlu ediyor."

"Beni boğazlamak istemediğin ve bunun seni mutlu ettiği için sevindim."

"İkinizden biri bana ihanet etmeden önce domuzlar uçar." İkisine de körü körüne güveniyordum. Karım sadece bana gözü olan iyi bir kadındı ve Rocco benim için bir kardeş gibiydi. Bana yalan söylemektense koluna kurşun yemeyi tercih ederdi.

"Otele gidip check-in yapacağım. Birkaç saat sonra Daiquiri'de buluşalım."

"Neden şimdi gitmiyoruz?" diye sordum.

Arkamdaki evin cam duvarına bir göz attı. "Çünkü karın bana ölümcül bir bakış atıyor, yani ona hizmet etmeden

ona hizmet edene kadar evden çıkmama izin vermez." Ayağa kalkmadan önce göz kırptı. "Beni ara."

Eve döndüğümde, Aurelia onu en son gördüğüm kanepede değildi. Televizyon kapalıydı, mutfak sessizdi ve Medusa kanepeye atlayıp, sanki yanıma oturmamı bekliyormuş gibi kıvrıldı.

"Tatlım?" diye seslendim. "Yukarıdayım," diye cevapladı.

Genellikle gündüzleri ana katta olurdu, sadece duş almak, uyumak ya da spor salonunu kullanmak için yukarı çıkardı. Merdivenleri çıkıp bir sonraki sahanlığa ulaştım, sonra çift kapılı yatak odamıza giden koridora yöneldim.

Kapılar ardına kadar açıldı, ben de parke zeminde yürüyerek odaya girdim, sonra onu yatakta otururken görünce durdum.

İki parçalı beyaz bir iç çamaşırı takımı ve bacaklarında beyaz şeffaf çoraplar giymişti, dört aylık hamile karnını sergiliyordu çünkü bunun beni ciddi şekilde etkilediğini biliyordu. Makyajını koyulaştırmış ve kirpiklerini kalınlaştırmıştı, saçları da sanki onu kocaman yapmak için bir şey yapmış gibi kabarık duruyordu.

Onu gördüğüm anda nefesim kesildi, sanki beni bekleyen lanet olası bir ıslak rüya gibiydi. Rocco ayrılırken ona mesaj atmış ve bana ulaştığına dair bir işaret vermiş olmalıydı.

Onu baştan aşağı süzdüm, eşofmanımın içinde her zamanki gibi sertleşmiştim.

Siktir, bunun benim karım olduğuna inanamıyorum.

Kendinden emin ve gizemli bir şekilde bana bakmaya devam etti, eli karnının üzerinde dolaşıyordu.

Gömleğim zaten çıkmıştı, ben de tek hamlede pantolonumu indirdim, sikim yatağımdaki kraliçeye tam bir selam duruşunda duruyordu.

Gözlerini bana indirdi ve gözlerindeki tahrik, heyecan ve sevinç gizlenemeyecek kadar güçlüydü. Hatta dalgın bir şekilde alt dudaklarını ısırdı, coşkusu saf ve içtendi. "Buraya gel."

Yatağa sürünerek çıktım, sonra onu ayak bileklerinden tutup nazikçe aşağı çektim, böylece başı yastığa değdi. O kadar

o kadar güzel görünüyordu ki, hiçbir şeyini çıkarmak istemedim, ama artık bu kapı açılmıştı ve ben bu kapıdan koşarak geçmek istedim.

Aşağı doğru eğildim ve karnını öptüm; birkaç ay sonra alacağı şekle kıyasla henüz küçük olan o karnı, ama bana güneş gibi geliyordu. Evrenimin merkezi, bedenimin ruhu. Alnımı karnına dayamadan önce onu öptüm; paylaştığımız sevgiden birlikte yarattığımız hayatı hissederek.

Hayatımın en büyük tahrik edici anı.

Küçük beyaz tangasını çıkardım ve çoraplarını olduğu gibi bıraktım, sonra kollarımı bacaklarının etrafına doladım ve ağzımı, sanki bugün o gün olacakmış gibi mükemmel bir şekilde tıraşlanmış olan girişine doğru hareket ettirdim.

"Hayır."

Yine yukarı çıktım, hayatımda ondan bu kelimeyi hiç duymamıştım.

"Seni istiyorum." Ön sevişmeye sabırsızlanarak beni kendine doğru çekmeye başladı, işin bir an önce bitmesini istiyordu.

Dediğini yaptım ve vücudunu yukarı doğru kaydırđım, onu yerine eğdim, hamile karnı aramızda kaldı. Başımı eğdim ve onu öptüm, son iki haftadır yapmadığım bir şekilde öptüm, dillerimiz ara sıra baştan çıkarıcı bir şekilde birleşirken nefes alış hızlandı.

İçine girmeme izin vermedi. Penisimi kavradı ve beni yerine yerleştirdi, sanki işini ciddiye alıyormuş gibi.

Elimde değildi. İçine girmeden önce ağzına doğru gülümsedim, bir süredir dolup taşan ıslaklığı fark ettim. Kesinlikle, hiç bu kadar azgın olmamıştı. Normalde yaptığım gibi sıkılığını aşmak zorunda kalmadım. Anında onun arzusu ile ıslandım, böylece hiç çaba harcamadan içine girebildim.

Sanki karı koca olarak ilk kez bir araya gelmiyormuşuz gibi, sanki ilk kez bir araya geliyormuşuz gibi bana doğru nefesini tuttu.

Anında onun ateşine kapıldım, yüzeyin altında yanan ateşli sığağa çekildim. Onun içine girip çıkarken kendimi alevler içinde hissettim, göbeğim onun şişkin karnından sadece birkaç santim uzaktaydı, sanki ben onun tekliflerini reddediyorken o kendine dokunmamış gibi, bir dakikadan az bir süre içinde üzerime boşalana kadar benim aletimi içine almasını izledim.

Beni beklemişti.

Onun etrafımda boşaldığını hissettim ve sanki bunu gece gündüz beklemiş gibi, gözlerine zevk ve rahatlamanın yansıdığını izledim. Çok uzun süre temiz kaldıktan sonra nihayet ilk dozunu almış bir bağımlı gibi.

Gözleri bana döndü, memnuniyetten parıldıyordu, ama sanki bu yetmezmiş gibi hâlâ ateşliydi.

Onu tekrar öptüm, ağzım yavaş bir kucaklaşmada onunkiyle dans ediyordu, kollarım onu yerinde tutmak için hâlâ dizlerinin arkasında sıkıca tutuyordu. Sonra tekrar hareket etmeye başladım, parmaklarının saçlarıma ve sonra kollarımın aşağısına kaymasını hissettim.

"Seni seviyorum," dedi kucaklaşmamız sırasında ağzıma, sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla.

Onu tekrar öptüm, sonra geri çekilip gözlerine baktım ve tek bir kişide tüm dünyamı gördüm. Taormina'da güneşli bir öğleden sonra pencereden gördüğüm kişi... ve hemen anladım. Onun benim ruh ikizim, gelecekteki karım, bana bir çocuk verecek ve ben baba olmak istediğimden bile emin değilken bir şekilde beni babalığa hazırlayacak kadın olduğunu anladım. Beni olduğum kişiye, her zaman olduğum kişiye, ait olduğum yere geri getirdi

... ona, bu özel yere. "Ben de seni seviyorum."

Epilog

CONSTANTINE

Mutfakta durdum, tencerenin sapını kavradım ve sertçe salladım, makarnayı domates, fesleğen, soğan ve sarımsakla karıştırdım. "Tamam, Julia. Ver bakalım."

Julia, taze rendelenmiş bufalo mozzarella peynirinin bulunduğu kaseyi taşıdı ve beş yaşındayken tezgaha zar zor ulaşabildiği için onun için yaptığım tahta basamağa çıktı. Basamağa çıkarken kaseyi sabit tuttu ve tezgahın üzerine koydu.

Küçük yaştan itibaren kendi başına düşünmesini istediğim için ona nadiren yardım ederdim. İsteddiği kadar hata yapabilirdi — ne kadar çok olursa o kadar iyi — çünkü hepsinden ders çıkarıyordu. Ve kimseye ihtiyacı olmadığını öğreniyordu. "Tamam. Peyniri ekle."

Elini kaseye uzattı. "Eldivenleri giymeyi unuttun mu?"

"Ah, evet. Özür dilerim, baba."

"Önemli değil, kızım." Tanrım, bana böyle demesine bayılıyordum. Bir gün bana sadece Baba diyecekti — ve o anı hiç istemiyordum. Artık çocuk değil, genç ya da yetişkin ya da orta yaşlı bir kadın olduğunda... ve bunu bir daha asla yaşayamayacağımız zaman.

Eldivenleri giymek için acele etmedi, çünkü yine ona yardım etmedim. Sonra kaseye elini uzattı, bir avuç dolusu aldı ve tencereye attı, peynir sıcak yemeğin üzerinde hemen eridi.

"Mükemmel." Ocağı kapattım ve tencereyi bir dakika soğuması için tezgahın üzerine koydum.

"Tamam, hadi yapalım." Tezgâhtan uzaklaştım ve o da basamaktan atladı.

Tencerenin sapını bez kılıfla sardım, sonra ona uzattım. "Tutabildin mi?"

"Evet, anladım."

Aurelia, ön tarafında restoranın adı olan Osteria di Cristina yazılı siyah tişörtüyle ana yemek salonundan bize doğru yürüdü. Saçları, zarif boynunu ortaya çıkaran yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. "Constantine, onun bunu tutmasına izin vermen doğru mu?"

"O halleder."

"Yanabilir..."

"O halleder. Annenize göster, kızım."

"Anladım anne." Küçük ellerini kullanarak sıcak tavayı doğru masaya taşıdı ve sipariş eden kişinin önüne, restoranımızın logosu bulunan renkli altlığa koydu. "Buyurun," dedi tatlı bir sesle.

Orada oturan çift, onun şimdiye kadar gördükleri en sevimli şey olduğunu düşünüyordu. "Çok teşekkür ederim," dedi kadın.

"Rica ederim," dedi Julia aynı tatlı sesle. Sonra bize doğru yürüdü, koyu renk saçları annesininki gibi yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi. "Gördün mü? Başardım."

Aurelia sevgiyle gözlerini kısarak Julia'nın omzuna hafifçe vurdu. "Aferin tatlım."

Julia basamaklı tabureye atladı, sonra diğer aşçılardan biri tarafından az önce hazırlanan ekmek sepetine uzandı. Onu da çiftin masasına taşıdı, ancak onlar sipariş etmemişti ve başka birine gitmesi gerekiyordu, ama sorun değildi. Görünüşe göre bedava ekmek almışlardı.

"Onun doğuştan yetenekli olduğunu kabul ediyorum," dedi Aurelia. "Bu onun kanında var."

"Ayrıca imparatorların kanını da taşıyor."

Gülümsedim. "Ve eğer bir gün bunu yapmak isterse, buna hazır olacak."

"Tanrım, bu konuda şaka bile yapmayalım." "Con."

Yemek salonuna baktım ve restorana giren kişinin Rocco'dan başkası olmadığını gördüm. Küçük mekânda devasa bir figürdü ve beni görünce gözleri sevinçle parladı. "Şehre geleceğini söylememiştin."

Kollarını açarak bana doğru geldi ve mutfağın dışında kucaklaştık. Ayrılmadan önce birbirimize sarıldık ve sırtımızı okşadık

"Roma sakinleşti, ben de küçük bir tatil yapayım dedim." "Ve tüm yerler arasından Taormina'yı mı seçtin?" diye takıldım.

Omuz silkti. "Sanırım sadece bedava yemek arıyordum."

Kıkırdandım. "Ben hallederim, kardeşim."

Julia ekmeği teslim ettikten sonra yanıma geldi. "Rocco Amca!" "İşte benim küçük prensesim." Onu tek koluyla kucakladı, sonra onu bir patates çuvalı gibi omzuna kaldırdı.

Kız baş aşağı tutulurken güldü, bacaklarını tavana doğru salladı.

"Vay canına, ne kadar ağırlaşmışsın." Rocco onu yere indirdi. "Artık seni zar zor kaldırabiliyorum."

"Artık *beş* yaşındayım," dedi biraz küstahça. "Ve bana hediye almadın."

"Julia," dedim sert bir ses tonuyla, bunu açıkça söylemeden kaba davrandığını ima ederek.

"Aslında..." Rocco cebinden küçük bir kutu çıkardı ve onu açarak kızıma gösterdi. İçinde bordo renkli bir kolye ucu olan küçük altın bir bilezik vardı.

Kız bunu görünce gözleri parladı. "Vay canına."

"Sadece bir prenses için." Dedi ve gülümsedi, sonra bileziği çıkarıp kızının bileğine taktı.

"Vay canına, baba, bak!" Bana ve sonra annesine gösterdi.

"Çok güzel," dedim ve Rocco'nun omzuna hafifçe vurarak, kızıma ne kadar iyi davrandığını takdir ettim.

"Siz ikiniz öğle yemeği yiyin, mutfağı Julia ve ben hallederiz," dedi Aurelia.

"Bana uyar," dedim. "Açlıktan ölüyorum."

"Buraya gelmemin tek sebebi yemek yemek, o yüzden bana uyar," dedi Rocco gülümseyerek.

Dışarıya, tentenin altındaki sakin masalardan birine oturduk ve küçük kızım, iyi bir garson gibi hemen bize bir sepet taze ekmek getirdi. Onu nazikçe gıdıkladım, o da kıkırdadı ve içeri geri döndü.

"Tanrım," dedi Rocco. "O kadar tatlı ki." "Biliyorum... beni öldürüyor."

"Neden?"

"Çünkü her zaman böyle olmayacak," dedim üzülererek. "Bazen bu kadar mutlu olmaktan nefret ediyorum."

Beni bir süre izledikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir tane daha yapabilirsin."

Başımı salladım. "Üçümüz olmaktan gerçekten çok memnunum. Medusa'yı da sayarsak dörtüz."

"Onu da dahil etsen iyi olur. Yoksa boğazını parçalar."

Kıkırdadım. "Evet." Artık on yaşında olduğu için biraz sakinleşmeye başlamıştı ama hâlâ her zamanki gibi enerjikti. "Julia'yı o kadar çok seviyorum ki, başka bir çocuğu sevebileceğimi hayal edemiyorum. Onun benim tek ve biricik çocuğum olmasını seviyorum. Eminim her ebeveyn çocuklarını aynı şekilde sever ama hayatta çok az zamanımız var ve ben o zamanı ondan başka kimseyle paylaşmak istemiyorum."

"Bence gerçekten olsaydı, sorun olmazdı, Constantine." "Belki," dedim omuz silkerek. "Ama bir kız çocuğu istemiştin ve onu elde ettim. Yani... başka bir şeye ihtiyacım yok." Çoğu insan erkek çocuk ister ve kız doğduğunda hayal kırıklığına uğrar, ama ben bu konuda daha farklı hissedemezdin. "Her zaman kız babası olmak istedim. Ve üç kızla aynı evde yaşıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, zor bir durum gibi geliyor."

"Yok canım, bayılıyorum." Julia bir şişe kırmızı şarapla tekrar dışarı çıktı ve masanın üzerine koydu. Ama şişe hâlâ kapalıydı ve tirbuşon da yoktu, bu yüzden içemedik bile. Sonra iki kadeh getirdi ve gitti.

Neyse ki Aurelia dışarı çıktı ve şişeyi bizim için açtı. "Ne içmek istersiniz?"

"Con ne yiyorsa onu," dedi Rocco.

"Rulo kılıç balığını paylaşıyoruz," dedim. "Sonra da deniz ürünlü makarnayı."

"Randevuda mıyız?" diye takıldı Rocco.

Aurelia uzaklaştı.

"O makarnada ahtapot var mı?" "Hayır.

Menümüzde yok."

O başını salladı. "Doğru. Sen onu yemiyorsun."

Aurelia'dan benim için diyetini değiştirmesini hiç istemedim, ama ona ahtapota saygı duyduğumu söylediğimden beri, onun da

. Menümüzü birlikte tasarlarken, deniz ürünleriyle gurur duyan Taormina köyünde popüler bir yemek olmasına rağmen, bu yemeği menüye almamaya dair sessiz bir anlaşma yapmıştık. "Ee, Roma nasıl?"

"Şikayet yok. Oldukça sakın." "Roma asla sakın değildir."

"Benim gözetimimde öyle," dedi sırtarak. "Sanırım bu işte senden daha iyiyim."

"Buna itiraz etmeyeceğim," dedim omuz silkerek. "Hadi ama, sadece şaka yapıyorum, biliyorsun."

"Bu, yanıldığın anlamına gelmez." Şişeyi açıp bardaklarımızı doldurdum. "Ve bunu aşağılayıcı bir şekilde söylemiyorum. Görüştüğün biri var mı?"

Başını salladı. "Hayır." "Hiç kimseyle görüşüyor musun?"

Yine başını salladı. "Benim tarzım değil."

"Doğru kadını bulduğunda hoşuna gidecek."

Hafifçe güldü. "Sen aşık olup bir çocuk yaptın diye benim de öyle olacağım anlamına gelmez. Ya da hiç *isteyeceğim* anlamına gelmez."

"Doğru," dedim. "Ama o kadınla tanışırsan, ne istediğinin bir önemi kalmaz. Mahvolursun. Aurelia'yla tanıştığım anda mahvolmuştum. Her açıdan mahvolmuştum. Ama iyi anlamda mahvolmuştum, anlarsın ya. Julia'yla da çok iyisin. Harika bir baba olursun."

Sessizce kıkırdadı. "Birkaç saat bir çocukla vakit geçirmek, tam zamanlı baba olmakla aynı şey değil."

"Evet, daha iyi."

Gülümsedi. "Peki, mutlu olduğuna sevindim Constantine. Sen iyi bir adamsın."

"Teşekkürler dostum," dedim. "Julia yeterince büyüyene kadar bu işi yirmi yıl daha sürdürebilir misin sence?"

Bu soruya kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunun şaka mı değil mi olduğunu anlayamıyorum."

"Şaka gibi mi geliyor?"

Beni tekrar inceledi, gözleri bir oraya bir buraya kayıyordu. "Onun için isteyeceğin en son şeyin bu olacağını düşünmüştüm."

Omuz silktilim. "Yani, eğer o istiyorsa, ister. Tabii senin bir çocuğun ya da bu pozisyona daha uygun biri yoksa."

“Bak, cinsiyetçi bir pislik gibi görünmek istemem ama bu rol için bir kadının doğru kişi olduğundan emin değilim.”

“Cinsiyetçi bir pislik gibi konuşuyorsun,” dedim. “Ve eğer o istiyorsa, eminim başa çıkabilir. Onu sert bir kız olarak yetiştiriyorum. Bazıları kötü bir sürtük derdi,” dedim sırıtarak.

“O zaman o köprüye geldiğimizde düşünürüz, olur mu?”

O anda Julia dışarı çıktı ve kılıç balığı rulolarını aramızdaki masaya koydu. “Alın bakalım.”

“Teşekkürler, kızım.” Poposuna hafifçe bir şaplak attım ve o yine koşarak uzaklaştı. “Ayrıca, eğer biri ona sorun çıkarırsa, arayabileceği korkunç bir babası ve onun pisliğini temizleyecek psikopat bir amcası var.”

“Bu senaryoda elli dokuz yaşında olacağımızı biliyorsun.”

“Ne olmuş? O zamana kadar hala bir ağacı kaldırabileceğime eminim. Sen kendini salacak mısın? Her gece televizyonun önünde bir kutu dondurma mı yiyeceksin?”

O sırıttı. “Dondurmayı severim.”

“Augustus, kızı Julia’nın taht hakkını reddetti ve onu lanet olası yeğenlerine devretti. Ben aynı saçmalığı tekrarlamayacağım. Eğer güç ve zenginlik istiyorsa ve Roma’nın en sert kadını olmak istiyorsa, bu onun hakkı. Ona yapamayacağı bir şey olduğunu söylemeyeceğim, çünkü istediği her şeyi yapabilir.”

Şarabını aldı, bir yudum içti ve sonra bana doğru uzattı. “Buna içelim.”

Kadehimi nazikçe onun kadehine çarptım. “Roma’nın ilk imparatoriçesi, gelmiş geçmiş en sert kadın Julia’ya.”

Kıkırdadı ve bir yudum aldı. “Julia’ya.”

PENELOPE SKY'IN DİĞER ESERLERİ

Başka Bir Cumhuriyet'teki Golden Retriever

Beşinci Cumhuriyet Serisi

[Kasap.](#)

[Oymacı.](#)

[Aziz](#)

Mafya Romantizminde Bir Golden Retriever:

İhanet Serisi

[Beni Öldürüyor](#)

[Beni](#)

[Parçalıyor](#)

[Beni](#)

[Mahvediyor](#)

[Bana Acı](#)

[Veriyor Bana](#)

[Acı](#)

[Çektirtiyor](#)

[Beni Mahvediyor](#)

Organize Suçta Ahlaki Olarak Gri Kahraman

Düğmeler Serisi

[Düğmeler ve Dantel](#)

[Düğmeler ve Nefret](#)

[Düğmeler ve Acı](#)

[Düğmeler ve Utanç](#)

Düğmeler ve Suç
Düğmeler ve Zarafet

Sınırları Umursamayan Ahlaki Olarak Gri Kahraman

Kafatası Serisi

Kafatası Kralı

Kafatası Ezici

Kafatası Hükümdarı

Alfa Koruyucu ile Görüşülmüş Evlilik Kurt

Serisi

Kurt ve Koyun

Kurt ve Karısı Yalnız Kurt

İlk Düşen Alfa

Bankacı Serisi

Bankacı

Diktatör Zorb

Görüşme Evliliği Yoluyla İntikam Almak İsteyen Alfa Erkek

Nişanlı Serisi

[Eş Koca](#)

[Aşık](#)

[İlk Adımı Atan](#)

[İkincisi](#)

[Sonsuza](#)

[Kadar](#)

[Yalan](#)

[Gizli](#)

[Gerçek](#)

Ahlaki Gri Alfa Erkek

Daha Az Kötü Serisi

[Daha Az Kötü](#)

[Daha İyi Adam](#)

[Daha Zor İhanet](#)

Altın Retriever Mafyası Romantizm

İmparatorluğu Serisi

[Bartholomew Barbar](#)

Romantik Gerilim Filmindeki Ahlaki Olarak Gri Bir Anti Kahraman

Chateau Serisi

[*Chateau Kamp*](#)

[*Patron*](#)

[*Saray*](#)

Romantik Gerilim Filmindeki Alfa Erkek Koruyucu

Kült Serisi

[*Kült*](#)

[*Katakomplar*](#)

Alphahole Captor Falls First Kraliçe

Serisi

[*Kraliçeni Koruyun*](#)

[*Kraliçeni Sevin Kraliçeni*](#)

[*Tapın*](#)

Buttons Serisinden Barsetti Klanı Devam Ediyor Buttons

Serisinin Ötesinde

[*Düğmeler ve İntikam*](#)

[*Düğmeler ve İhanet*](#)

Düğmeler ve Bağlılık
Düğmeler ve Güç
Düğmeler ve Nefret
Düğmeler ve Güzellik
Düğmeler ve Sadakat
Düğmeler ve Kan -
Düğmeler ve Ölüm
Düğmeler ve Yalanlar
Düğmeler ve Aldatma
Düğmeler ve Umut
Düğmeler ve İnanç
Düğmeler ve Arzu
Düğmeler ve Gölgele

PENELOPE SKY PENELOPE BARSETTİ ADIYLA YAZIYOR

Ahlaki Olarak Gri Alphahole Necromancer

Ölüm Serisi

[Ölüm Kralı](#)

[Ejderhaların Kanı](#)

[Ejderha Kralı](#)

[Ölüm İmparatorluğu'nun](#)

[Ejderha Kraliçesi ve Ölüm](#)

[Prensesi](#)

İntikam Peşinde Olan Alfa Erkek Terk

Edilmişler Serisi

[Terk Edilmiş Kral](#)

[Kırık Kraliçe Üç Kral](#)

Takıntılı Golden Retriever Vampir Kirli Kan

Serisi

[Isır Besleyen Kadın](#)

[Besleyen Terörü Isır Besleyen](#)

[Gücü Isır](#)

Terk Edilmiş Vampir Kırık
Prens
Krallıkların Çatışması

Yazar Hakkında

Penelope Sky, uluslararası bir fenomen ve Amazon Charts, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Karanlık romantizm, mafya romantizmi ve romantik gerilim romanlarıyla tanınan Sky'ın kitapları dünya çapında düzinelerce dile çevrilmiş ve dünya genelinde beş milyondan fazla satmıştır. Sky, Penelope Barsetti takma adıyla fantastik romantizm romanları da yazmaktadır. Yazarı Instagram veya TikTok'ta [@penelopeskyauthor](https://www.instagram.com/penelopeskyauthor) adresinden takip edin ve onunla bağlantı kurun.

